

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

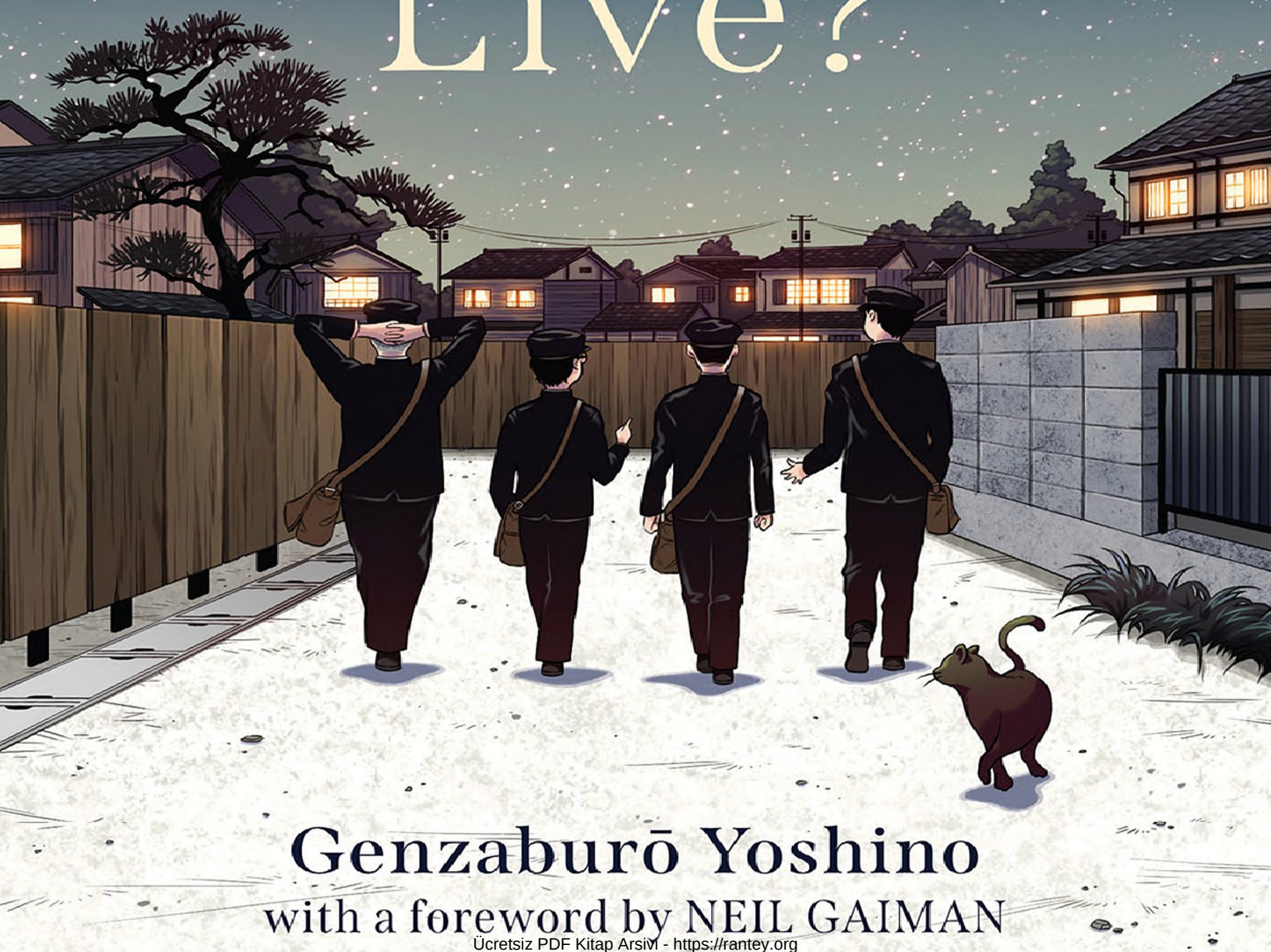
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE HEARTWARMING JAPANESE CLASSIC
OVER TWO MILLION COPIES SOLD

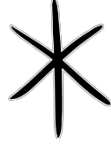
How Do You Live?

Genzaburō Yoshino
with a foreword by NEIL GAIMAN

Ücretsiz PDF Kitap Arşiv - <https://rante.org>

Nasıl Yaşıyorsunuz?

Genzaburō Yoshino

Bruno Navasky *tarafından çevrildi*

Neil Gaiman'ın önsözüyle

Algonquin Genç Okurlar 2021

İçindekiler

Önsöz Giriş

Birinci Bölüm: Tuhaf Bir Deneyim

Amca'nın Not Defteri: Olaylara Bakma Biçimleri

Üzerine İkinci Bölüm: Cesur Bir Arkadaş

Amca'nın Not Defteri: Gerçek Deneyim Üzerine

Üçüncü Bölüm: Newton'un Elması ve Süt Tozu

Amcanın Not Defteri: İnsan İlişkileri ve Gerçek Keşiflerin Doğası
Üzerine

Dördüncü Bölüm: İhtiyacı Olan Bir Dost

Amca'nın Not Defteri: Yoksulluk ve İnsanlık

Üzerine Beşinci Bölüm: Napolyon ve Dört Genç

Adam

Amcanın Not Defteri: Büyük Bir İnsanı Ne Yapar? Napolyon'un Hayatı

Üzerine Altıncı Bölüm: Karlı Bir Günde Yaşananlar

Yedinci Bölüm: Taş Basamaklı Anılar

Amca'nın Not Defteri: İnsanların Sorunları, Hataları ve Büyüklükleri

Üzerine Sekizinci Bölüm: Muzaffer Bir Dönüş

Dokuzuncu Bölüm: Dalodiller ve

Buddhalar Onuncu Bölüm: Bahar

Sabahı

Çevirmenden Bir Not

Önsöz

BU ÇOK TUHAF BİR KİTAP VE ÇOK BİLGE BİR KİTAP. BİLGE

Küçük bir çocuk olsaydım, bunu şaşırtıcı hatta sıkıcı bulacağımı sanıyorum: Hayatlarımızı nasıl yaşadığımızla ilgili kitap uzunluğunda bir deneme, Japonya'da savaş öncesi bir okul çocuğunun arkadaşlık ve zorbalıkla başa çıkma hikayesiyle kesiliyor; ya da büyümek, cesaret, korkaklık, sosyal sınıf ve kim olduğunu bulmakla ilgili bir hikaye, bilimsel düşünce ve kişisel etikle ilgili denemelerle kesiliyor. Bazen birbirine zıt unsurlar içeriyormuş gibi görünen kitapların keyfi, her ikisi olmadan daha az bir kitaba sahip olacağınızı fark etmektir. (Herman Melville'in *Moby-Dick* adlı kitabı, beyaz bir balinayı avlamak için çıkılan lanetli bir avın hikayesini ve aynı zamanda balinalar ve balina avcılığı hakkında denemeler içerir. Bazı insanlar hikayenin bir kısmını, bazıları ise diğer kısmını sever. Benim için keyifli olan, kitabın her iki bölümü de içermesi, birbirini çekmesi, her birinin diğer tarafı bilgilendirmesi ve herhangi bir bölümü çıkarırsanız daha az ilginç bir kitaba sahip olmanızdır).

Nasıl Yaşarsın?'ı şimdi bu pırıl pırıl yeni çevirisiyle okuyorum, çünkü Hayao Miyazaki bir sonraki 11m'ini bu filme dayandırıyor. Geleceğe bir armağan olarak torunu için çektiğini söylediği bir film bu.

Bay Miyazaki ile geçirdiğim en güzel zaman, çizgi filmlerini yaptığı Studio Ghibli'nin çevresindeki mahallenin çocukları için yaptığı binadaydı. Ahşaptan inşa edilmişti ve içinde yetişkinlerin geçemeyeceği kadar küçük ama çocukların keşfe çıkması için mükemmel boyutta bir köprü vardı. Tüm insanlar için bir alandı.

Miyazaki bütün insanlar için filmler yapar ve sonuçları hakkında filmler yapar. *Prences Mononoke* filminin İngilizce senaryosu üzerinde çalıştığımda, filmdeki her şeyin Miyazaki ile ilgili olduğunu fark ettiğimde çok şaşırmıştım.

eylem ve eylemlerin sonuçları: görünüşte birbiriyle ilgisiz olaylar aslında başka olayların veya eylemlerin sonuçlarıdır ve 11m'deki herkes, yaptıklarının diğer herkesi etkilediğinin farkında olmadan kendi çıkarları olduğuna inandıkları şeylere göre hareket etmektedir.

Nasıl Yaşarsınız'da kahramanımız Copper ve amcası bilimde, etikte ve düşünmede rehberimiz oluyor. Ve bu yolda bizi, 1937'de Japonya'da geçen bir okul hikâyesi aracılığıyla, hayatlarımızı nasıl yaşadığımızla ilgili kendimize sormamız gereken soruların kalbine götürüyorlar. İhaneti deneyimleyecek ve nasıl tofu yapılacağını öğreneceğiz. Korkuyu ve her zaman olduğumuzu düşündüğümüz kişi gibi yaşayamayacağımızı inceleyecek, utancı ve bununla nasıl başa çıkacağımızı öğreneceğiz. Yerçekimini ve şehirleri öğreneceğiz ve en önemlisi, *bir* şeyler hakkında düşünmeyi öğreneceğiz - yazar Theodore Sturgeon'un dediği gibi, bir *sonraki soruyu sormayı*.

Bunun gibi kitaplar önemlidir. Bay Miyazaki'nin 1. filmi çekmesine çok sevindim, çünkü bu, Genzaburō Yoshino'nun romanının yazılışından seksen dört yıl sonra, Bruno Navasky'nin nazik ve başarılı çevirisiyle İngilizce olarak okunabileceği ve benim de okuyabileceğim anlamına geliyor.

Neil Gaiman

Giriş

BAKIR ORTAOKUL IKINCI SINIFTA.

Gerçek adı Honda Jun'ichi. Lakabı Copper. On bir yaşında, ancak on bir yaş için küçük tarafta ve dürüst olmak gerekirse, Copper'ın kendisi bu konuda oldukça hassas.

Her dönemin başında beden eğitimi öğretmeni sınıfı sıraya sokar, şapkalarını çıkarır ve boylarına göre dizilirler. Copper sessizce ayakkabısının topuğunu bir taşın üzerine koyar ve sıralamada bir şekilde öne geçmek için acı verici bir çabayla boynunu büker, ama asla başaramaz. Bunun yerine her zaman sınıf arkadaşı Kitami-nicknamed Gatchin ile ikinci ya da üçüncülük için 1erce bir yarışmada güreşir. Tabii ki, bu sıranın en sonundan.

Ama iş notlara gelince, tam tersi oluyor. Copper genellikle sınıfta birinci ya da ikincidir ve neredeyse hiç üçüncülüğe düşmemiştir. Bununla birlikte, Copper not hırsızı değil, aksine oynamayı çoğu kişiden daha çok seven biri. Beyzbolda sınıfın atleti olarak kabul edilir. Küçük Copper'ı büyük eldiveniyle ikinci kaleyi korurken görmek büyüleyici. Küçük olduğu için güçlü bir vurucu değildir ama topa vurmayı bilir, bu yüzden sıralamada her zaman ikinci vuruş için seçilir.

Sınıf birincisi ya da ikincisi olmasına rağmen, Copper hiçbir zaman sınıf lideri olmamıştır. Bunun nedeni sevilmemesi değil, biraz fazla yaramaz olabilesidir. Etik dersini öğretmenden saklanarak, iki gergedan böceğini bir iple birbirine bağlayarak halat çekme oyunu oynatarak geçirmekten mutlu görünürken Copper'ı sınıf lideri yapmak doğru olmazdı, değil mi? Veli toplantısı zamanı geldiğinde, sınıf öğretmeninin annesine söylediği sözler hep aynıdır: "Dersleri hakkında sayılacak fazla bir şey yok. Test sonuçları son derece iyi ve her zamanki gibi sınıf lideri olarak seçilecek gibi görünüyordu. Ama ..."

Bu "Ama . . ." ortaya çıktığında, annesi "*Yine mi?*" diye düşünüyor. Çünkü bundan sonra her zaman Copper'ın yaramazlıklarının başını belaya soktuğu bir hikaye gelir.

Aslında Copper'ın annesi bundan kısmen sorumlu olabilir. Veli toplantısından eve döndüğünde Copper'a sık sık "Öğretmeninden bir uyarı daha aldık, biliyorsun" diyor ama bu konuda pek de sert davranmıyor. Doğruyu söylemek gerekirse, annesi bu tür konularda ona zorluk çıkaramıyor.

Yapamamasının nedeni çoğunlukla Copper'ın yaramazlıklarının nadiren kimseyi rahatsız etmemesi ya da sorun yaratmaması ve kötü ruhlu değil, sadece insanları güldüren ve eğlendiren masum bir ruh olmasıdır. Ama bunun yanı sıra, büyük bir neden daha var: Copper'ın babası yok.

Copper'ın babası yaklaşık iki yıl önce vefat etti. Büyük bir bankada yöneticiydi ve o öldükten sonra Copper'ın ailesi eski şehirdeki malikanelerinden banliyödeki mütevazı bir eve taşındı. Kendileri için çalışan birkaç kişinin de işine son vermişler, böylece Copper ve annesi dışında sadece dadı ve bir hizmetçi kalmış ve toplamda dört kişilik bir ev haline gelmişler. Babasının hayatta olduğu günlerin aksine, çok az ziyaretçi kabul ediyorlardı ve evin içi birdenbire yalnız hissettirmeye başladı. Annesinin o zamanki öncelikli kaygısı Copper'ın doğal neşesini korumaktı, bu nedenle küçük meseleler için Copper'ı çok sert bir şekilde azarlayamadığını fark etti.

Banliyöye taşındıktan sonra, mahallede yaşayan bir amca ara sıra ziyarete gelirdi. Bu amca Copper'ın annesinin üniversiteden yeni mezun olmuş ve hukuk diploması almış küçük kardeşiydi. Copper da oyun oynamak için sık sık amcasının evine giderdi. İkisi birbirine çok yakındı. İnsanlar

Mahallede sık sık küçük Copper ve ortalamanın üzerinde uzun boylu amcasını yan yana yürürken ya da 1 avluda birlikte top oynarken görürdünüz.

Copper'ın lakabı ilk olarak bu amca tarafından konulmuştu. Sonra bir Pazar günü, tam da okul arkadaşı Mizutani oyun oynamak için eve geldiğinde, amca da uğradı. "Bakır, Bakır" diye bağırmaya başladı ve bu isim kısa sürede okula yayıldı.

Mizutani okula gelip, "Hey, Honda'yı tanıyorsun, değil mi? Evde ona Copper derler!" Ve böylece okul arkadaşları onu bu şekilde çağırmaya başladı. Şimdi annesi bile bazen ona "Bay Bakır" diye hitap ediyor.

Neden "Copper"? Arkadaşlarından hiçbiri bilmiyor. Sadece eğlenceli olduğunu düşünüyorlar ve nedenini bilmeden hepsi ona böyle sesleniyor. Ona "Neden sana Bakır diyorlar?" diye sorduklarında sadece gülüyor ve asla açıklama yapmıyor. Ama yüzünde memnun bir ifade oluyor, bu yüzden arkadaşları nedenini daha çok öğrenmek istiyor.

Ve bu noktada hepimiz onun arkadaşlarından farklı düşünmüyoruz. Önce Copper'ın lakabının hikayesiyle başlayalım. Sonra da Copper'ın kafasının içindeki ilginç olayları anlatalım.

Neden böyle bir rapor? Okumaya devam edin, anlayacaksınız.

Tuhaf Bir Deneyim

GEÇEN YIL BİR EKİM ÖĞLEDEN SONRASI, C

Öğrenci. Amcasıyla birlikteydi, ikisi birlikte Tokyo'nun Ginza bölgesindeki bir mağazanın çatısında duruyorlardı.

Kül rengi gökyüzünden sessiz ve aralıksız bir sis yağıyordu, öyle ki yağmur yağıp yağmadığını anlamak zordu ve onlar farkına bile varmadan, küçük gümüş damlacıklar Copper'ın ceketinin ve amcasının yağmurluğunun her yerine yapışmıştı ve sanki donla kaplanmış gibi görünüyorlardı. Copper sessizdi ve hemen aşağıdaki Ginza Bulvarı'na bakıyordu.

Yedi kat yukarıdan bakıldığında Ginza dar bir kanaldı. En altta, arabalar birbiri ardına akın akın geçiyordu. Sağ taraftaki Nihonbashi'den sol taraftaki Shinbashi'ye ve oradan da ters yönde, sol taraftan tekrar Nihonbashi'ye doğru kürek çeken ikiz akıntılar birbirlerinin yanından geçip gidiyor, gittikçe azalıp çoğalıyordu. İki akıntının arasında şurada burada, bir şekilde dünyadan bıkmış görünen bir el arabası ağır ağır ilerliyordu. Tramvaylar oyuncak kadar küçük görünüyordu ve çatıları yağmurdan kayganlaşmıştı. Arabalar da, asfalt yol yüzeyi de, hatta yolu kaplayan ağaçlar ve orada bulunan diğer her şey ıslaktı ve kim bilir nereden parlayan gün ışığının parlaklığıyla parlıyordu.

Sessizce aşağıya bakan Copper, arabaların birer böcek olduğunu hayal etmeye başladı. *Eğer böcek olsalardı, diye düşündü, gergedan böceği olurlardı. Büyük bir aceleyle sürünerek gelen bir gergedan böceği sürüsü. İşlerini bitirdikten sonra da aceleyle evlerine dönüyorlar. Ne hakkında olduğunu bilmiyorlar, ama onlara göre büyük işler oluyor, hiç şüphemiz olmasın.*

Copper böcekleri düşünürken, Ginza'nın uzakta nasıl yavaş yavaş daraldığını ve sonunda sola doğru kıvrıldığını fark etti ve orada, Kyōbashi yakınlarındaki yüksek binaların arasında kaybolduğu yerde, onların girişine benzemiyor muydu?

Yuva mı? Küçük yaratıklar, geri dönmek için acele ederken, birer birer orada kayboluyorlar. Ve onlar kaybolurken, yerlerine gelenler de birer birer geri dönüyor. Siyah bir tane, siyah bir tane, yine siyah bir tane, şimdi mavi bir tane, gri bir tane ...

Tozlu sis daha önce olduğu gibi sessizce düşmeye devam etti. Copper garip fantezisine dalmışken bir süre Kyōbashi mahallesine doğru baktı ve sonunda yüzünü kaldırdı. Altında, Tokyo'nun yağmurla ıslanmış sokakları her yöne doğru sınırsızca yayılıyordu.

Karanlık, ıssız, uçsuz bucaksız bir manzaraydı ve onu seyrederken Copper da kasvetli hissetmeye başladı. Göz alabildiğine uzanan sayısız küçük çatı, kurşuni gökyüzünün ışığını yansıtmaya devam ediyordu. Sıçan evi sıralarını bölen yüksek bina kümeleri orada burada yükseliyordu. Bunlardan en uzaktakiler yavaş yavaş yağmur sisine kapıldı ve sonunda gökyüzü ile tek renkli sisin belirsiz donukluğu arasında salınan silüetler haline geldi. Ne kadar derin bir nem olmalıydı! Her şey baştan aşağı ıslaktı ve kayaların kendisi bile suyla kaplanmış gibi görünüyordu. Tokyo, soğuk ve nemli havanın dibinde hareketsiz bir şekilde batmıştı.

Copper Tokyo'da doğup büyümüştü ama Tokyo sokaklarının böylesine hüznü ve kasvetli bir yüz sergilediğini ilk kez görüyordu. Şehrin koşuşturmacası, ağır ve ıslak havanın derinliklerinden yedinci katın çatısına doğru durmaksızın yükseliyordu, ama bu onun kulaklarında yankılansın ya da yankılanmasın, Copper orada öylece kalakalmıştı. Nedense gözlerini başka tarafa çeviremez hale gelmişti. O anda içinde bir şeyler olmaya başladı, daha önce başına gelen hiçbir şeye benzemeyen bir değişim.

Aslında Copper'ın kalbindeki bu değişim, lakabını nasıl aldığıının hikayesiyle ilgili.

İlk olarak Copper, yağmurun dövdüğü karanlık kış denizinin önünde kükrediğini gördü.

Bu görüntü ona Copper'ın babasıyla birlikte bir kış tatilinde Izu Yarımadası'na gittiği zamanki anılarından gelmiş olabilir. Tokyo sokaklarının sisler içinde uzaklara yayılışını izlerken, altındaki şehir uçsuz bucaksız bir okyanus gibi görünüyordu ve orada burada duran binalar okyanusun yüzeyinden yükselen kayalıklar gibi görünüyordu. Okyanusun üzerinde gökyüzü tehditkâr bir şekilde aşağıya sarkıyordu.

Hayal gücünün pençesinde kaybolan Copper, belli belirsiz bir şekilde bu okyanusun dibinde insanların yaşıyor olması gerektiğini düşündü.

Ama kendine geldiğinde, nedense Copper ürperdi. Yeryüzünü sardalyalar gibi dolduran o küçük çatılar - bu sayısız çatının altında çok sayıda insan vardı! Bu doğal bir şey olsa da, aynı zamanda, üzerinde düşündüğünde, ona bir tür korkutucu his veriyordu.

Şu anda Copper'ın gözlerinin altında ve göremediği yerlerde yüz binlerce insan yaşıyordu. Orada kaç farklı türde insan vardı? Copper yukarıdan izlerken hepsi şu anda ne yapıyordu? Ne düşünüyorlardı? Tahmin edilemez ve kaotik bir dünyaydı. Gözlüklü yaşlılar, küt saçlı küçük kızlar, saçlarını toplamış genç kadınlar, önlüklü esnaflar, Batılı giysileriyle işçiler, her türden insan bir anda Copper'ın gözlerinin önünde beliriyor ve tekrar kayboluyordu.

"Amca-" diye konuşmaya başladı Copper. "Sadece buradan görebildiğimiz yerlerde kaç kişi olduğunu merak ediyorum."

"Hmm ..." dedi amcası.

"Yani, buradan Tokyo şehrinin onda birini ya da belki sekizde birini görebileceğimizi tahmin edersek, o zaman insan sayısı Tokyo nüfusunun onda biri ile sekizde biri arasında olmaz mı?"

Copper'ın amcası gülererek, "O kadar basit değil," diye cevap verdi. "Eğer Tokyo'nun nüfusu gittiğiniz her yerde ortalama, eşit bir dağılım gösterseydi, bu doğru olurdu - aynen dediğiniz gibi. Ama gerçekte, nüfus yoğunluğunun fazla olduğu bölgeler olduğu gibi, az olduğu bölgeler de olacaktır, anlıyor musun? Dolayısıyla hesaplamalarınızda bu alanlara orantılı bir ağırlık vermelisiniz. Dahası, gündüz ve gece vakti var - insan sayısı çok büyük farklılıklar gösterecek, biliyorsunuz."

"Gündüz ve gece mi? Neden değişsin ki?"

"Sadece düşün ve göreceksin. Sen ve ben Tokyo'nun dışında yaşıyoruz, değil mi? Ama şu anda burada, şehrin tam merkezindeyiz. Akşam olduğunda evimize dönmeyecek miyiz? Bunun gibi başka insanlar da olmalı."

Copper bunu düşündü.

"Bugün Pazar," diye devam etti amcası, "ama hafta içi normal bir gün olsaydı, buradan görebileceğiniz yerlere bir bakın - Kyōbashi, Nihonbashi, Kanda, Hongo. Her sabah Tokyo dışından muazzam sayıda insan akın akın geliyor. Akşam olduğunda ise hepsi birden geri çekiliyor. İş çıkış saatlerinde banliyö trenlerinin, şehir içi tramvayların ve otobüslerin ne kadar kalabalık olduğunu siz de biliyorsunuz."

Bunu düşünmeliydim, dedi Copper kendi kendine.

Amcası devam etti. "Sanırım bir tahminde bulunmak gerekirse, yüz binlerce, hatta belki de bir milyondan fazla insanın okyanus dalgaları gibi yükselip alçalarak gidip geldiğini söyleyebiliriz, değil mi?"

Sohbet eden ikilinin üzerinde sisli yağmur yağmaya devam ediyordu. Copper ve amcası bir süre sessizce durup altlarında uzanan Tokyo şehrine baktılar. Yağan yağmurun ötesinde, parıldayan ve titreyen karanlık şehir sokakları, tek bir insanın bile görülemediği bilinmeyen yerlere doğru uzanmaya devam ediyordu.

Oysa onların altında, hiç şüphesiz, yüz binlerce, hatta milyonlarca insan kendi düşüncelerini düşünüyor, kendi işlerini yapıyor ve hayatlarını yaşıyordu. Evet ve bu insanlar, her sabah, her akşam, gelgitler gibi yükseliyor ve alçalıyordu.

Copper sanki büyük bir girdabın içine sürükleniyormuş gibi hissetti. "Hey, amca-"

"Evet?"

"İnsanlar ..." Konuşmaya başlayan Copper biraz kızardı. Ama kendini topladı ve konuştu. "İnsanlar Biraz su moleküllerine benziyorlar, sizce de öyle değil mi?"

"Gerçekten de öyle. Eğer insan toplumunu okyanuslar ve nehirlerle kıyaslıyorsanız, tek tek insanlar da kesinlikle onların molekülleri olarak kabul edilebilir."

"Amca, sen de bir molekülün, değil mi?"

"Bu doğru. Ve sen de öylesin. Aslında ekstra küçük bir molekül."

"Benimle dalga geçme! Moleküller otomatik olarak küçüktür, değil mi? Amca, molekül olmak için fazla uzun ve zayıfsın!"

O konuşurken Copper hemen altlarındaki Ginza Bulvarı'na baktı. Arabalar, arabalar, arabalar ... Düşünsenize, her birinin içinde

gergedan-böcek arabaları, elbette bir insan vardı.

Copper'ın bakışları tesadüfen otomobillerin arasında ilerleyen tek bir bisiklete takıldı. Bisikleti süren adamın hâlâ oldukça genç olduğu belliydi. Kabarık yağmurluğu ıslak ve parlaktı. Genç adam yanlara bakıyor, arkasına bakıyor, yanından geçen bir arabayı dikkatle izliyor ve tüm gücüyle pedal çeviriyordu. Yağmurdan kayganlaşan asfalt yolda sağındaki ve solundaki arabalardan kaçarak hızla ilerliyor, bu sırada Copper'ın bu kadar yüksekte kendisine baktığını hayal bile etmiyordu.

Tam o sırada birden gri bir araba belirdi ve önündeki iki ya da üç arabayı solladı.

Dikkat edin! Çatıya çıkan Copper içinden bağırdı. Her an, diye düşündü, bisiklet Rying'e doğru yol alabilirdi. Yine de altındaki genç adam çevik bir hareketle direksiyonu kırdı ve arabanın yanından geçip gitmesine izin verdi. Sonra bir anda, devrilen bisikleti zar zor düzeltti ve tekrar yola koyulup tüm gücüyle pedal çevirmeye başladı. Yoğun efor tüm vücudunu harekete geçirirken, bir bacağını diğerinin peşi sıra pedallara bastırdı.

Bir yerden bir haberci miydi, bir işi mi vardı? Elbette Copper bunu bilemezdi. İşte buradaydı, bu görmeyen, bilmeyen genç adamı uzaktan gözlemliyordu. Ve gözleminin nesnesi tamamen habersizdi. Copper için bu nedense garip bir duyguydu. Genç adamın ata bindiği yer, Copper ve amcasının o gün Ginza'ya geldiklerinde arabayla geçtikleri bir noktaydı.

"Amca, biz oradan geçerken," dedi Copper, aşağıyı göstererek, "biri bu çatıdan bizi izliyor olabilirdi."

"Evet, bu doğru. Yani, kesin olarak bilemeyiz. Aslında, belki de şu anda bir yerlerde bir pencereden ikimizi izleyen biri olabilir!"

Copper etraftaki binalara baktı. Hangi bina, hangi bina? Çok fazla pencere vardı. Amcasının sözleriyle tüm pencereler Copper'ın baktığı yöne bakıyor gibiydi. Ama pencerelerin her biri dışarıdaki puslu parlaklığı yansıtıyor ve mika gibi parlıyordu. İçeride insanların olup olmadığını ve onları görüp göremediğini bilemiyordu.

Yine de Copper, bilmediği bir yerlerde kendisini dikkatle izleyen gözler olduğunu hissetmekten kendini alamadı. Hatta o gözlerde kendi lgresini görebildiği izlenimine kapıldı - puslu gri mesafedeki yedi katlı bir bina, çatıda duran küçük, küçük bir lgre!

Copper garip bir duyguya kapıldı. İzleyen benlik, izlenen benlik ve dahası tüm bunların bilincine varan benlik, kendini kendi kendine, uzaktan gözlemleyen benlik, tüm bu çeşitli benlikler kalbinde üst üste bindi ve aniden başı dönmeye başladı. Copper'ın göğsünde dalga gibi bir şey yuvarlanıp gitmeye başladı. Hayır, sanki Copper'ın kendisi yuvarlanıp duruyormuş gibi hissetti.

Sonra, önünde sınırsızca yayılan şehirde, görünmez gelgit en yüksek noktasına kadar yükseldi. Ne olduğunu anlayamadan, Copper o gelgitin içindeki bir damlacık haline gelmişti.

Boş boş bakan Copper uzun bir süre sessiz kaldı.

Bir süre sonra amcası konuştu. "Sen iyi misin?"

Copper rüyadan uyanan biri gibi bir yüz ifadesi takındı. Sonra amcasının yüzünü görünce garip bir kahkaha attı.

Birkaç saat sonra Bakır ve amcası arabaya binmiş, banliyö yolu boyunca evlerine doğru gidiyorlardı. Mağazadan çıktıktan sonra bir sinemaya girip bir haber filmi izlemişlerdi ve akşam olduğunda kiraladıkları arabayı geri götürme vakti gelmişti ama artık hava tamamen kararmıştı. Yağmur yağmaya devam ediyordu. Farların ışığında titreyen sisin aydınlandığını görebiliyorlardı.

"Daha önce ne düşünüyordun?" Copper'ın amcası sordu.

"Önceden mi?"

"Mağazanın çatısında. Bir şey hakkında çok düşünüyordun, değil mi?"

Copper ne diyeceğini bilemedi. Bu yüzden sessiz kaldı. Amcası da bundan sonra hiçbir şey sormadı. Araba zifiri karanlık yolda hızla uzaklaştı.

Sonunda Copper konuştu. "Çünkü içimde gerçekten garip bir his vardı!"

"Nasıl yani?"

"Çünkü yükselen insan dalgası ve alçalan insan dalgasından bahsediyordunuz..."

Amcası anlamadığını söyler gibi bir yüz ifadesi takındı. Bunun üzerine Copper hızlıca, belirgin bir sesle konuştu. "İnsanlar, amca, gerçekten de moleküller, değil mi? Bugün buna gerçekten inanmaya başladım."

Arabanın loş ışığı altında amcası şaşkınlıkla gözlerini araladı. Copper'ın yüzü son derece canlı ve yoğun görünmüyor muydu?

"Öyle mi?" dedi amcası ve bir süre düşündü, ama sonra sessizce ve ciddiyetle konuştu. "Lütfen bunu daha sonra hatırla. Bu son derece önemli."

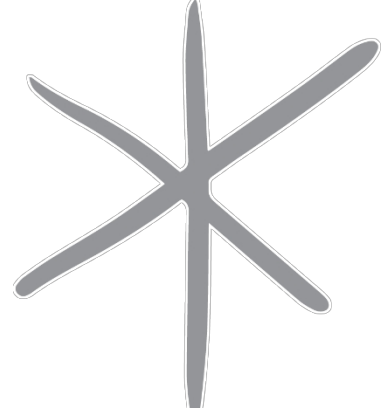

O akşam Copper'ın amcası geç saatlere kadar çalışma odasında oturmuş, dikkatle bir şeyler yazıyordu.

Ara sıra elini dinlendirip bir sigara yakıyor, sonra aklına bir Çeyler geliyor ve tekrar yazmaya devam ediyordu. Bu bir saat, belki de bir buçuk saat sürdü, ama sonunda kalemini bıraktı ve yazmakta olduğu defteri kapattı. Büyük, bordo renkli, bez ciltli bir defterdi bu.

Amca, masasının üzerinde unuttuğu çay fincanını eline aldı, artık soğumuş olan çayı bir dikişte içti, kollarını iki yana açarak gerindi ve başını şiddetle kaşıdı. Sonra bir sigara yaktı ve bir süre tembel tembel içti, ama çok geçmeden masanın bir çekmecesini açtı ve defteri içine tıktı, sonunda ışığı söndürdü ve yavaşça yatağa gitti.

Şimdi, bu defterin içine biraz göz atmamız gerekecek. Honda Jun'ichi'ye Bakır denmesinin nedeni içinde gizlidir.

U c 3's Not3boon

Şeylere Bakma Biçimleri Üzerine

Jun'ichi,

Bugün arabada "İnsanlar gerçekten moleküllere benziyor, değil mi?" dediğinde yüzünde ne kadar içten bir ifade olduğunu fark etmemiştin. Benim için gerçekten çok güzeldi. Ama beni en derinden etkileyen şey sadece o bakış değildi. Elinizdeki soruyu ne kadar ciddi bir şekilde düşündüğünüzü fark ettiğimde kalbim çok etkilendi.

Gerçekten de, tıpkı sizin hissettiğiniz gibi, tek tek insanlar bu geniş dünyada tek tek moleküllerdir. Dünyayı yaratmak için bir araya geliyoruz ve dahası, dünyanın dalgaları tarafından hareket ettiriliyoruz ve böylece hayata getiriliyoruz.

Elbette, dünyanın bu dalgaları tek tek moleküllerin kolektif hareketiyle hareket etmektedir ve insanlar her zaman şu ya da bu maddenin molekülleriyle karşılaştırılmaz ve gelecekte, yaşınız ilerledikçe bunu daha iyi anlayacaksınız. Bununla birlikte, kendinizi geniş dünya içinde tek bir molekül olarak görmek - bu hiçbir şekilde küçük bir keşif değildir.

Kopernik'i ve onun güneş merkezli teorisini biliyorsunuz, değil mi? Dünyanın güneşin etrafında hareket ettiği fikrini? Kopernik teorisini geliştirene kadar, o zamanlar insanlar kendi gözlerinin onlara söylediği gibi güneşin ve yıldızların dünyanın etrafında döndüğüne inanıyorlardı. Bunun nedeni kısmen, Hristiyan kilisesinin öğretilerine uygun olarak, dünyanın evrenin merkezi olduğuna inanmalarıydı. Ancak bir adım daha ileri gidersek, bunun nedeni insanoğlunun her şeye her zaman merkezdeymiş gibi bakma ve düşünme yönünde doğal bir eğilime sahip olmasıdır.

Yine de Kopernik, ne kadar uğraşırsa uğraşsın bu şekilde açıklayamadığı astronomik gerçeklerle karşılaşmaya devam etti. Ve bunları açıklamak için birçok girişimde bulunduktan sonra, sonunda güneşin etrafında yörüngede dönen şeyin dünya olup olmadığını düşünmeye karar verdi. Bu şekilde düşündüğünde, şimdiye kadar açıklanamayan çeşitli meselelerin hepsi tek bir düzgün prensip altında toplandı.

Galileo ve Kepler gibi onun izinden giden bilim adamlarının çalışmalarıyla bu görüşün doğruluğu kanıtlandı ve bugün genellikle bunun apaçık bir şey olduğuna inanılıyor. Kopernik teorisinin temelleri - dünyanın güneş etrafında hareket ettiği- artık ilkokulda bile öğretiliyor.

Ancak bildiğiniz gibi o zamanlar durum oldukça farklıydı: bu açıklama ilk ortaya atıldığında korkunç bir heyecan yaratmıştı. O dönemde kilise gücünün doruğundaydı, bu nedenle kilisenin öğretilerini sorgulayan bu teorinin tehlikeli bir fikir olduğu düşünüldü ve bunu destekleyen akademisyenler hapse atıldı, malları yakıldı ve her türlü şekilde acımasızca zulüm gördüler.

Genel halk elbette bu tür görüşleri benimsemenin ve iyi bir neden olmaksızın istismar riskini göze almanın aptalca olduğunu düşünüyordu - ya da üzerinde yaşadıkları güvenli, sağlam zeminin uçsuz bucaksız evrende dönüp durduğunu düşünmek onlara tedirgin edici bir his veriyordu ve buna inanmayı umursamıyorlardı. Bu teoriye, bugün olduğu gibi ilkokul öğrencilerinin bile bildiği kadar inanılması için yüzlerce yıl geçmesi gerekti.

Eminim tüm bunları *İnsanoğlu Kaç Şey Yaptı'yı* okuyarak biliyorsunuzdur ama yine de bundan daha köklü ve

İnsanların olaylara bakarken ve düşünürken kendilerini merkeze alma eğiliminden daha inatçıdır.

İster Kopernik'in yaptığı gibi kendi gezegenimiz olan dünyayı evrende hareket eden bir dizi gök cisminden yalnızca biri olarak düşünelim, isterse de dünyanın evrenin merkezinde sağlam bir şekilde oturduğunu düşünelim, bu iki düşünce tarzı yalnızca bir astronomi meselesi değildir. Kaçınılmaz olarak toplum ve insan varoluşuna ilişkin tüm düşüncelerimizin etrafında dönerler.

Çocukluk döneminde çoğu insan Kopernik görüşüne sahip değildir, bunun yerine sanki gökler etraflarında hareket ediyormuş gibi düşünürler. Çocukların olayları nasıl anladığını düşünün. Hepsi kendi içlerine kapanmışlardır. Tramvay raylarına ulaşmak için bahçe kapınızdan sola dönersiniz. Posta kutusuna gitmek için sağa dönersiniz. Bakkal şu köşede. Shizuko'nun evi sizin evinizin karşısındadır ve San-chan'ın evi de yan taraftadır. Bu şekilde, her türlü şeyi kendi evlerimizi merkeze alarak düşünmeyi öğreniriz. İnsanları tanımaya başladığımızda da benzer bir durum söz konusu: şu babamızın bankasında çalışıyor; bu annemin akrabası. Doğal olarak, bu şekilde, benlik düşüncemizin merkezinde yer alır.

Ancak yaşımız ilerledikçe, az ya da çok Kopernikçi düşünce tarzına yaklaşıyoruz. İnsanları ve her türlü şeyi daha geniş bir küresel perspektiften anlamayı öğreniyoruz. Buna yerler de dahildir - herhangi bir bölge veya şehirden bahsedersen, evinizden hesaplamak zorunda kalmadan onu tanırırsınız - ve insanlar da: bu falanca bankanın başkanıdır veya bu falanca lisenin müdürüdür deyin ve birbirlerini bu şekilde tanıyacaklardır.

Yine de, büyüdüğümüzü ve bu şekilde düşündüğümüzü söylemek aslında kaba bir genellemeden öteye gitmez. Yetişkinler arasında bile, insanların bir şeyler hakkında düşünme ve kendimizi merkeze alarak yargıda bulunma eğilimi köklü bir şekilde devam etmektedir.

Hayır, bir yetişkin olduğunuzda bunu anlayacaksınız. Dünya genelinde, kendilerini bu benmerkezci düşünce tarzından kurtarabilen insanlar gerçekten nadirdir. Her şeyden önce, bir kişi kazançlı çıktığında ya da

kaybetmek, kendi dışına çıkıp doğru yargılarda bulunmak son derece zordur ve bu nedenle bu konularda bile Kopernik tarzı düşünebilen insanların son derece büyük insanlar olduğu söylenebilir. Çoğu insan çıkarcı bir düşünce tarzına kayar, meselenin gerçeklerini anlayamaz hale gelir ve yalnızca kendi koşullarına daha iyi gelen şeyleri görmeye başlar.

Yine de, kendi gezegenimizin evrenin merkezinde olduğu düşüncesine sıkı sıkıya bağlı kaldığımız sürece, insanlık evrenin gerçek doğasını anlayamadı - ve aynı şekilde, insanlar kendi işlerini sadece kendilerini merkeze alarak değerlendirdiklerinde, toplumun gerçek doğasını bilemez hale gelirler. Daha büyük gerçek onlara asla kendini göstermez.

Elbette her zaman güneşin doğup battığını ve buna benzer şeyler söylüyoruz. Ve günlük yaşamlarımız söz konusu olduğunda, bu pek sorun teşkil etmez. Ancak, evrenin daha büyük gerçeklerini bilmek için bu düşünce tarzını bir kenara bırakmanız gerekir. Bu durum toplum söz konusu olduğunda da geçerlidir.

Yani bugün o an - kendinizi geniş, çok geniş bir dünyada tek bir molekül olarak derinden hissettiğiniz an - bunun gerçekten büyük bir şey olduğuna inanıyorum.

Bana gelince, içten içe bugünkü deneyimin kalbinizde derin bir etki bırakmasını umuyorum. Çünkü bugün hissettikleriniz, bugün düşündükleriniz - her nasılsa, şaşırtıcı derecede derin bir anlam taşıyor.

Bu, yeni ve daha geniş bir düşünce tarzına geçişi temsil etmektedir: Kopernik tarzı.

Amcasının defterinde yazılanların bir kısmı hala kafa karıştırıcı olabilir, ancak sadece bunu okursanız, küçük Jun'ichi'nin nasıl Bakır olarak adlandırıldığını tam olarak anlayacağınızı düşünüyorum.

O gün yaşananların unutulmaması için amca yeğenine "Jun'ichi" yerine "Copernicus" diye hitap etmeye başladı. Ve onlar farkına bile varmadan, bu 1 nihayet "Bakır" oldu.

Arkadaşları ona lakabını sorduklarında Copper'ın memnun olmuş gibi görünmesi de -bana sorarsanız, bu da doğru gibi görünüyor, değil mi? Ona gerçekten büyük bir adamın adı verildi, bu yüzden bu konuda kötü hissetmesini beklememeliyiz.

Cesur Bir Arkadaş

BAKIR GENİŞ BİR ALANDA YAŞAYAN BİR MOLEKÜL GIBI HİSSETMİŞ OLABİLİR

Ortaokulun ilk yılında bir çocuk. Etrafında sadece okul arkadaşları vardı, her gün gördüğü tek insanlar.

Ancak bu arkadaş çevresi de kendi başına bir dünyaydı.

Bu küçük dünyada Copper'ın özellikle yakın olduğu iki kişi vardı. Biri Mizutani'ydi - Copper'la ilkokulda sınıf arkadaşlarıyken arkadaş olmuşlardı ve oyun oynamak için birbirlerinin evlerine gidip geliyorlardı.

Diğeri ise herkesin Gatchin dediği Kitami'ydi.

Kitami ve Copper daha önce de belirtildiği gibi boy sıralamasında her zaman omuz omuzaydı, bu yüzden konuşma şansları çoktu ama Copper ilk başta Kitami'den pek hoşlanmamıştı. Mizutani ince ve yakışıklıydı, her zaman sakın bir duruşu vardı ve kız gibi bir utangaçlığı vardı ama Kitami bunun tam tersiydi.

Kitami, Copper kadar kısa boylu, bir buldog kadar sağlam yapılıydı ve durum ne olursa olsun asla geri adım atmazdı. Ne düşünüyorsa, tereddüt etmeden çabucak söylerdi ve bir kez bir konuda konuştu mu, her ne olursa olsun, sözünü geri alma ihtimali çok azdı.

"Kim ne derse desin, bundan hoşlanmıyorum."

Kitami bunu söylediğinde, kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Bu "kim ne derse desin ..." Kitami'nin alametifarikasıydı. İnanılmaz derecede inatçı olabiliyordu, bu yüzden bir noktada bazı öğrenciler ona Gatchin demeye başlamıştı, çünkü sert, inatçı bir sesi vardı.

Ancak Gatchin, inatçı anlarına rağmen oldukça sevilebilir bir genç adamdı.

Bir keresinde, okuldan eve dönerken, Bakır ve bazı arkadaşları Gatchin ile tartışmaya girdiler. Konu şuydu: Elektrik ne tür bir şeydir? İçinde

Kitami'ye göre, herhangi bir maddenin katı metalin içinden, örneğin bir elektrik hattının içinden geçebileceği fikri inanılmazdı. Yani muhtemelen ışık ya da ses gibi bir tür titreşim iletiliyordu, dedi. Ancak Copper, elektrik akımının atomlardan bile daha küçük olan elektronlardan oluştuğunu ve elektrik hatlarının iç kısımlarında kürek çekerek ilerlediğini biliyordu. Bu yüzden Kitami'nin görüşünün yanlış olduğunu söyledi ama Kitami ona hiç inanmadı.

"Yanlış okumuş olmalısınız. Çünkü, birincisi, bakır telde her neyse onun geçebileceği bir boşluk yok, değil mi? Bu çok garip! Kim ne derse desin, bu imkansız!"

Bu noktada Copper'ın Kitami'ye maddenin yapısını açıklamaktan başka çaresi kalmamış, bilim dergilerinden, ders dışı fizik kitabından, *Mysteries of the World*'den ve diğerlerinden edindiği tüm bilgi birikimini ortaya dökmüştü: Tüm maddenin mikroskopla bile görülemeyecek kadar küçük parçacıklardan oluştuğunu; atomların da daha küçük elektronlardan oluştuğunu; bu kadar küçük şeyleri düşündüğümüzde, normalde hiç boşluk veya aralık olmadığını düşündüğümüz malzemelerin aslında deliklerle dolu olduğunu; ve aynı nedenle X ışınlarının küçük dalgalarının sıradan ışık ışınlarının geçemediği nesneleri delebildiğini.

"Öyle mi?" dedi Gatchin, hâlâ ikna olmamıştı.

Bu noktada Copper durdu ve çantasının içinden o anda yanında bulunan *Elektriğin Öyküsü* adlı kitabı çıkardı ve elektrik akımlarının açıklamasını Kitami'ye gösterdi. Bu bir fen profesörü tarafından yazılmış bir kitaptı.

"Huh," dedi Kitami, Copper'ın işaret ettiği yeri okuyarak. Herkes kıpırdamadan durmuş, onun cevabını bekliyor ve inatçı Gatchin'in bile artık yumuşamak zorunda kalıp kalmayacağını merak ediyordu. Sonunda Kitami başını kaldırdı ve "Tamam, bu doğru. Kim ne derse desin ..."

Tekrar ayağa kalktığı anda, herkes şaşkınlıkla Kitami'ye baktı ve o anda "Benim yöntemim tamamen yanlıştı" diye devam etti.

Bunun üzerine herkes rahat bir nefes aldı. Ve Copper birden Gatchin'i sevmeye başladı.

Ancak ikisi bundan kısa bir süre sonrasına kadar gerçekten iyi arkadaş olamadılar. Copper için bu, unutulmaz Kızarmış Tofu Olayı vesilesiyle gerçekleşti.

Bir gün sınıfa girerken Hori adında bir arkadaşı Copper'a takıldı ve kısık bir sesle, "Uragawa'yı biliyor musun? Duyduğuma göre artık herkes ona Kızarmış Tofu diyormuş."

"Gerçekten mi?" Bu Copper için yeni bir haberdi. Bunun nedenini sorduğunda, dedikoduculuğuyla ünlü Hori yüzünde sinsi bir gülümseme belirirken açıkladı.

"Çünkü Uragawa denen çocuk her gün beslenme çantasında kızarmış tofu getiriyor. Üstelik hiçbir şeyle pişirilmemiş, sadece kızarmış tofu."

"Huh."

"Bu dönem başladığından beri, belki dört gün hariç, her gün kızarmış tofu yediğini duydum. Muhtemelen bu yüzden Uragawa'nın etrafı hep kızarmış tofu gibi kokuyor."

Copper bunun pek de hoş olmayan bir hikâye olduğunu düşündü. "Tamam," dedi, "ama bunu nasıl öğrendin?"

"Yani, şey ..." Ve burada Hori, etrafı biraz taradıktan sonra sesini gerçek bir fısıltıya düşürdü. "Bu bir sır, ama Uragawa'nın yanında oturan Yamaguchi'yi biliyor musun? Her gün sessizce, dikkatle onu izlediğini duydum. Sonra da tüm arkadaşlarına anlatmış. Ama bak, bu hala bir sır, tamam mı? Benden duymadın! Çünkü Uragawa'nın kendisi bile henüz bilmiyor."

Bu hikayeyi dinlerken Copper'ın içinde çirkin bir his vardı. Görünüşe göre bu söylentileri dinlemek ve lakabı yaymak Yamaguchi'nin yaptığından daha iyi değildi, her gün bir kişinin beslenme çantasını gizlice gözetliyor ve haberleri paylaşıyordu.

Copper nadiren kızarmış tofu yedi. Nadiren de olsa sofrasına geldiğinde, genellikle ona dokunmadan yemeğini bitirirdi. Midesinin kaldıramayacağı bir yanı vardı.

Ve buna rağmen, Uragawa onu her gün yiyordu - dürüst olmak gerekirse, bu Copper'ı meraklandırıyordu. Ancak şu anda, Uragawa bu konuda hiçbir şey bilmeden bir lakap olarak takılıp kalmıştı, bu bir şekilde acınacak bir durumdu ve Copper'ın Hori ile birlikte bu konuda kıs kıs gülecek yüreği yoktu.

Bunu bir kenara bıraksak bile, herkes Uragawa'yla her türlü konuda dalga geçmiş ve tüm yıl boyunca onunla alay etmişti.

Gerçeği söylemek gerekirse, Uragawa'ya bir kez bakmak, muhtemelen bir sürü sataşmanın söz konusu olmayabileceğini hissetmek için herkesin ihtiyaç duyacağı tek şeydi. Ortalama bir boyu vardı ama rahatsız edici derecede uzun bir gövdesi vardı. Kıyafetleri boldu ve vücuduna hiç uymuyorlardı. Ve tüm bunların üstüne, bir asker gibi kafasına tam olarak oturan gülünç, küçük bir şapka takıyordu. Fiziksel koordinasyonunda da ciddi bir sorun vardı ve ister top atsın ister koşsun, atletik faaliyetler söz konusu olduğunda tam bir karmaşaydı. Onun koordinasyonsuz hareketlerini izlerken, bir çizgi film karakterini düşünmeden edemiyordunuz.

Beden eğitimi sırasında, öğretmenler bile bazen istemeden kahkahalara boğuluyordu. Jimnastikte, yüksek bara ne kadar tutunursa tutunsun, kendini yukarı kaldırmayı, hatta tek bir bacağına bile yukarı kaldırmayı başaramazdı. Bir hamleyle arka tarafını kısmen kaldırıyor, ancak çabasını sürdüremeyince aşağıya iniyor, orada sallanıyor, tekrar kaldırıyor ve tekrar düşüyordu.

Uragawa Rounder'ı yüksek bardan sarkarken izleyen herkes bu acınası manzara karşısında gülümsemekte mazur görülebilir. Sonunda öğretmen, Uragawa'nın barı aşmasına yardımcı olmak için her zaman arka tarafını itmek zorunda kalıyordu.

Uragawa okul ödevleri söz konusu olduğunda kendine hakim olabilseydi, bu kadar sık dalga geçilmekten kurtulabilirdi, ama ne yazık ki bu konuda da pek iyi değildi. Dahası, sınıfta uyuyakalmak gibi olağanüstü bir yeteneği vardı.

Tek bir şey vardı: ne kadar çok çalışırsa çalışsın kimse klasik edebiyatta Uragawa'ya yetişemezdi. Yalnızca bu derste notları inanılmazdı, açık ara en iyisiydi ve en kült, açıklamasız eseri bile sakın ve kolay bir şekilde okuyabiliyordu. Ama klasiklerde iyi olmak ve onlardan zevk almak! Ne yazık ki, sınıf arkadaşlarının bakış açısına göre, İngilizce ve matematiği bile beceremeyen birinin klasikleri uzmanlık alanı haline getirmesi sadece bir şaka gibi görünüyordu.

Sınıf arkadaşları, neredeyse hepsi Uragawa'yla dalga geçiyordu. Baş belaları ona oyun oynamaktan hiç bıkmadılar ve onun hışırdayan yüzünü izleyerek eğlendiler.

"Uragawa, gömleğinde bir şey var!" diyebilirlerdi ve göğsüne bakmak için çenesini aşağı indirdiğinde, yakasının arkasından aşağı bir avuç çakıl atarlardı.

Uragawa el yazısı dersinde bir dakikalığına yerinden kalksa, döndüğünde yazı fırçasının kaybolduğunu görürdü. Sırasının altında aptal gibi bir o yana bir bu yana bakınırken öğretmen gelirdi.

"Uragawa, şimdi ne yapıyorsun?" Uyarı ona doğru yükseliyordu.

Olduğu gibi gafil avlanan Uragawa cevap vermekte zorlanıyordu. "Fırça ..."

"Fırça ne olacak?"

"Fırçamı

bulamıyorum."

"Öyle diyorsun ama sen de şimdi kullanmıyor muydun? Etrafınıza dikkatlice bakın."

Uragawa masanın altına geri döndüğünde, umutsuzca hiçbir yerde bulamadığı fırçayı ararken, tam o sırada, komşu bir koltuktan ya da öndeki koltuktan sinsi bir el uzanır ve fırçayı eski yerine koyardı. Uragawa başını kaldırıp fırçayı görür ve birinin fırçayı sakladığını fark ettiğinde, komşu öğrencilerin hepsi kendi fırça işleriyle meşgul, tek bir konsantrasyon halinde olurlardı. Bunu kimin yaptığını tahmin etmek imkansızdı.

"Ne dersin? Buldun mu?" diye sorabilir öğretmen. Uragawa da "Evet, masamın üzerindeydi" diye cevap verebilir.

"Ne? Bu tür bir dikkatsizlik başını belaya sokar, biliyorsun." Sonunda, Uragawa her seferinde azarı kendi başına işliyor.

Herkes Uragawa'nın komik görünüşü ve okul ödevlerinde pek başarılı olamaması nedeniyle onunla bu şekilde dalga geçiyordu ama bunun dışında başka bir neden daha vardı.

Bunun nedeni Uragawa'nın görünüşü ve eşyalarının, hatta gülüşü ve konuşmasının, onunla ilgili her şeyin bir taşralı hödük havası ve yoksulluk kokusu taşımasıydı.

Uragawa'nın ailesi tofu satıyor ve dükkanlarının üstünde yaşıyordu. Öte yandan sınıf arkadaşları tanınmış işadamları, memurlar, üniversite profesörleri, doktorlar, avukatlar ve benzerlerinin çocuklarıydı. Böyle bir grubun içinde Uragawa'nın yetiştirilme tarzı, ne yaparsa yapsın asla yeterli görünmüyordu. Okulda Uragawa gibi yakaları çamaşırhaneye gönderilmek yerine evde elde yıkanan, mendilleri ikiye bölünmüş kullanılmış el havluları olan başka bir öğrenci yoktu.

Söz Jingu Stadyumu'ndaki beyzbol maçlarına geldiğinde, Uragawa sadece tribünleri biliyor ve saha kenarındaki iyi koltuklardan bahsedemiyordu. Konu sinema filmlerine geldiğinde, Uragawa sadece şehrin dışındaki eski sinema salonunu bilirken, sınıf arkadaşları şehir merkezindeki birinci sınıf sinemalara gidiyordu. Söz Ginza gibi bir alışveriş bölgesine geldiğinde, Uragawa oraya en iyi ihtimalle iki yılda bir gidebilirdi ve orası hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu ve diğerleri yazlık tatil köylerinden, kayak merkezlerinden ve kaplıcalardan söz ettiklerinde söyleyecek tek bir sözü bile yoktu. Her şeyin en kötü şekilde dışında kalmamak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Uragawa herkes tarafından alay edilip dışlandığı için kendini yalnız hissetmiş ve bu onu rahatsız etmiş olmalıydı. Ama o da biliyordu ki ne kadar yalnız, rahatsız ve öfkeli davranırsa, alaycılar o kadar sert sataşacaktı. Bu yüzden yapabileceği tek şey mümkün olduğunca az tepki vermeye çalışmaktı.

Kim ona ne yaparsa yapsın, sefil duygularını iyi huylu, yalnız bir gülümsemeyle maskeleyerek yoluna devam ederdi.

Herkes Uragawa'ya ne yaparlarsa yapsınlar asla kızmayacağını düşünmeye başladı. Ve yavaş yavaş, alaylar düzenli bir şey haline geldi. Yine de duygularını belli etmemeye çalışıyordu. Ama gerçekten acı çektiğinde, elbette gülümsemedi. Bunun yerine, her an gözleri yaşaracaktı gibi bakan gözlerle doğrudan işkencecisine bakıyor ve sonra da teslim olmuş bir havayla oradan uzaklaşıyordu.

Ancak Uragawa'nın gözleri o zamanlarda hüznölüyse de, içinde en ufak bir nefret belirtisi yoktu. Karşısındaki kişiye sabit bir şekilde bakarken, gözleri konuşuyor gibiydi.

Sana kötü niyet beslemiyorum! der gibiydiler. Seni asla rahatsız etmek istemem! Öyleyse neden bana bu sonsuz acıyı çektiriyorsun? Tanrı aşkına, bırakın da bir an olsun yalnız kalayım!

O gözlerde yanan bir nefret yoktu, ama iyi bir insan bu bakışa yakalandığında, bu iyi bir duygu değildi. Çünkü kişinin kendi kabahatleri için istemsiz bir pişmanlık duymasına neden oluyordu.

Bu yüzden sınıftaki iyi çocuklar bile Uragawa'ya bir iki kez sataşmaya çalışmışlarsa da hemen vazgeçmişler.

Ancak Yamaguchi ve arkadaşları Uragawa'ya sonuna kadar sarıldılar ve acımasız oyunlarında ısrar ettiler.

Ve sonra bir şey oldu. Bu da geçen yılın sonbaharında oldu.

Kasım ayında, sınıf toplantısı için bir program hazırlama zamanı geldi. Plan, bir açılış konuşmasıyla başlayacak, ardından konuşmalar, okumalar ve müzikle devam edecek ve eğlence, ikramlar ve son olarak da dağılma ile sona erecekti. Birinci sınıf öğrencilerinden sorumlu olan Profesör Ogawa, öğrencilerin her rolü kimin oynayacağını oylayabilmeleri için dersi erken bitirdi.

Oylama için oy pusulaları dağıtıldı ve profesör sınıf gözetmeni Kawase'ye dönerek herkes tercihlerini yazdıktan sonra oy pusulalarını toplamasını istedi. Ardından, ilgilenmesi gereken küçük bir mesele olduğunu söyleyen profesör odadan ayrıldı. Bundan önce, herkesi ders saatinin henüz ortalarında bulunduğu ve diğer sınıflarda da eğitim devam ettiği için çok sessiz olmaları gerektiği konusunda uyardı.

Herkes hemen kağıt oy pusulalarına döndü ve kimi seçeceklerini düşünmeye başladı. Copper da kalemını tutarken bir süre düşündü. O bunu yaparken, bir "telgraf" ortalıkta dolaşmaya başladı. Birisi ders sırasında sessizce iletmek istediği bir şey olduğunda, bunu küçük bir kağıda yazar ve öğrenciler sıraların altından teker teker geçirirlerdi ve buna telgraf denirdi. Profesör o sırada odada olmadığı için not Bakır'a açık bir şekilde iletilirdi. Kâğıtta şunlar yazılıydı:

Konuşmayı Fried Tof'a yaptıralım.

Gönderenin kim olduğunu bilmiyordu ama Yamaguchi'nin kalabalığından biri olduğundan hiç şüphesi yoktu. Belli ki Uragawa'yı sahneye çıkarmak için bir komploydu, böylece ona bağırıp çağırabilecek, şaşkınlığına ve rahatsızlığına gülebileceklerdi.

Copper telgrafa şöyle bir göz attıktan sonra elden ele dolaştırdı. Kendisi de orada yazılı olan planla hiçbir ilgisi olmasını istemiyordu.

Küçük kâğıt sırayla masadan masaya dolaştı. Önünde oy pusulası olan Copper hala kimi seçeceği konusunda kafası karıştı ama birden telgrafın tam da konusuna doğru yol aldığını hatırladı. Telgrafi okuyan Uragawa, Kızarmış Tofu lakabının kime ait olduğunu bilmediği için çok şaşırmıştı.

Anladım. Copper neler olduğunu anladı. Kafasını karıştırmak Yamaguchi'nin planının bir parçasıydı.

O anda başını kaldırdı ve gözleriyle telgrafın izlediği yolu takip etti. Küçük kâğıt Uragawa'nın iki ya da üç masasına kadar ulaşmıştı bile. Ve sonra, Copper izlerken, Uragawa'nın eline geçti. Copper'ın oturduğu yer sınıfın arka tarafındaydı, bu yüzden Uragawa'nın telgrafi aldığı anda nasıl bir yüz ifadesi takındığını göremedi, ama Uragawa sanki şaşkınlık içindeymiş gibi başını iki yana eğdi. Uragawa'nın yanında oturan Yamaguchi arkasına döndü ve arkadaşlarına doğru bakarak dilini çıkardığını ve yüzünü buruşturduğunu gördüklerinden emin oldu.

Uragawa bilmeden telgrafi arkasındaki koltuğa uzattı. Yamaguchi yine dilini çıkardı.

Telgraf odanın içinde dolaşmaya devam etti ve sonunda Yamaguchi'nin bulunduğu yere geldi. Büyük bir şaşkınlık gösterisinde bulunduktan sonra, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle telgrafi okudu:

"'Konuşmayı Kızarmış Tofu'ya yaptırılım' diyor ... ama kim bu Kızarmış Tofu?"

Snickers sınıfta oradan buradan geliyordu. Yamaguchi kendi elementindeydi.

"Kimin hakkında olduğunu merak ediyorum?" Bunun üzerine Uragawa'ya doğru dönerek, "Hey, Uragawa-bilmiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Uragawa açıkça dehşete düşmüştü. Şaşkın bir yüz ifadesiyle Yamaguchi'ye döndü ve utanç içinde başını salladı.

"Bilmiyorum."

Yamaguchi'nin arkadaşları kahkahalara boğuldu. Diğerleri de kahkahalara seslerini ekleyerek katıldılar. Bunu duyduğunda Uragawa her şeyi anlamış olmalı ki, o anda yüzü aniden kızardı.

Aile işi, kendi yemeği. İşte buydu-Kızarmış Tofu oydu!

Bir anda kıpkırmızı oldu. Copper oturduğu yerden bile kırmızının Uragawa'nın kulaklarına kadar yükseldiğini görebiliyordu.

Tam o anda Kitami masasından bir anda fırladı. "Yamaguchi! Seni korkak!" Kitami öfkeden kendinden geçmiş bir halde bağırdı. "Yapma! kabadayı gibi davranma!"

Yamaguchi, Kitami'ye yan gözle bakarak alt çenesini dışarı çıkardı ve alaylı bir şekilde kıs kıs güldü. Kitami tüm sabrını yitirmiş gibi görünerek yerinden kalktı ve doğruca Yamaguchi'ye yöneldi.

"Kızarmış Tofu'yu başlatan sendin, değil mi? Bunu biliyorsun!" "Ha?

Ben öyle bir şey bilmiyorum!"

"O zaman daha önce neden dilini dışarı çıkarıyordun?" "Seni ilgilendirmez!"

Sözler daha ağzından çıkmadan Kitami'nin avucu Yamaguchi'nin yanağına bir şaplakla geri döndü. Yamaguchi'nin beti benzi attı. Kitami'ye nefret dolu gözlerle baktı ve sonra birdenbire ona tükürdü. Kitami'nin yüzüne doğrudan bir vuruştı.

"Gidelim!" diye bağırdı Kitami, bulldog vücudunun tüm ağırlığını Yamaguchi'ye doğru savurarak. Sandalyelerin devrilme sesi duyuldu, iki vücut birbirine dolandı ve sıraların arasından aşağı yuvarlandılar. Yamaguchi yüz üstü yere düştü ve Kitami'nin altında sıkıştı.

Yamaguchi Kitami'den çok daha uzun boyluydu ama iş güce geldiğinde onunla boy ölçüşemezdi. Onu itmeye çalıştı, mücadele etti ama kurtulamadı ve diğer öğrenciler izlerken kafasına defalarca yumruk yedi. Kitami, Yamaguchi'yi ceketinin yakalarından yakaladı ve onu aşağı yukarı salladı. Kafası duyulabilir bir gürültüyle Roor'a çarptı.

Bu noktaya kadar Copper boynunu eğerek görebilmişti ama şimdi tüm sınıf ayağa kalktı ve herkes iki çocuğa doğru koşmaya başladı. Copper da ayağa fırladı ve ileri atıldı, ancak o sırada etraflarında bir kalabalık çember oluşturmıştı ve içinde neler olup bittiğini anlayamadı. Kalabalığı yararak iki sınıf arkadaşına yaklaştığında, gerçekten beklenmedik bir manzarayla karşılaştı.

Yamaguchi daha önce olduğu gibi iki masa arasındaki dar alanda sırtüstü yatıyordu. Kitami hala onu yukarıdan tutuyor ve nefretle ona bakıyordu.

Ama şimdi Kitami'nin arkasında, sırtına yapışmış Uragawa vardı.

"Ben iyiyim, Kitami! Yapma bunu! Ben iyiyim!"

Uragawa bunları söylerken, hâlâ saldırı halinde olan Kitami'yi dizginlemek için var gücüyle uğraşıyordu. Uragawa'nın sesi gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi geliyordu.

"Önemli değil! Lütfen bırakın gitsin!"

Sınıf gözetmeni Kawase de ciddiyetle Kitami'yi sakinleştirmeye çalışıyordu. Sessiz ve nefessiz kalan Kitami, Yamaguchi'ye ters ters bakmaya devam etti.

Ama sonra profesörün sesi duyuldu.

"Burada neler oluyor?"

Sınıfa ölü bir sessizlik çöktü, öğrenciler birbirlerine yan gözle baktılar.

"Herkes yerlerine dönsün!"

Öğrenciler yerlerine dönerken Kitami ve Yamaguchi birbirlerini bırakıp ayağa kalktılar. Kontrol edildiğinde Kitami'nin elinin kanadığı görüldü. Yamaguchi sıkıştırıldığı sırada tırnaklarını Kitami'nin eline olabildiğince sert bir şekilde geçirmişti. Kitami yerine dönünce Yamaguchi de yerine oturdu ve hâlâ öfkeliydi.

Grup oturduktan sonra Profesör Ogawa serbest bıraktı.

"Burada ne haltlar karıştırıyorsun? Daha önce söylediklerimden sonra, ben odadan çıkar çıkmaz bu tür yaygaralara başlıyorsun! Ve sen bekliyorsun ki

birinci sınıf öğrenci olmak mı? Diğer odalardaki çalışmaları biraz olsun önemsiyor olsaydınız, koşullar ne olursa olsun bu tür kargaşalardan kaçınırdınız. Bu korkunç bir utanç."

Profesör sırayla Yamaguchi ve Kitami'ye bakarak devam etti.

"İnsanların bir tartışmayı şiddetle çözmeye ihtiyaç duydukları pek sık görülmez. Ne hakkında tartışıyordunuz?"

İki çocuk tek kelime etmedi.

"Pekâlâ. Bunu sonra konuşuruz. Şimdi, ikiniz arasında, ilk önce kim diğerine el kaldırdı? Söyle bakalım."

Kitami açıkça, "Evet," diye cevap verdi.

"Bu doğru mu? 1'lerinizle konuşmak zorunda mıydınız? Ağzınızla nasıl söyleyeceğinizi bilmiyordunuz, öyle mi?"

"Ben öyle düşünmemiştim."

"Bu kadar aceleci davranmanıza ne sebep oldu? Hiçbir sebep yokken yapmış olamazsınız."

". . ."

"Yapabiliyorsanız bir şeyler söylemeye çalışın. Neden böyle bir şiddetle hareket ediyorsun?" Kitami yine de sessiz kaldı.

"Lütfen dürüst olun. Bir kavga başlatarak ve bu kargaşayı yaratarak tamamen yanlış yapıyorsunuz. Ama hala gençsiniz. Karakteriniz hala oluşum aşamasında. Eğer öfkenizi dizginleyemediyseniz, bunun için mutlaka kınanmanız gerekmez. Eğer bu hareketin tamamen sebepsiz veya nedensiz olmadığı düşünülürse, bu durumda gelecekte sizden daha fazla itidal beklenebilir. Şimdi konuşma zamanı."

Bu şekilde konuşulmasına rağmen Kitami, yüzü asık, tek kelime bile cevap vermedi.

Copper, Kitami'nin neden sessiz kaldığını anlamıyordu. Eğer işin aslını açıklarsa, profesör Yamaguchi ve arkadaşlarının çürümüş davranışlarını öğrenecek ve Kitami bu kadar kötü azarlanmadan kurtulacaktı.

"Söyleyemiyorsun, ha? Anlıyorum. O zaman Kawase, bir de senden dinleyelim. Bize tam olarak ne gördüğünü anlat."

Profesör bunları söylerken, dersin bittiğini gösteren zil çaldı. Bunun üzerine profesör Yamaguchi, Kitami ve Kawase'ye geride kalmalarını söyledi.

Kalan öğrencileri oyun alanına gönderdi.

Copper oyun alanına gittikten sonra bile profesörün soruşturması hakkında endişelenmekten kendini alamadı. Bu yüzden teneffüs boyunca okul kapısının yanındaki şemsiye ağacının altında kaldı, Mizutani ile konuştu ve üç öğrencinin ortaya çıkmasını bekledi.

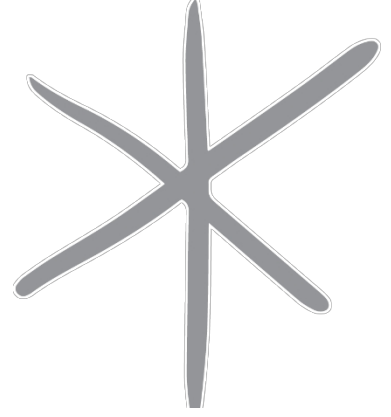
Üçü de bir sonraki ders başlamadan hemen önce dışarı çıktılar. İlk çıkan, yüzünde son derece ciddi bir ifadeyle Kawase oldu. Herkes profesörün kararını sormak için onun etrafında toplandı. Bir sonraki kişi Yamaguchi'ydi. Yamaguchi'nin arkadaşları ona doğru koşular ve birlikte mırıldandılar, ancak hemen ardından etrafını sardılar ve hala somurtarak onu bir yere götürdüler.

Son çıkan Kitami oldu. Çıkarken ıslık çalıyordu ve yüzünde parlak bir ifade vardı. Onu izleyen Copper rahatlamıştı. Çok fazla azarlanmadığı kesin gibi görünüyordu.

Uragawa herkesten daha hızlı Kitami'nin yanına koştu. Sonra ona endişeyle bir şeyler sordu ama yanıt olarak iyi bir haber duymuş olmalıydı çünkü başını kaldırdı ve herkese mutlulukla baktı. Copper şimdiye kadar Uragawa'yı yüzünde böylesine parlak bir ifadeyle hiç görmemişti.

Kawase'nin anlattığına göre, tüm açıklamalar yapıldıktan ve profesör tüm koşulları anladıktan sonra Yamaguchi şiddetli bir azar işitmiş. Kitami de bir uyarı almış ama o kadar ağır bir şekilde azarlanmamış.

Tüm bunların yaşandığı gün Copper eve dönerken Kitami ile birlikteydi. Kitami'ye profesör onu sorguladığında neden kendini açıklamadığını sordu. Kitami cevap verdi, "Bu beni bir sıçan yapmaz mıydı? Bundan nefret ediyorum." Sargılı eliyle yüzünü okşadı. Tren istasyonuna kadar geldiklerinde ve yollarını ayırma vakti geldiğinde, Copper Kitami'ye döndü ve "Bu Pazar benim evimde oynamak ister misin? Mizutani de geliyor."

U c 3's Not3boon

Gerçek Deneyim Üzerine

Sevgili Copper,

Dün benimle Kızarmış Tofu Olayı'nın hikâyesini paylaştığınız için teşekkür ederim. Heyecanlı olduğunuzu görebiliyordum ve ben de hikayeyi son derece ilginç buldum. Kitami'yi desteklediğinizi ve Uragawa'ya sempati duyduğunuzu ifade etmeniz sürpriz olmadı ama yine de bunu duymak beni mutlu etti. Bir an için Yamaguchi'nin arkadaşları arasında olduğunuzu, öğretmen tarafından azarlandıktan sonra onunla birlikte oyun alanının bir köşesine kaçtığınızı düşünün. Bunun annen ve benim için ne kadar dayanılmaz olacağını bilemezsin.

Annen ve benim her şeyden çok istediğimiz şey senin iyi bir insan olarak yetişmendir. Bunlar aynı zamanda babanın son arzularıydı.

Bu nedenle, alçakgönüllü, kaba ve önyargılı olandan nefret ettiğinizi ve dürüst, cesur bir ruha saygı gösterdiğinizi gördüğümde - bunu nasıl ifade etmeliyim? Bu muazzam bir rahatlama olarak geliyor.

Seninle bu konuda henüz konuşmadım ama vefatından üç gün önce baban beni yanına çağırdı. Benden bir iyilik istemesi gerektiğini ve bunun seninle ilgili olduğunu söyledi. Sonra da umutlarını anlattı.

"Onun büyük bir adam olmasını istiyorum! İyi bir insan örneği." Bu sözleri burada, bu kitapta sizin için kağıda döküyorum.

Onları yakınıınızda tutmalı ve asla unutmamalısınız. Ben de onları aklımda tutuyorum ve unutmayacağımı düşünüyorum.

Bir gün okuman için deftere bir şeyler yazdığımda, bunun nedeni babanın bana söylediği o sözlerdir.

Hayatınızın bazı dönemlerinde dünya ve insanların yaşamları hakkında ciddi bir şekilde düşünmeye başladınız. Bu yüzden sizinle bu tür konular hakkında şaka bile yapmadan ciddi bir şekilde konuşacağım. Çünkü konu bu gibi şeylere geldiğinde, büyük düşüncelere sahip olmadan büyük bir adam olamazsınız.

Öyle olsa bile, size "Dünya böyledir. İnsanların hayatları böyledir." Kimsenin size bu tür şeyleri bir iki kelimeyle açıklamasına imkan yok. Olsaydı bile, bu öylece dinleyip her şeyi kavrayabileceğiniz ve hemen "Tamam, şimdi anladım" diyebileceğiniz türden bir şey değil.

İngilizce, geometri, cebir söz konusu olduğunda, benim gibi biri bile size bunları öğretebilir. Ancak insanlar bir araya gelerek bu dünyayı inşa ederler ve farklı hayatlarını bu dünyada bireysel olarak yaşarlar ve ben size bunun ne anlama geldiğini veya tüm bunların ne kadar değerli olduğunu öğretemem. Bu, yaşıınız ilerledikçe kendi başınıza keşfetmeniz gereken bir şeydir - ve ondan sonra bile, büyüdüğünüzde, bunu incelemeniz ve cevapları kendiniz aramanız gerekecektir.

Suyun oksijen ve hidrojenden oluştuğunu biliyorsunuz, değil mi? Ve suda bunların bire iki oranında olduğunun da farkındasınız. Bu tür şeyler kelimelerle tam olarak açıklanabilir ve dahası, sınıfta bir deney izleyebilir ve kendi kendinize "Aha! Nasıl çalıştığını görüyorum!" diyebilirsiniz.

Ancak konu soğuk suyun tadına gelince, bunu öğretmenin suyu kendiniz içmenizden başka bir yolu yoktur. Nasıl olursa olsun

Kim anlatmaya çalışırsa çalışsın, o deneyimi yaşamadığınız sürece gerçek tadı anlayamazsınız.

Aynı şekilde, kırmızı rengi kendi canlı gözleriyle görmeyen hiç kimseye onu açıklamanın bir yolu yoktur. Çünkü bir insan kırmızı rengi ancak gerçekte gözleriyle buluştuğunda anlamaya başlar.

Hayatta bunun gibi pek çok şey var.

Örneğin, bir kişi resim, heykel ve müziğin zevklerini ancak onları deneyimleyerek keşfeder. Büyük sanatla karşılaşmamış birine bunu asla anlatamazsınız. Ve özellikle bu konu için, sıradan gözlerimizden ve kulaklarımızdan daha fazlasına ihtiyacımız vardır. Sanatı takdir etmek için içsel gözlerinizi ve kulaklarınızı kullanmalısınız. Kalbinizi açmalısınız.

Kalbiniz ise ancak büyük bir sanat eseriyle şahsen karşılaştığınızda ve bu eser sizde derin bir etki bıraktığında açılır. Bu dünyada yaşamamanın bir anlamı varsa, o da hayatınızı gerçek bir insan gibi yaşamanız ve ne hissediyorsanız onu hissetmeniz gerektiğidir. Bu, ne kadar büyük bir insan olursa olsun, kimsenin kenardan öğretebileceği bir şey değildir.

Elbette, uzun zaman öncesinden bize bu konuda bilgelik dolu sözler bırakmış pek çok büyük filozof ve Budist rahip vardır. Bugün bile gerçek düşünürlerimiz ve bilginlerimiz bu sorunu çözmeye çalışarak acı içinde mücadele etmektedir. Sonra da bu düşüncelerini eserlerine döküyorlar. Vaaz vermiyor olsalar bile - örneğin rahipler ya da keşişler gibi - yazdıkları her şeyin temelinde bu tür bir bilgelik vardır.

İlerleyen yıllarda yavaş yavaş bu eserleri okumaya ve büyük insanların fikirlerini incelemeye başlayacaksınız. Ancak kitapları okuduğunuzda ve fikirleri öğrendiğinizde bile, gizemin nihai anahtarı siz olacaksınız - Bakır, elbette siz olacaksınız. Siz, kendiniz ve başkası değil. Çünkü bu büyük düşünürlerin sözlerindeki hakikatleri ancak birçok deneyim ve izleniminize dayanarak sürdüreceğiniz yaşam sayesinde anlayabileceksiniz. Bu yazıları sadece okuyarak, matematik veya kimya çalıştığınız gibi asla gerçekten bilemeyeceksiniz.

Bu nedenle, bu konulardaki ilk ve en temel adımın, hayatınızdaki gerçek duygu anlarıyla, kalbinizin gerçekten

ve bunların anlamı hakkında düşünmek. En derinden, kalbinizin en derinlerinden hissettiğiniz şeyler sizi asla en ufak bir şekilde bile aldatmayacaktır. Bu nedenle her zaman, her konuda, hangi duygulara sahip olursanız olun, bunları dikkatle değerlendirin.

Bunu yaparsanız, bir gün, bir yerlerde, benzersiz, hayatta bir kez yaşanacak bir deneyim sizde derin bir etki bırakacak ve sadece o anla sınırlı olmayan bir anlamı olan bir şeyi anlamaya başlayacaksınız. Bu düşünce gerçekten size ait bir fikir olacaktır.

Biraz daha zor bir şekilde ifade etmek gerekirse, kendi deneyimlerinizi temel alarak dürüst düşünmeyi alışkanlık haline getirmelisiniz ve - Bakır, bu çok önemli! - eğer birisi bu kısmı taklit ederse, ne tür harika şeyler düşünür ya da söylerse söylesin, sonuçta hepsi yalandır.

Baban gibi annen ve ben de senin harika bir insan olmanı istiyoruz. Dünya ve insan olmanın ne anlama geldiği hakkında harika düşünceler düşünmeni ve bu düşünceler doğrultusunda harika bir yaşam sürmeni her şeyden çok istiyoruz. Bu yüzden söylediklerimi iyi kavraman benim için çok daha önemli.

Her ne kadar annen ve ben tüm kalbimizle senin harika biri olmanı istesek de, bu sadece ders çalışmanı, uslu durmanı, öğretmenlerinin ve arkadaşlarının gözünde kusursuz bir öğrenci olmanı istediğimiz anlamına gelmiyor.

Gelecekte mükemmel bir yetişkin, tüm eleştiri ve suçlamalardan arınmış bir kişi olmanız gerektiğini de söylemiyorum.

Yani, elbette iyi notlar iyidir ve kötü davranışlar başınıza bela açacaktır ve dünyaya açıldığınızda kusursuz bir yaşam sürmenizi istiyorum, ancak yine de bunlar tek başına temel şeyler değildir. Çok daha önemli bir şey var.

İlkokuldan beri etik dersinde zaten epeyce şey öğrendiniz, değil mi? İnsanların hayatlarında yapmaları gerekenler söz konusu olduğunda, ihmal edilmemesi gereken şeyler olduğunu biliyorsunuz. Örneğin,

Bir kişi dürüst, alışkan, özverili, görevine bağlı, yurttaşlık bilincine sahip, nazik, tutumlu ve benzeri olmalıdır. Eğer böyle bir kişi varsa, onda kusur bulmak zor olacaktır. Böyle mkemmek bir insana pek çok kişi saygı duyar ve o da bu saygıya layık olurdu.

Ancak, göz önünde bulundurmanızı istediğim husus bundan sonra gelmektedir.

Okulda size bu şekilde davranmanızın öğretildiğini ve sonra da dünyaya harika olmanın yolunun bu kurallara uymaktan geçtiğini düşünerek geldiğinizi hayal edin. Sonra da sırf bu nedenle size söyleneni yapmaya ve size öğretildiği gibi yaşamaya çalışıyorsunuz- Bakır, bu iyi bir şey mi? Bunu yaparsanız, asla kendi kendinizin adamı olamazsınız.

Çocukken bu iyidir. Ancak, yaşınız ilerledikçe, bu artık yeterli değildir. En önemli şey -diğer insanların ne düşündüğünden, her şeyden daha fazla- insan büyüklüğünün nerede yattığını önce kendinizin, gerçekten ve derinden bilmeniz gerektiğidir.

O zaman büyük bir adam olmak istediğinizi tüm kalbinizle hissedebilirsiniz. İyiye iyi, kötüyü kötü olarak değerlendirirken -ve ayrıca iyi olduğuna karar verdiğiniz şeyleri gerçekten yaparken- her zaman bu duygunun içinizden akıp gitmesine izin verin.

Arkadaşın Kitami'nin sözlerini düşün: "Kim ne derse desin . . . !" Kalbinizde böyle bir irade gücü olmalı.

Aksi takdirde, annen ve ben senin büyük bir adam olmanı umarken ve sen de öyle olmak istediğini düşünürken, sonunda sadece büyük görünen bir adam olacaksın ve gerçek büyüklük her zaman senden kaçabilir.

Dünyada, başkalarının gözünde harika görünmek için sırf görünüş uğruna hareket eden pek çok insan vardır. Bu tür insanlar öncelikle başkalarının gözünde nasıl yansıtıldıkları konusunda endişelenir ve istemeden de olsa gerçek benliklerini, gerçekte oldukları gibi ihmal ederler. Umarım siz böyle bir insan olmazsınız.

İşte bu nedenle, kendi kalbinizde hissettiğiniz, sizi derinden etkileyen şeylere kesinlikle katılmalısınız. şimdi ve her zaman en önemli olan budur. Bunu unutmayın ve bunun ne anlama geldiğini dikkatle düşünün.

Bugün yazdıklarım sizin için biraz kafa karıştırıcı olabilir. Ancak basitçe ifade etmem gerekirse, birçok deneyim biriktirmeli ve bunu yaparken de her zaman kalbinizdeki o sese sadık kalmalısınız.

Ve bununla birlikte, Kızarmış Tofu Olayını hatırlamaya çalışalım. Bu olayda sizi etkileyen neydi?

Kitami'nin protestosundan neden bu kadar etkilendiniz?

Uragawa'nın Kitami'nin Yamaguchi'ye saldırısını durdurmaya çalışmasını izlerken neden bu kadar etkilendiniz?

Uragawa'ya gelince, özgüven eksikliği olduğu sizin görüşünüz ve ben de aynı şeyi hissediyorum. Uragawa kendini savunabilseydi, aptal muamelesi görmeden yaşayabilirdi.

Ancak, Uragawa'nın konumundaki bir kişinin Yamaguchi'ye karşı geri adım atmadan durmasının ne kadar zor olacağını bir düşünün. Böyle bir kişiye kahraman demek doğru olur. Uragawa'yı böyle bir kahraman olmadığı için eleştiren herkes yanılıyor. Çünkü Uragawa gibi insanlar çevrelerindeki insanlardan cömertlik ve sempati görmeyi hak ederler.

Üstelik Uragawa'nın kendisi de işkenceci Yamaguchi'nin affedilmesini istediği için! Bu hareketiyle cömert, sempatik ve nazik bir kalp sergilemiştir.

Newton Elması ve Süt Tozu

BELIRLENEN PAZAR GÜNÜ MÜKEMMEL BİR SONBAHAR GÜNÜYDÜ.

Üç çocuk, Mizutani ve Kitami'nin öğle yemeklerini erken bitirip saat birde Copper'ın evine gelmeleri konusunda anlaşmışlardı. O sabah Copper zar zor yerinde oturmayı başarabildi.

Öğle yemeği sırasında annesiyle aynı masada oturan Copper, her an kapı ziline çalıp çalmadığını merak ederek durmadan düşündü. Sebzeleri ağzına attı ve arkalarından biraz pılav koydu, ama yemeği çiğnerken bile gözleri defalarca duvardaki saate gitti. Sonunda annesi gülerek, "Lütfen, yemek yerken biraz sakinleş. Saate kaç kere baktın? Şimdiden en az on bir olmuştur."

"Bu doğru değil!" Copper hafifçe kızarak itiraz etti. "Ondan daha az!" "On kez o zaman, ama bu yeterli değil mi? İşte, şimdi yine yaptın."

"Bu hiç adil değil anne! O zaman takvime bakıyordum. Hile yapmak yok!"

"Ne biçim konuşuyorsun. Neyse, boş ver, lütfen çayını iç. Sakinleşmezsen hazımsızlık çekeceksin. Üzülme, yakında onları göreceksin."

Yemeklerini bitirdiler. Saat biri yirmi geçiyordu. Copper salonda yayılmış, Tokyo Big Six beyzbol maçıyla ilgili gazete yorumlarını okuyordu. Bire on dört dakika vardı. Pazar günü çizgi romanları baştan sona incelemişti. Bire on dakika kala. Hayvanat bahçesine yaptığı ziyaretle ilgili bir haber okudu. Daha yedi dakikası vardı.

"Aaaaargh!" Copper sonunda gazeteyi bir kenara fırlattı ve kederli bir çığlık attı.

"Şimdi neyin peşinde olabilirsin?" Annesi kıkırdamaya başladı. "Beklerken çok kötü vakit geçiriyorsun, değil mi? Kim gelecek acaba? Onları nasıl ağırlayacağız?"

Saatın uzun ibresi yavaşça on ikiye doğru ilerledi. Ve sonra, küçük bir tıkırtıyla akrep ilerledi ve saat bir kez çaldı. Saat birdi. Copper tam onları kontrol etmek için tren istasyonuna gitmenin iyi bir fikir olabileceğine karar vermişti ki kilerden kapı zilinin sesi duyuldu.

Bakır hızla ön salona gitti ve Kitami orada duruyordu, saat tam birde geldiği için memnun görünüyordu. Yaklaşık on beş dakika sonra Mizutani de geldi.

Üçü Copper'ın ikinci Roor'daki odasında saat üçe kadar çeşitli oyunlar oynadılar. İskambil, krokinole, satranç, Sherlock Holmes - harika vakit geçirdiler. Copper ve Mizutani birlikte oynadıklarında her zaman eğlenirlerdi ama sessizdi. Bugün, Kitami'nin katılımı partiye yeni bir hayat getirdi. Tekrar tekrar, üçü de yanları ağrıyana kadar güldüler.

Tüm olağan kapalı alan oyunlarını oynadıktan sonra Copper konuştu: "Waseda-Keio beyzbol maçını dinleyelim mi?"

"Üniversite beyzbolu mu? Kaydınız var mı?" "Hayır, radyoda. Yayınlayacağım."

"Ha?"

Copper radyonun fişini çekti ve masanın üzerine koydu. Sonra başına büyük bir bez geçirdi ve çömeldi.

Çok geçmeden yayın başladı.

". . . Masmavi gökyüzü açılmış, rüzgâr dinmiş ve Meiji Jingu Stadyumu'nun tozu dumana karışmıştır. Japonya'nın paçavrası üzerinde yükselen güneş, orta sahanın arkasında rüzgârda zar zor dalgalanıyor ve bir top oyunu için kesinlikle mükemmel bir gün. Kesinlikle mükemmel bir gün . . ."

"Harika!" Kitami bağırdı.

"Waseda Üniversitesi, Kuzey Tokyo'nun şampiyonları! Keio Üniversitesi, Güney Tokyo'nun şampiyonları!"

Copper büyük bir sesle devam etti.

"Beyzbol dünyamızın mücevherleri olduğu söylenen iki büyük üniversite takımı arasındaki bu mücadele otuzuncu yılında! Şu anda bile ülkenin dört bir yanındaki milyonlarca taraftar heyecandan çılgına dönmüş durumda. İki okulun onuru, mezunların ve öğrencilerin umutları ve otuz yıllık gelenek - bir düşünün, hepsi bu tek müsabakaya bağlı..."

Elbette oldukça zekiceydi. Özellikle de Copper her şeyi kendisi söylediği için.

". . . Hararetli mücadeleye otuz dakika kala Jingu Stadyumu beklenti ve heyecanla dolup taşıyor. On binlerce taraftar sabahın erken saatlerinden bu yana saha çevresindeki büyük stadyuma akın ediyor ve şu anda ayakta duracak yer bile yok. Her okulun tezahürat takımları saha içi ve saha dışı bölümlerini işgal etmiş ve koltuklarını tika basa doldurmuş durumda. Keio üçüncü kale tarafında, Waseda ise birinci kale tarafında, her biri kendi bando takımına komuta ediyor ve maç öncesinden beri aralıksız çalışıyorlar."

"Peki ya oyuncular?" Mizutani araya girdi.

"Onları şimdi yapacağım," diye cevap verdi
telsiz.

"Şimdi Waseda oyuncuları 1. kale tarafından giriyor. Waseda oyuncuları giriyor. Eşleşen gri formalarını giyiyorlar. Seyirci ayağa kalktı, tek vücut oldu! Şunu dinleyin, alkışlar gök gürültüsünü andırıyor. Waseda'nın tezahürat bölümü ayakta. Bu oyuncular için hoş geldin tezahüratı."

Bu noktada, Copper olabildiğince yüksek bir sesle Waseda 1ght şarkısını söylemeye başladı:

*"Masmavi gökyüzü, üzerinde altın güneş,
Her yerde ıslıl ıslıl parlayan tarihimiz..."*

Kitami hemen onu destekledi ve şarkı söylediler:

*"Parlak ve üstün, savaşçı ruhumuz yanıyor,
Zafer tahtına ..."*

Ancak, iki kişinin bütün bir tezahürat grubunun yerini alması kolay değildir. Bu yüzden Kitami sesini korkutucu bir şekilde yükseltti:

*"Waseda! Waseda!
Zafer Waseda'nın!"*

". . . Ve devam etmek için, üçüncü kale tarafından Keio giriyor! Takım menajeri Morita önderliğinde, Keio oyuncularını sahaya çıkıyor. Ve onları selamlamak için Keio tezahürat bölümü 1ght şarkısına başlıyor! Şimdi dinleyin. Muhteşem bir koro."

Copper bu kez tarzını değiştirdi ve yüksek bir sesle şarkı söyledi.

*"Kanı alev alev yanan gençlik,
Parlıyoruz, çok parlak."*

Ve sonra Mizutani berrak sesiyle tezahürata katıldı.

*"Gözler umut yıldızında-
Zafere yürürken, Ve
gücümüz her zaman yeni,
Bakın! En iyilerimiz şimdi toplanıyor ..."*

Radyo yayına devam etti.

"İki taraf da ısınmaya başladı. Waseda oyuncularını sahaya yayıldı. Vuruş antrenmanı zamanı. Ve şimdi 1905 yılında başlayan bu iki takımın savaşının tarihini gözden geçirelim..."

"Bu kadar yeter!" Kitami dedi ki.

"Ama böyle söylemezsem, Waseda-Keio maçı gibi olmayacak!" diye homurdanan bir ses tonuyla itiraz etti radyo.

"Ama sorun değil. Oyun hızlı başlarsa daha iyi olur."

"Öyle mi düşünüyorsun? İyi, bu şekilde yapabiliriz ..." Radyo, zor kazanılmış bilgisini boşa harcamanın utanç verici olduğunu düşünüyor gibiydi ama Kitami'nin emirlerini hızla yerine getirdi.

"Şimdiden her iki taraf da 1 saha çalışmasını tamamladı ve maça başlamak için hazır görünüyorlar. İlk sırada Waseda var. Keio 1 sahasında savunma yapıyor. Keio'nun atıcısı Kusumoto. Kendinden emin bir gülümsemeye sahaya çıkıyor. Waseda'nın lider oyuncusu Satake vurucu kutusuna giriyor. Topu oynayın!"

Aniden Copper garip bir sesle uludu: "OO, OO, OOWOO!" Bunun oyunun başlama düdüğü olması gerekiyordu.

Böylece oyun başladı, ancak ilerledikçe sonunda kaosa dönüştü. İlk başta her iki taraf da skor üretilmedi, ancak Waseda dördüncü devrede bir sayı attıktan sonra her iki takım da her devrede isabet buldu ve her devrede sayılar atıldı. Her halükarda, Keio ne zaman sayı yapsa, ister bir ister iki sayı olsun, Kitami "Hey! Olamaz!" diyordu.

Copper da Keio'nun hatalarından yararlanarak Waseda'ya bir ya da iki sayı kazandırdı. Ama bunu yaptığında Mizutani itiraz ediyordu: "Keio'ya bu kadar çok hata yaptırmayın!"

Yorumcu Copper oyunu her iki arkadaşının da hoşuna gidecek şekilde ilerletmek için büyük çaba sarf etti. Oyunu öfkeli bir tahterevallili haline getirmekten başka çaresi yoktu. Başa baş mücadele devam etti ve sonunda dokuzuncu devrenin sonuna geldiler. Waseda sahadaydı, Keio vuruş yapıyordu ve Waseda bir sayı öndeydi.

"1. ve 3. koşucular! Keio'nun vurucusu takım kaptanı Kachikawa. Oyuncular tetikte ve üç numara, büyük Kachikawa'nın omuzlarında ağır bir yük var. Zaten iki top dışarıda, ama üçüncüde bir koşucu varken, bir vur-kaç şansı var! Tek bir vuruşla maç berabere bitecek. Sayı üç ve bir. Belki de tecrübeli atıcı Wakahara bir sonraki vurucuyu oyun dışı bırakma umuduyla dördüncü bir top atar."

"Olmaz! Sayı yap!" Kitami bağırdı.

"Wakahara kaleye hitap ediyor. Geriniyor ve beşinci topu harekete geçiriyor. Atış. Vuruş. Temas kuruyor! Top yükseliyor, yükseliyor, yükseliyor, sol 1. sahaya doğru gidiyor. Sol 1 oyuncu sert bir şekilde geri çekiliyor. Geri . . . Geri . . . Oh, onu çoktan geçti! Top sol 1. oyuncunun kafasının üzerinden sekiyor ve tribünlerin altına düşüyor. Öndeki koşucu sayı yapıyor! Diğer koşucu bir tavşan gibi ilk sıradan kaçıyor.

"Üçüncü kaleyi dönüyor ve eve doğru gidiyor. Oh, ve kaleyi geçiyor. Bir sayı daha! Keio kazandı, Keio kazandı, Keio kazandı! Kachikawa yüksek bir üçlük atıyor, Keio iki sayı yapıyor ve böylece oyun bitiyor. OO, OO, OOWOO!"

Ama düdük oyunu bitiremedi. Çünkü Kitami ayağa fırlamış ve kendini Copper the Radio'ya doğru fırlatmıştı.

"Hey! Radyo! Çeneni kapatamaz mısın?"

Bunu söylerken Kitami, Copper'ın başını örten bezi aşağı doğru çekti.

"Ow! Bu çok sert! Yardım edin!" Copper kumaşın içinden bağırdı. "Ve şimdi, sahada bir holigan belirdi."

"Hey! Susacak mısın, dedim! Konuşmayı kes!"

"Hoo . . . hoo . . . holigan bir Waseda taraftarı!" "HEY!!!"

Yüzü gülmekten kıpkırmızı olan Kitami, tüm gücüyle Copper'ı itti. Saldırı altındaki Copper yine de devam etti.

"Holigan ... yayını kesti. Yorumcu şu anda bir ölüm kalım mücadelesi veriyor!"

Kitami kahkahayı patlattı. Copper bu anı değerlendirerek ayağa kalkmaya çalıştı ve ikisi birlikte masanın yanına devrildiler. Radyo sarsıldı ve masanın üzerinden yuvarlanmaya başladı, ancak Mizutani kendini ona doğru fırlattı ve yakaladı.

Kitami bıraktı ve Copper onun kafasındaki bezi aldı. İkisi de tatami minderinin üzerine yayılmış, hâlâ gülüyorlardı. Copper'ın başı Kitami'nin karnındaydı ve Kitami her güldüğünde midesinden gelen titreşimler Copper'ın başını küçük bir sarsıntıyla sallıyordu.

"Ah, bittim." Bakır bitkin bir pozda Roor'a bindi. Kitami de kollarını uzattı ve bir nefes aldı. Bunun üzerine Mizutani derin bir iç çekti ve kendini onların yanına attı.

Üçü bir süre sessizce orada yattılar. Zaten konuşmaya gerek kalmayacak kadar yakın hissediyorlardı. Orada sessizlik içinde uzanmak ne kadar güzeldi.

Dışarıda mükemmel bir sonbahar günü yaşanıyordu, hava berrak ve açıktı. Bahçedeki ağaçların çerçevelediği komşu evlerin çatıları, bahçenin içinden zar zor görünüyordu.

Salonun sonundaki geniş açık sürgülü shoji kapıları ve çitin üzerinden parlak mavi sonbahar gökyüzü görünüyordu. Gökyüzünde ipek gibi hafif bulutlar ağır ağır ilerliyor, ilerledikçe şekilleri değişiyordu.

Copper orada dalgın dalgın yatarken, uzaktan bir tren geçiyor, sesi kulaklarında hülyalı bir şekilde çalıyordu.

Mizutani ve Kitami hava karardıktan sonra evlerine gittiler.

Waseda ve Keio arasındaki radyo savaşıdan sonra üç çocuk vuruş antrenmanı için sahaya çıkmış ve akşama kadar top oynamışlardı. Akşam yemeği için geri dönmüşlerdi ve onlar yemek yerken güneş batmıştı. Sonra Copper'ın amcası ziyaret için uğramıştı, bu yüzden bir süre sohbet canlı hale gelmişti, ancak üç çocuk da hala ortaokul 1. sınıfta olduğu için Mizutani ve Kitami geç saate kadar kalamamıştı. Saat yedi zilin çaldığını duyduklarında ikisi de gitmek zorunda kaldı. Copper ve amcası onları uğurlamak için dışarı çıktılar.

Mehtaplı bir geceydi. Ay yeni doğmuştu ve parlayan yüzü keyaki ağaçlarının geniş gövdelerine bakıyordu. Döngüsünün onuncu günüydü, parlak ve neredeyse dolunaydı. Çitlerle çevrili karanlık sokak boyunca yürürlerken, ikiz ağaç sıralarının arasından süzülen ay ışığı, karanlıktaki dört yüzü dönüşümlü olarak aydınlatıyor ve sonra tekrar sönüyordu. Seramik kiremitli çatılar sanki ıslakmış gibi parlıyordu ve gece havası şimdiden bir ceket giyecek kadar soğuktu.

Yukarı baktıklarında, yapraklarının çoğunu çoktan dökmüş olan uzun ağaç tepelerinin arasından gökyüzü net bir şekilde görünüyordu. Gökyüzü çivit mavisiydi, içlerini ürpertecek kadar derindi ve yıldızlar sanki bir iğnenin ucuyla açılmış delikler gibi küçük ve yüksekte parlıyordu.

Bu çok güzel! diye düşündü Copper. Vücudunu sıkıca saran ve derin nefes almak istemesine neden olan berrak bir sonbahar akşamıydı.

Dördü sakın banliyö mahallesinden tren istasyonuna doğru yavaşça yürüdüler. İstasyonun çevresindeki gürültülü sokaklara ulaşmak için daha epey yol vardı.

Mizutani Copper'a döndü.

"Amcanın daha önce bize anlattığı hikayeyi anladın mı? Hani Newton hakkında?"

"Pek sayılmaz."

"Garipti, değil mi? Ne hakkındaydı?"

O konuşurken Mizutani aya baktı. Ayın ışığı solgun yüzünde parlıyordu. Copper da başını kaldırdı ve yukarıya baktı. Ay sanki orada, gökyüzünün ortasında asılı duruyormuş gibi görünüyordu ve ikisi de bu garip manzara karşısında sessizliğe gömüldü. Sonra Copper, durdukları yerden Ay'a kadar olan mesafenin inanılmaz derecede uzak olduğunu hatırladı.

Bu kadar büyük bir mesafede, diye düşündü, dünyadan aya kadar görünmez bir güç çalışıyor.

Copper'ın üzerine anlatılamayacak kadar uzak bir his çöktü. Amcasına döndü. "Amca, daha önce Newton hakkında söylediklerini açıklayabilir misin?"

Newton'un hikâyesi, Copper'ın amcasının akşam yemeğinden sonra tatlı niyetine meyve yerken anlattığı bir hikâyeydi. Amca bir elmayı kırılmamış tek bir tel halinde soyarken, çocukların şimdi hatırlamaya çalıştıkları şeyi söylemişti:

"Newton'un elmasının hikayesini hepiniz biliyorsunuz, değil mi? Bir elmanın düşüşünü izleyerek yerçekimi kanununu buldu. Ama merak ediyorum, sadece bir elmanın düşüşünü izleyerek böyle bir şeyi nasıl fark edebildi? Aranızda bilen var mı?"

Üç çocuktan hiçbiri bilmiyordu. Sonra amcası sordu: "Nedenini hiç merak ettin mi?"

Tabii ki üçü de başlarını sallayarak sessiz kaldılar.

"Hayır mı?" diye sordu, başını hafifçe eğerek, ama tam o anda elmayı soymayı bitirdi ve kabuğu tepsiye düştü. Copper'ın amcası Newton'ı bir kenara bırakıp elmayı yemeye odaklandı.

"Mm, bu güzel bir elma. Nereden geliyor?"

Sohbet Aomori elmaları ile Hokkaido elmalarının karşılaştırılmasına döndü ve sonunda ne Mizutani ne de Copper amcaya daha fazlasını sorma fırsatı bulabildi. Mizutani eve dönerken yolda bunları hatırladı.

Copper tarafından kışkırtılan amcası konuşmayı hatırladı.

"Evet, evet. Evet, doğru. Biz de tam bu konuyu konuşmak üzereydik, değil mi?"

Amca bir an durdu, bir sigara yaktı ve sonra konuşmaya başlarken yavaşça yürümeye devam etti.

"İlkokula başladığım sıralarda, bir gün gazetenin yeni yıl özel ekinde üç büyük renkli baskının yer aldığı bir sayfa gördüm. Panolardan biri İmparator Buretsu'nun bir yaban domuzunu öldüresiye tekmelediği bir resimdi, diğeri filozof Mencius'un annesiydi - dokuma tezgahındaki işini bırakmış oğlunu azarlıyordu - ve sonuncusu da Isaac Newton'un ayakta durmuş ağaçtan düşen bir elmaya baktığı bir resimdi.

"Tabii ki benim için sadece üç resimden ibaretti ve ne anlama geldiklerini hiç anlamamıştım. O noktada ablam -Copper, bu senin annen- üç panelin başlıklarını okudu ve bana tek tek açıkladı.

"Sanırım anneniz o zamanlar liseye gidiyordu. Şu anda üçünüzden sadece bir ya da iki yaş büyük olmalı. Her halükarda, başlıkları okudu ve benimle birlikte tekrar okuyacak ve her biri hakkında benimle konuşacak kadar nazikti. O zamanlar anneniz bana çok harika görünüyordu.

"Bu arada, gazete yayıncısının bu üç resmi neden bir araya getirdiğini bugün bile anlamış değilim, ama - her bir resmin anlamı hakkında ne öğrendiğimi size anlatayım, göreceksiniz.

"Uzun zaman önce Japonya'da Buretsu adında cesur bir imparator yaşarmış ve ava çıktığında bir yaban domuzunu tek bir darbeye yere sermiş. Bu birincisiydi. İkincisi Mencius adında Çinli bir bilge hakkındaydı, annesi de çok bilgeydi ve okulu bıraktığında oğlunu azarlayarak onu derslerine geri gönderdi. Üçüncüsü ise Newton adında büyük bir bilgenin resmiydi; Newton, bir elmanın düşüşünü izlerken evrensel çekim yasasının muazzam keşfini yapmıştı - bu noktaya kadar benim gibi bir ilkokul öğrencisi bile takip edebilirdi.

"Cesur imparatorun hikâyesi üç hikâye arasında anlaması en kolay olanıydı. Bilge adamın annesinin öyküsünü bile kız kardeşim açıkladığında anlamak kolaydı - Mencius'un eğitiminin ortasında okulu terk etmesi, annesinin dokuma tezgahının ortasında dokumayı kesmesi kadar kötü olurdu. Ama şu hikayeyi ele alalım.

Newton bir adım daha ileri, peki bu ne anlama geliyor? Ben afallamıştım. Hiçbir fikrim yoktu.

"Kız kardeşimin -daha doğrusu annenizin- Newton resmiyle ilgili açıklamasını dinlerken ona şu soruyu sordum: 'Neden? Ve bunu yaptığında annenin de başı belaya girdi, anlıyor musun? Çünkü benim kadar küçük bir öğrenciye bunu anlatabilmek için öncelikle dünya ile ay, dünya ile güneş ve çeşitli gezegen cisimleri arasındaki ilişkileri açıklaması gerekiyordu. Bugün bile hatırlıyorum; annem bir lastik top ve bir pinpon topu çıkardı ve dedi ki, 'Bu dünya gezegeni, yaşadığımız yer. Bu da ay. Bunu yaptığında, böyle gider. Defalarca sabırla bir şekilde bunu bana açıklamaya çalıştı.

"Ancak partneriniz birinci sınıf öğrencisi olduğunda, ne kadar bilinçli ve tutkulu bir şekilde açıklarsanız açıklayın, çetin bir savaş veriyorsunuz. Anlayıp anlamadığımdan emin olmadan garip bir hisle dinlediğimi bile hatırlıyorum. Sonunda annen sıkıntılı bir yüz ifadesi takındı ve "Hâlâ kafan karışık mı?" dedi. Büyüdüğünde anlayacaksın. Ve konu kapandı.

"Daha önce, elmayı yerken -daha doğrusu ben elmayı soyarken- o zamanın anısı aklıma geldi."

"Ama amca, cevabı ne zaman öğrendin?" diye sordu Copper. İçten içe, amcasının bunu Copper'ın yaşlarındayken öğrenmiş olmasını ummaktan kendini alamıyordu.

Amcası devam etti.

"Bu çok garip! İlkokulda güneş sistemi, dünya ile ay arasındaki ilişki ve annenizin anlamam için elinden geleni ardına koymadığı diğer şeylerle ilgili temel bilgilerin çoğunu öğrendim. Ortaokula geçtiğimde, ben de sizin gibi, bu tür konular hakkında her türlü şeyi öğrendim ve hepsi günlük sağduyu haline geldi.

"Ama yine de, bundan sonra bile, düşen bir elmanın Newton'un kafasında nasıl olup da evrensel çekim yasası fikrine dönüştüğünü hiç anlamadım.

"Yerçekimi kanununu ve gök cisimlerinin neden bu şekilde hareket ettiğini az çok öğrenmiş olsam da, tüm bunları bir elmadan nasıl öğrendiği sorusu eskisi gibi kafamı karıştırmaya devam ediyordu."

"Peki bunu ne zaman anladın?" Copper son derece meraklıydı.

Amcası şöyle cevap verdi: "Kafamı karıştırdı ama sanırım bilmek gibi yakıcı bir ihtiyacım yoktu. Üniversitede öğrenci olana kadar bu sorunun üzerinde uzun süre oturdum!"

"Ne? Bir üniversite öğrencisi mi?" Copper'ın gözleri büyüdü. Kitami de bir kahkaha attı.

"Bu doğru. Üniversiteye kadar bunu anlamadan geldim. Bütün o zaman boyunca, bunun hakkında belli belirsiz düşünerek, buna benzer bir şeyle oyalandım: Newton muhtemelen derin düşüncelere dalmış, bir fizik problemi üzerinde kafa yorarken aniden düşen bir elmanın gümbürtüsü huzuru bozmuş. Bu duruma şaşırان Newton, bir anda kendine geldi ve o harika fikir bir şimşek çakması gibi orada parıldamaya başladı."

"Ama öyle değil miydi?" Bu kez soran Kitami'ydi.

"Bu doğru. Aslında bilim insanları, evrensel çekim teorisini bir elmadan keşfetme hikayesinin ne kadar doğru olduğunun şüpheli olduğunu söylüyorlar, bu yüzden gerçekte nasıl olduğunu bilmiyorum. Ancak bir üniversite öğrencisiyken, bir noktada, fen öğrencisi olarak kayıtlı olan bir arkadaşına sordum ve bu arkadaşım Newton'un nasıl düşünmüş olabileceğine dair bir fikri olduğunu söyledi. Bunu bana açıkladı ve ilk kez, *"Tabii ki, bu doğru görünüyor"* diye düşündüm.

"Açıklama neydi?" "Biz de anlayacak mıyız?" diye sordu Copper ve Mizutani, birbiri ardına. Amca sigarasından tembelce bir nefes çekti ve konuşmaya devam etti.

"Oh, anlayacaksın. 'Elbette,' dedi arkadaşım, 'elma ilk düştüğünde, bir içgörü döküntüsüne sahip olmaktan farklı bir şey hissetmemiş olabilir. Ama asıl önemli olan ondan sonra geldi.

"Elma muhtemelen üç ya da dört metre yükseklikten düştü, ama Newton *şöyle* düşünmeyi denemiş olabilir: *Peki ya dört metre yerine on metre olsaydı?* Tabii ki dört metre on metre olsaydı da sonuç aynı olurdu. Elma düşerdi.

"Peki ya on beş metre olsaydı? Doğal olarak düşecek, değil mi? Peki ya 20 metre? Aynı şekilde. Eğer yüksekliği kademeli olarak yüz metreye ya da iki yüz metreye çıkarırsak, kaç metreyi dikkate alırsak alalım, elma yerçekimi kanununa uygun olarak yine de düşer.

"Ama elmanın yüksekliğini binlerce ya da on binlerce metreye ulaşana kadar daha da artırırsak ne olacağını düşünelim.

havada metre. Sonunda elma ayın yüksekliğine ulaşır. Bu durumda elma düşer mi? Yerçekimi işlediği sürece, kesinlikle düşmesini bekleriz. Aslında sadece elma değil, değil mi? Her şeyin düşmesini bekleriz. Peki ya ay? Ay düşmez, değil mi?"

Bu sefer ne Copper, ne Mizutani ne de Kitami tek kelime etti; sadece amcasının devam etmesini beklediler. Bu sırada dördü de ağaçlarla çevrili caddeden çıkmış ve açık arazilerin yanındaki yol boyunca yürüyorlardı. Araziye bakan iki katlı evlerin üzerinde ay her zamanki gibi sessizce dördünün üzerinde parlıyordu.

"Ay düşmez. Bunun nedeni, dünyanın ayı çekme kuvveti ile dünyanın etrafında dönerken bir yerlere çarpmaya çalışan ayın kuvvetinin -bu iki kuvvetin- mükemmel bir şekilde dengelenmiş olmasıdır.

"Bu arada, Newton hiçbir şekilde yerçekiminin gök cisimleri arasında bu şekilde işlediği fikrini ortaya atan ilk kişi değildi. Kepler'in döneminde bile, gezegenler ile güneş arasında yerçekimi olduğundan ve gezegenlerin dönerken mükemmel bir yörüngeyi korumalarının nedeninin bu olduğundan şüpheleniyorlardı. Dahası, bir şeyi destekleyecek bir kuvvet yoksa yere düşeceği fikri Newton'dan önce de biliniyordu. Galileo'nun düşen cisimler yasası olarak bilinir.

"Peki Newton'un büyük keşfi neydi? Bu iki kuvveti - yeryüzündeki cisimler üzerinde işleyen yerçekimi ve gök cisimleri arasında işleyen yerçekimi - birbirine bağladığınızda aynı doğaya sahip olduklarını göstermekti. Gördüğünüz gibi, benim sorunum aslında bu iki kuvvetin Newton'un kafasında neden birbirine bağlı olduğu sorusuydu."

Amca sigarasından bir nefes daha çekti ve külünün düşmesine izin verdikten sonra konuşmaya devam etti.

"Ama dediğim gibi, Newton elmanın düşüşünü izledi ve sonra elmanın düştüğü yüksekliği, sonunda aya ulaşana kadar, daha da yükselttiğini hayal etti.

"Başlangıçta yerçekimi yasası yeryüzündeki nesnelerle ilgili bir yasaydı. Ancak düşen nesneleri yer yüzeyinden giderek daha uzağa ayırırsanız ve onları aya kadar kaldırırırsanız, o zaman bu nesneler ile dünya arasındaki ilişki artık dünyevi bir ilişki olmaktan çıkar. İlişki nihayetinde göksel hale gelir. Basitçe söylemek gerekirse, tıpkı iki gezegen arasındaki ilişki gibi olur.

"Peki, böyle düşündüğünde, Copper, kafanda göklerdeki iki gök cismi arasındaki çekim ile yeryüzünde düşen cisimler üzerinde işleyen yerçekimi fikirlerini birleştirmek son derece doğal görünmüyor mu? Newton'un aklına bu iki şeyin aynı doğaya sahip şeyler olduğu geldi. Ve düşündü, *acaba bunu kanıtlayabilir miyim?* Böylece konuyu araştırmaya başladı.

"Sonra dünya ile ay arasındaki mesafeyi, ay üzerindeki yerçekimini ve dünyanın çekim kuvvetini hesapladı ve uzun bir süre ve çok çalıştıktan sonra sonunda fikrini kanıtlamayı başardı. Ve sonuç olarak, tek bir fiziksel prensip kullanarak, hem muazzam evrende dönüp duran yıldızlar ağını birbirine bağlayan hareketi hem de çimenlerden düşen tek bir çiğ damlasının hareketini çok düzgün bir şekilde açıklayabildi.

"Başka bir deyişle, tek bir fizik yasasıyla hem gökteki şeyleri hem de yeryüzündeki şeyleri açıklayabildi. Akademik tarih açısından bakıldığında, bu elbette son derece büyük bir girişimdi ..."

Hikâyesini bitiren Copper'ın amcası içmekte olduğu sigarayı bir kenara fırlattı. Kırmızı Rame yere düşerken bir parabol çizdi ve göz kırparak söndü.

"Buna ne dersin, Copper? Anladın mı?"

Copper cevap vermek yerine sessizce başını salladı. Kitami ve Mizutani de tamamen sessizdi. Üçü de duygularını nasıl kelimelere dökecekleri konusunda kararsızdı. Böylece amcası tekrar konuşmaya başladı.

"Newton'u büyük yapan şey sadece yerçekimi ve kütleçekiminin aynı şey olup olmadığını merak etmesi değildi. Fikrini doğrulamak için büyük çaba sarf etmesi ve büyük bir gayret göstermesidir. Bu, sıradan bir insan için neredeyse imkansız olacak kadar karmaşık bir problemdi, anlıyor musunuz?"

"Ama yine de, eğer o ilk fikre hiç sahip olmasaydı, tüm bu araştırmaya asla başlayamazdı, bu yüzden fikir de oldukça önemli.

"Bu arada, arkadaşım az önce size aktardığım açıklamayı yaptığında iyice düşündüm ve bu tür harika fikirlerin şaşırtıcı derecede basit bir yerden geldiğini gördüm. Ya da ben öyle düşünüyorum. Newton'un durumunda, üç ya da dört metre yükseklikten düşen bir elmayı alıp kafasının içinde kaldırmamasından geliyor,

Daha yüksek, daha yüksek, belli bir yere gelene ve bir gümbürtüyle daha büyük bir fikirle arpışana kadar.

"Gördüğün gibi Copper, apaçık dediğimiz şeyler aldatıcıdır. Bir şey hakkında apaıkmış gibi düşündüğünüzde ve onu nereye götürürse götürsün takip ettiğnizde, çok geçmeden artık apaçık diyemeyeceğniz bir şeyle karşılaşırsınız. Bu sadece fizik bilimi söz konusu olduğunda geçerli değildir..."

Ay çoktan epey yükselmişti. Her zamanki gibi sessiz bir şekilde yukarıdan dört 1gre çaprazlama bakıyordu. Başlarının üzerinde uçsuz bucaksız, sınırsız gece göğü uzanıyor ve yıldızlar durmaksızın parıldıyordu. Böyle bir gecede, uzaktaki göksel dünyayı düşünmek, insanın atmosferin içinde kaybolduğunu hissetmesi demekti.

Copper ve arkadaşları soluk bir ışıkla aydınlanmıştı. Dördünün yürüdüğü yolu kaplayan çakıl ay ışığıyla ıslanmış ve hoş bir parıltyyla parlıyordu.

Kısa bir süre sonra, Bakır ve amcası aynı yoldan aceleyle eve döndüler. Mizutani ve Kitami'yi tren istasyonuna bıraktıktan sonra geri dönüyorlardı. Gece havasının soğğ iliklerine kadar işlemişti. Neredeyse tek kelime konuşmuyorlardı. Gökyüzünde ay, öfke, kahkaha ya da gözyaşı olmadan, çatıların ve telefon direklerinin üzerinde sessiz bir yüz ifadesiyle, keyaki ağalarının dallarının arasından szld ve yürürken ikisini takip etti.

Copper'ın evinin önüne geldiklerinde amcası yavaşlayarak durdu. "Pekala, yakında görüşürüz. ." dedi. İki de vedalaştı. "İyi geceler, amca."

"Evet, size de iyi geceler."

Bir Cuma günü, bu olaylardan sonraki 1. gün, olağandışı bir şey oldu. Copper'dan gelen uzun bir mektup amcasının evine ulaştı.

Sevgili amca,

Seni son gördüğümde sana bir şey söylemek istedim ama sonra bunu bir mektupla yazmanın daha iyi olacağını düşündüm ve öyle yaptım.

Bir keşif yaptım. Newton'la ilgili hikayenizi dinledikten sonra olduğu kesin. Ama herkese bir keşif yaptığımı söylersem bana gülerler. O yüzden sadece size söylüyorum. Lütfen şimdilik bu konuda bir şey söyleme, anneme bile.

Bu keşfe İnsan Parçacık İlişkilerinin Net Kuralı adını verdim. İlk başta buna Pudra Sütü Sırrı demeyi düşünüyordum ama dergilerimden birindeki bir dedektif hikayesine çok fazla benziyordu, bu yüzden bundan vazgeçtim. Eğer daha iyi bir isim bulabilirsiniz, bunu çok isterim.

Keşfimi açıklamakta hala zorlanıyorum, ancak nasıl yaptığımı adım adım anlatırsam, muhtemelen anlayacağınızı düşünüyorum.

Süt tozu aklıma geldiğinde başladı. Bu konuda konuşursam herkesin bana güleceğini düşünmemin nedeni de bu. Bundan daha büyük bir şey düşünmek istedim ama süt tozu kendiliğinden geldi, bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

Pazartesi günü, gecenin bir yarısı uyandım. Bir rüya görüyordum ve uyandım ama rüyanın ne olduğunu unuttum. Uyandığımda nedense aklıma toz süt kutuları geldi. Bizim evde üzerinde "Laktojen" yazan ve içine bisküvi ya da pirinç krakeri koyduğumuz büyük kutular var.

Sonra annemin ne dediğini hatırladım. Bir keresinde ben bebekken bana yetecek kadar sütü olmadığını, bu yüzden her gün Lactogen içerek büyüdüğümü söylemişti. Şimdi Lactogen kutularının ona o günleri hatırlattığını söyledi.

Bunu duyduğumda dedim ki, o zaman Avustralya'daki inekler de benim annem, değil mi? Çünkü Lactogen Avustralya'dan geliyor ve kutunun üzerinde bir Avustralya haritası bile var. Yatakta uzanırken bunu hatırladım. Sonra Avustralya hakkında bir sürü şey hayal ettim. Çiftlikleri, inekleri, Aborijin halkını, süt tozu fabrikalarını, limanları, buharlı gemileri ve daha birçok şeyi birbiri ardına düşündüm.

İşte o zaman senin Newton hikayeni hatırladım. Newton'un üç ya da dört metreden düşen bir elmayı alarak nasıl fantastik bir fikre ulaştığını anlatmıştınız, değil mi? Ve onu gittikçe daha yüksekte hayal ederek ve her yolu düşünerek.

Bu yüzden merak ettim, düşünebildiğim kadarıyla süt tozu ile bağlantılı olan şeyleri düşünsem ne olurdu?

Yatağımda yatarken, süt tozunun Avustralya'daki ineklerden ağzıma kadar nasıl geldiğini, her adımını düşünmeye çalıştım. Bunu yaptığımda sonsuza kadar devam etti ve gerçekten çok şaşırdım. Çünkü karşıma o kadar çok insan çıktı ki. Hepsini yazmaya çalışacağım.

1. Süt Japonya'ya Gelmeden Önce

İnekler, ineklere bakan insanlar, inekleri sağan insanlar, sütü fabrikaya götüren insanlar, fabrikada toz haline getiren insanlar, kutuların içine koyan insanlar, tüm kutuları paketleyen insanlar, onları kamyonla veya demiryoluna götüren insanlar, buharlı trenlere yükleyen insanlar, trenleri işleten insanlar, kutuları trenden limana götüren insanlar, onları buharlı gemiye yükleyen insanlar, buharlı gemiyi işleten insanlar.

2. Süt Japonya'ya Geldikten Sonra

Vapur yükünü boşaltan insanlar, yükü buharlı trene götüren insanlar, depoya götüren insanlar, depo bekçileri, satan tüccarlar, reklamını yapan insanlar, satın alan eczane, eczaneye götüren kişi, eczacı, sütü evimizin mutfağına getiren teslimatçı çocuk. (Yarın akşam bundan sonra olanları yazacağım.)

(Dün gecedan devam)

Ben bebekken süt tozunun Avustralya'dan bana ulaşması için çok ama çok uzun bir bayrak yarışı yapması gerektiğini fark ettim. Ve düşündüm ki, eğer fabrikaları inşa eden binlerce ya da on binlerce insanı da eklerseniz

buharlı trenler ve buharlı gemiler, sonra benimle bağlantılı olan bir sürü insan vardı.

Ancak tüm bu insanlar arasında gerçekten tanıdığım tek kişi eski evimizin yakınındaki eczacıydı ve onun dışında hiçbirini tanımıyordum. Bir de tersinden bakınca, hiçbirinin beni tanımadığından emindim. Bunun gerçekten tuhaf olduğunu düşündüm.

Sonra karanlık lambayı, saati, masayı, tatami minderlerini ve yataktan görebildiğim diğer her şeyi birbiri ardına düşündüm. Hangisini düşündüysem hepsi Laktojen'le aynıydı. Arkalarında sayamayacağım kadar çok insan vardı, hepsi birbirine bağlıydı. Ama hepsi daha önce hiç görmediğim ve tanımadığım insanlardı ve yüzlerinin neye benzediğini gerçekten bilmiyordum.

O gece daha çok şey düşündüm ama yorulmuştum ve uyuyakalmışım, bu yüzden onları unuttum. Ama ertesi gün sadece size anlattıklarımı hatırladım.

Bunun bir keşif olduğunu düşünüyorum. Çünkü şimdiye kadar hiç düşünmemiş olsam da, düşündüğümde her şeyin ve herkesin, her yerde böyle olduğunu anlayabiliyorum.

Okula giderken ve okula gittikten sonra bile, ne kadar rastgele olursa olsun gördüğüm her şeyi düşünmeye çalıştım, ama ne olursa olsun, hepsi aynıydı. Ve tüm bu sayısız insanın sadece benimle bağlantılı olmadığını söyleyebilirdim.

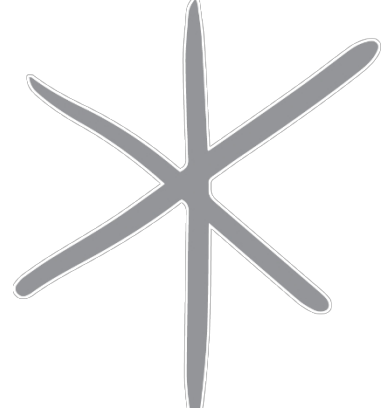
Sınıfımda öğretmenimin yün giysileri ve ayakkabıları hakkında dikkatlice düşündüm ve bunların kesinlikle aynı olduğunu keşfettim. Öğretmenimin kıyafetleri Avustralya koyunlarından yapılmıştı!

Bu nedenle, fikrimden dolayı, insan parçacıklarının hepsinin bir ağdaki ipler gibi, tanışmadıkları veya görmedikleri sayısız başka insanla ve hatta bilmeden bağlı olduklarını hissediyorum. Bu yüzden buna İnsan Parçacık İlişkilerinin Ağ Kuralı adını vermeye karar verdim.

Şimdi bu keşfimi birçok şeye uyguluyorum ve pratikte yanlış olmadığını doğruluyorum. Bugün asfalt yolun kesinlikle böyle olduğunu fark ettim. Ayrıca matematik dersinde öğretmenimin kafası ve sakalının berbere bağlı olduğunu çözdüm ve çözmem biraz uzun sürdüğü için öğretmenden uyarı aldım.

Yine de, keşif uğruna, bazen öğretmen tarafından azarlanmakla yaşamak gerektiğini düşünüyorum.

Daha fazla yazmak istiyorum ama annem çoktan uyumam gerektiğini söylüyor. Bu yüzden raporumu burada bitireceğim. Amca, keşfimden haberdar olan ilk kişi sensin.

U c 3's Not3boon

İnsan İlişkileri ve Gerçek Keşiflerin Doğası Üzerine

Bakır,

Keşfinizi dünyadaki herkesten önce bana açıkladığınız için teşekkür ederim. Hemen cevap vermek isterdim ama yarın evinizde olacağım için o zaman buluşup konuşalım.

Bunu yapmadan önce, mektubunuzla ilgili birkaç düşüncemi daha sonra kullanmak üzere bu deftere yazacağım. Umarım bir gün onu okur ve yaptığınız bu keşfi hatırlar ve sözlerim üzerinde düşünürsünüz.

Mektubunuzu okuduğumda gerçekten etkilendiğimi söylersem abartmış olmam. Tüm bunları kendi başınıza düşünmüş olmanız gerçekten harika bir şey. Ben senin yaşındayken böyle düşüncelerim yoktu. Keşfiniz gibi şeyler hakkında ancak liseye başladıktan sonra net bir şekilde düşünmeye başladım ve o zaman bile bu sadece bana öğretildiği ve kitaplarda okuduğum içindi.

Ancak mektubunuzu okuduktan sonra birkaç hususu göz önünde bulundurmanızı rica ediyorum. Bunlardan bir ya da ikisinden size saygıyla bahsedeceğim Profesör Copper.

Mektubunuzda, keşfiniz için İnsan Parçacık İlişkilerinin Net Kuralı'ndan daha iyi bir isim olup olmadığını size söylememi istediğinizi yazmışsınız. İyi bir isim biliyorum. Bu benim bulduğum bir isim değil, daha ziyade şu anda ekonomi ve sosyoloji alanlarında kullanılan bir isim.

Aslında Bakır, keşfettiğiniz "insan parçacık ilişkileri", akademisyenlerin "üretim ilişkileri" olarak adlandırdığı bir şeydir.

İnsanların yaşamak için ihtiyaç duyduğu pek çok şey vardır. Bunu yapmak için doğal dünyadan çeşitli malzemeler alır ve ihtiyaç duydukları şeyleri yaparlar. Bazı şeyleri olduğu gibi giymek veya yemek için dünyadan alabilirler, ancak yine de insanlar avlanmak, balık tutmak, dağları kazmak gibi her türlü işi yapmak zorunda kalırlar. İlkel zamanlardan beri insanlar hep çalışmışlardır. Yol boyunca nasıl işbirliği yapacaklarını ve işleri kendi aralarında uzmanlık alanlarına göre nasıl böleceklerini öğrendiler, çünkü başka seçenekleri yoktu.

Akademisyenlerin "üretim ilişkileri" olarak adlandırdığı şey, insanlar arasındaki bu tür bir işbirliği ve iş bölümüdür.

Başlangıçta insanlar çok küçük kümeler halinde, yeryüzünün şurasına burasına dağılmış olarak yaşıyorlardı, dolayısıyla bu tür bir işbirliği ve iş bölümü sadece dar alanlarda uygulanıyordu. O zamanlar insanlar yedikleri ve giydikleri şeyleri kimin çalışkanlığının sağladığını açıkça görebiliyorlardı.

Büyük olasılıkla herkes birbirini simaen tanıyordu ve ürettikleri malların hepsi çok basit şeylerdi ve şüphesiz insanlar ilk başta avcılık ve balıkçılıkta birlikte çalışıyorlardı. Bu yüzden muhtemelen yedikleri ve giydikleri şeyler için kime teşekkür edeceklerini düşünmeden biliyorlardı.

Ancak bu arada, bu küçük insan grupları birbirleriyle ticaret yapmaya ve ittifaklar kurmaya başladı ve yavaş yavaş insanlar arasında komünal bir yaşam tarzı yayılmaya başladı. Gruplar büyüdü ve sonunda bugün ülke dediğimiz yapıya dönüştü. Bu zamana kadar, işbirliği ve uzmanlaşma çoktan daha geniş bir ölçeğe kaymış ve ilişkiler daha karmaşık hale gelmişti. Yediğiniz ya da giydiğiniz şeylere baktığınızda, kimin ne üretmek için çalıştığını bilmenin bir yolu yoktu.

Üreticiler de kendi paylarına, yaptıkları şeyleri kimin yediği ya da giydiği konusunda hiçbir fikre sahip değillerdi. Onlar sadece farklı şeyler üretmek için çalıştılar ve karşılığında kendilerine ya da ailelerine ihtiyaç duydukları şeyler verildi ya da bu şeyleri satın almaları için para verildi. Ve tek amaçları bu olduğu için, ürettikleri şeyleri yiyen ya da giyen insanlar onları ilgilendirmiyordu.

Çağlar geçtikçe ticaret gelişti, hatta ülkeler birbirleriyle ticaret yapmaya başladı ve insanlar arasındaki ilişkiler giderek daha karmaşık hale geldi.

Örneğin, para kazanmayı düşünen Çinli bir çiftçi ipekböceği yetiştirir, ham ipeği hasat eder ve satar ve birçok dolambaçlı yoldan sonra Romalı bir asilzade için bir kaftan haline gelirdi.

Bu şekilde birçok insan sadece malların üretiminde değil, aynı zamanda nakliyesinde de işbirliği yaptı. İşi bölmenin yollarını buldular ve dünyanın birçok yeri yavaş yavaş birbirine bağlandı, böylece şimdi tüm geniş dünya sonunda tek bir ağa bağlandı.

Bugünlerde bir Japon ipek şirketi ham ipek topladığında ya da bir pamuk şirketi kumaş ürettiğinde, bunun nedeni Japon halkının daha fazla ipeğe ya da pamuğa ihtiyacı olduğunu düşünmeleri değil. Önce Japonların talebini karşılamaya çalışacaklarını, sonra da eğer yeterince artarsa diğer ülkelere satacaklarını düşünmüyorlar bile. Başından beri, yabancı pazarlara girme hedefiyle bu malları büyük ölçekte üretiyorlar.

Başka bir deyişle, çalışmalarının insanlar arasındaki küresel bağlantılar temeline dayandığını söyleyebiliriz. Japon pamuğu ve diğer pek çok ürüne Hindistan ve Çin'deki milyarlarca insan ihtiyaç duyuyor ve burada Japonya'da Avustralya yünü ya da Amerikan petrolü olmasaydı başımız büyük belaya girerdi.

Böylece, insanlar bunca zamandır sadece yaşamak için ihtiyaç duyduğumuz şeyleri elde etmek için çalışıyorlardı ve bir yerlerde hepimiz birbirimize sıkıca bağlandık

Sanki büyük bir ağın parçaları gibiyiz. Ve tıpkı sizin de keşfettiğiniz gibi, birbirini hiç görmemiş ya da tanışmamış insanların kopmaz bağlarla birbirine bağlandığı bir noktaya gelindi. Hiç kimse bu ilişkilerden kaçamaz.

Elbette dünyada hiçbir şey üretmeyen ama yine de bu ağın ağına takılan pek çok insan var. Hayatımızı sürdürebilmek için, bir gün bile olsa, yemek yemeden ve kıyafet giymeden yaşayamayız, bu yüzden ağ bizi içine çeker. Çalışmadan karnını doyurabilen insanların bu ağla kendi açılardan çok özel bir ilişkisi vardır.

Dünyanın birbirinden uzak ülkelerinin sakinleri arasındaki ilişkilerin bugün ne kadar derinleştiği hakkında söylenecek daha çok şey var, ancak her halükarda akademisyenler bu ilişkileri "üretim ilişkileri" olarak adlandırıyor. Başka bir deyişle, süt tozunu düşündüğünüzde bu ilişkileri keşfetmiş oluyorsunuz.

Yaşınız ilerlediğinde, büyük olasılıkla çalışmak zorunda kalacağınız iki alan ekonomi ve sosyolojidir. Bu alanlardaki akademisyenler, insanların hayatlarında bu gibi ilişkileri nasıl kurduklarını açıklayarak işe başlar ve daha sonra buradan birçok çalışma yürütürler.

Örneğin, bu ilişkilerin bir dönemden diğerine nasıl değiştiğini, ne tür gelenek ve göreneklerin bunların üzerinde yükseldiğini ve bugün hangi kurallara göre işlediğini incelerler.

Böylece, keşfiniz bu alanlardaki akademisyenler için bir başlangıç noktası oldu ve bu uzun zamandır bilinen bir şeydi.

Bunu duymak sizi hayal kırıklığına uğratabilir. Özel keşfinizin insanlar tarafından uzun süredir biliniyor olmasının sıkıcı olduğunu düşünebilirsiniz.

Ama Copper, asla böyle hissetmene izin verme. Kimse sana öğretmeden keşfettiğin şey harika bir şey! Akademik olarak açık bir konu olsaydı bile, elbette yine de saygı duyardım. Senin yaşında bir şeyleri bu kadar derinlemesine düşünmek kolay bir şey değil.

Ama benim sizden aklınıza koymanızı istediğim şey şu: Ne tür bir keşif insanlık için gerçekten yararlı ve herkesin saygısına layık olur?

Bu sadece sizin için değil, tüm insan ırkı için yeni bir şey olmalı.

İnsanların her biri, tek bir bireyin kendi başına deneyimleyebileceği şeylerle sınırlıdır. Ancak insanların dili vardır. Deneyimlerimizi başkalarına aktarabilir, başkalarının deneyimlerini dinleyebilir ve bu bilgileri paylaşabiliriz. Bunun da ötesinde, alfabeyi icat ettiğimizden beri, deneyimlerimizi birbirimizle yazılı olarak paylaşabiliyoruz.

Bu sayede, farklı koşullardaki pek çok insanın deneyimlerini karşılaştırabilir ve bunları her yerden tek bir yerde bir araya getirebiliriz. Bu farklı bakış açılarını, çelişkiler yaratmadan mümkün olan en geniş şeyde birleştirdiğimizde, buna bir çalışma alanı diyoruz.

Dolayısıyla, çeşitli çalışma alanları bugüne kadarki insan deneyiminin demetleri olarak düşünülebilir. Deneyimler bize önceki zamanlardan aktarılır ve biz de yeni deneyimlerimizi bunların üzerine yığıyoruz ve bu şekilde insan ırkı ilkel bir durumdan bugünkü durumumuza kadar ilerleyebilmiştir.

Eğer insanlar maymunlar gibi olduğumuz zamandan tekrar başlasaydı, ama bu sefer her insan kendi başına olsaydı, muhtemelen sonsuza kadar maymunlar gibi kalırdık ve şu anda sahip olduğumuz medeniyete asla ulaşamazdık.

Bu yüzden çalışmalarımızı elimizden geldiğince sürdürmeli ve bizden önce gelen insanların deneyimlerinden dersler çıkarmalıyız. Aksi takdirde onların tüm emekleri boşa gitmiş olacaktır. Ve onlar bu kadar çok çalıştığına göre, çabalarımızı onların çözemediği sorunlara uygulamamak hata olur. Bir keşfin insan ırkına ait olduğu ancak daha önce yapılanların üzerine inşa edilen bu çalışma sayesinde kabul edilebilir. Ve dahası, sadece bu keşifleri büyük olarak adlandırabiliriz.

Sırf bu nedenle, benden herhangi bir öğüt almadan çalışmanız gerektiğini anlayacağınızı düşünüyorum. Büyük keşifler yapmak istiyorsanız, her şeyden önce şiddetle çalışmalı ve günümüz biliminin zirvesine çıkmalısınız. Sonra da o zirveden çalışın.

Ama Copper, şunu iyi hatırla. Oradan çalışmak için -hayır, tırmanabilmek için bile- gecenin bir yarısı seni uyandıran ruhu kaybetmemelisin, kendi sorularını nereye götürürse götürsün takip etmelisin!

Son bir düşünce.

Hayatınızda ihtiyaç duyduğunuz her şeyi araştırdığınızda, her birinin arkasında, sizin bilebileceğinizden çok daha fazla sayıda insanın çalıştığını anladınız. Aynı zamanda, bu insanlar sizin bakış açınızdan tamamen görünmez ve bilinmezdi. Bunun tuhaf olduğunu hissettiniz, değil mi?

Tüm dünyadan bahsettiğimiz için, elbette bu insanların her birini tek tek tanımak mümkün değil. Ama ihtiyacınız olan tüm o şeyleri -yediğiniz şeyleri, giydiğiniz şeyleri, içinde yaşadığınız evi- üretmek için gerçekten çok çalışan tüm bu insanları düşünün. Onlar sizin için birer yabancı. Ve onların çabaları sayesinde yaşayan siz de onlara tamamen yabancısınız. Ve tam da sizin hissettiğiniz gibi, bu kesinlikle garip bir şey.

Bu elbette tuhaf ve talihsiz bir durum, ancak günümüz dünyasında bu da bir gerçek. İnsanların dünyayı ve tüm insanlığı tamamen çevreleyen bir ağ oluşturduğunu dürüstçe söyleyebilirsiniz, ancak bu bağlantıların hiç de insani ilişkilere yol açtığını söyleyemezsiniz. İnsan ırkı ilerlerken, insanlar arasındaki çatışmalar da devam etti.

Mahkemelerde gün geçmiyor ki para yüzünden bir dava aılmasın ve iki ülke anlaşmazlığa düştüğünde çatışma savaş noktasına varacak kadar şiddetlenebilsin. Keşfettiğiniz "insan parçacık ilişkileri", kelimesi kelimesine, daha çok fiziksel parçacıkların ilişkilerine benziyor ve hala çok "insani" bir insan ilişkileri türü haline gelmedi.

Ama söylemeye gerek yok, Copper, insanlar insan olmalı. İnsanların insanlık dışı bir ilişki içinde olması oldukça utanç verici. Tamamen yabancılar arasında bile insan ilişkileri insani olmalıdır.

Elbette, tüm bunları söyledikten sonra, hemen şunu ya da bunu yapmanız gerektiğini düşünmeye başlamanız gerektiğini söylemiyorum. Sadece, yaşınız ilerledikçe bu konu üzerinde dikkatle düşüneceğinizi umduğumu söylüyorum. Çünkü insan ırkının bugüne kadar kaydettiği tüm ilerlemelere rağmen, bu henüz çözemediği bir sorundur.

Şimdi, gerçekten insani olan ilişkilere gelince: Bunlar ne tür ilişkilidir?

Anneniz ödül ya da karşılık beklemeden sizin için her şeyi yapar. Kendini sana adamak onun için gurur ve neşe kaynağıdır. Size gelince, sadece yakın arkadaşlarınız için güzel bir şey yapmak bile sizi mutlu etmeye yetmiyor mu?

İnsanların hemcinslerine karşı iyi niyet beslemesinden daha güzel bir şey yoktur. Ve bunlar insanların gerçekten hak ettiği insani ilişkilidir. Copper, sence de öyle değil mi?

İhtiyacı Olan Bir Dost

OKUL BAHÇESİNDE SOĞUK BİR RÜZGAR ESMEYE BAŞLADI VE Yakın. Herkes heyecanla futbola yöneldi. Kış giderek yaklaşıyordu.

Aralık ayı, öğrencilerin güneye bakan okul binasına yaslanıp güneşin tadını çıkardıkları dört ya da on beş günlük ılık bir havayla başladı, ancak ayın onuna doğru aniden soğuk bir gün geldi. Ardından bulutlar gökyüzünde eski pamuk gibi katman katman birikti ve kısa süre içinde soğuk kemik dondurucu bir hal aldı. Kar artık çok uzakta değil gibi görünmeye başladı.

Sınıfta öğretmen sobayı yakmaya başladı. Soğuk okul bahçesinden sınıfa geldiklerinde, sıcak hava yüzlerine bir telaş getirdi. Ve vücutları sıcaklığı emdiğinde, kendilerini nasıl da uykulu hissediyorlardı! Birdenbire sınıfta uyuklayan tek kişi Uragawa olmaktan çıkmıştı. Elbette o da dikkat çekecek kadar sık uyukluyordu. Copper, Uragawa'nın başının yavaşça sarmaya başladığını ve sonra kendini uyuklarken yakaladığında bir sıçrayışla yeniden kalktığını fark etmekten kendini alamadı.

Sonra nedense Uragawa iki ya da üç gün ortalıkta görünmedi. Normalde yuvarlak sırtının kapladığı alan boş duruyordu. Copper garip bir şekilde endişelendi. Dört ya da on beş gün sonra, hala ondan bir iz yoktu.

Copper, *belki de üşütmüştür, diye tahmin etti*. Aynı sınıftan biri üç gün kadar devamsızlık yaptığında, genellikle o kişinin yakın bir arkadaşı ziyaret eder ve ondan haber getirirdi, ama Uragawa'nın bunu yapacak yakın bir arkadaşı yoktu. Bunu fark ettiğinde, Copper birdenbire gidip onu ziyaret etmek istedi.

Cumartesi öğleden sonra okuldan sonra Kitami aceleyle Copper'a gidip futbol oynamak isteyip istemediğini sordu.

"Hey, bugün ikinci takımdan şu adamları yenelim! Çünkü geçen sefer gerçekten kaybetmemeliydik."

Kitami çok istekliydi ama Copper Uragawa'nın evine uğramayı düşündüğü için her zamanki "Elbette, gidelim!" cevabını vermedi.

"I . . . Bugün yapmam gereken bir şey var," dedi.

Kitami hayal kırıklığına uğradı ama sonunda cevap verdi, "Tamam, sanırım. Ama sensiz çok sıkıcı olacak." Bunu duyunca Copper biraz tereddüt etti ama sonunda, başta niyetlendiğı gibi Uragawa'nın yerine gitmeye karar verdi ve biraz da kararlılıkla Kitami'yle yollarını ayırıp okulun kapısından tek başına çıktı.

Gökyüzü kristal berraklığındaydı ve güneş parlıyor olsa da soğuk bir öğleden sonraydı ve rüzgâr keskin, ıslık gibi esiyordu.

Copper, Koishikawa'da büyük bir tapınağın önünde trenden indi. Yeni bir bulvar sağa doğru bir yamaç boyunca uzanıyor ve geniş bir mezarlığa açılıyordu. Yokuşun dibinden sola doğru, ancak bir arabanın girebileceğı genişlikte, bakımsız ve dar bir sokak uzanıyordu ve bu sokağın sağ tarafında Uragawa'nın evi vardı. Copper bu mahalleye, yokuşun tepesindeki mezarlıkta bulunan babasının mezarını ziyaret etmek için birçok kez gelmişti ama bu dar sokağı ilk kez ayak basıyordu.

Balıkçılar, manavlar, ızgara tatlı patates tezgahları, pirinç tüccarları, şekerçi dükkanları - cepheleri üç ya da dört metreyi geçmeyen küçük dükkanlar dar sokağın her iki yanında sıralanmış, yer kapmak için omuz omuza itişip kakışıyorlardı. Küçük, loş ışıklı dükkânların girişlerinin üzerinde dar saçaklar vardı, öyle ki herhangi bir yetişkin uzanıp onlara dokunabilirdi. Bu dükkânların her birinin yaşam alanları için ikinci bir katı vardı ve bu iki katlı sıra evler cadde boyunca devam ettiği için aralarındaki geçit biraz karanlık ve kasvetliydi. Copper bir tür tünele girdiğı hissine kapıldı.

Böylesine dar bir cadde için yaya trafiğı şaşırtıcı derecede yoğundu. Önlüklü kadınlar, sırtlarına çocuklarını bağlamış anneler ve daha pek çok kişi yürüyor, lastik çizmeli gençler de bir o yana bir bu yana gidip geliyordu,

bisikletlerin arasında eğiliyorlardı. Kirli giysiler içindeki çocuklar samuray kılıcı oyunları oynayarak bir oraya bir buraya koşuşturuyordu. Tuhaf kokular hava dalgaları halinde yayılıyordu.

Copper yürürken sokağın sağ tarafını dikkatle izledi. Kasabın vitrininde, lekeli bir önlük giymiş iri yapılı bir adam bir şeyler kızartmakla meşguldü. Yukarıdan aşağıya sarkan yarım yaprak pirinç kağıdında "Pirzola-10 sen, Kroket-7 sen" yazıyordu. Yandaki dükkânda taiyaki yapıyorlardı -tatlı fasulye ezmesi ile doldurulmuş *sh şeklinde* krepler- bu sırada çocuklar ön tarafta bekliyordu.

Onun hemen yanında da, üzerinde büyük harflerle "Sagamiya" yazan bir tabela bulunan bir tofu dükkânı vardı. Uragawa'nın eviydi.

Dükkânın önünde müşteri gibi görünen iki ya da üç kadın duruyordu. İçeri girmenin uygun olup olmadığından emin olamayan Copper, onların arkasında durup bir süre bekledi.

Dükkândaki müşterilerle ilgilenen kırk yaşlarında iri yarı bir kadındı, saçları kushimaki denilen tarzda toplanmıştı - toka ve tarakla tutturulmuş bükülmüş bir topuz. Kollarını dirseklerinin üzerine kadar kıvrırmıştı ve o da bir önlük giyiyordu. Nedense önlükler bu sokakta gerçekten popüler görünüyordu. Bu kadının önlüğü şu anda bile patlamaya hazır görünüyordu, iri vücudunu zar zor sarıyordu. Tıpkı bir sumo güreşçisi gibi sağlam ve iri yapılydı, kırmızı bir teni vardı.

"Evet, bir blok soğuk taze tofu!" Kadın bir erkek kadar güçlü bir sesle konuştu, tofuyu mavi boyalı bir kaba koydu ve müşteriye uzattı. Copper'ın önündeki nine bunu aldı ve büyük bir beze sararak, soğuğa karşı sırtını kamburlaştırarak dükkândan ayrıldı.

"Sırada iki yaprak kızarmış tofu var! Geliyor!" Dükkân sahibi yine içten bir sesle konuşarak gazeteye sarılı kızarmış tofuyu uzattı ve karşılığında genç bir kadından birkaç bakır para aldı. O sırada Bakır'ın küçük halini gördü ve paraları şangırtıyla kasaya bırakarak hemen sesini yükseltti.

"Şuradaki genç adam kimin çocuğu?"

Onun güçlü sesi karşısında gafil avlanan Copper hışırdadı.

"Ah ... um ... Uragawa burada mı?"

Kadın şaşkın bir ifadeyle Copper'a baktı ve sonra anlamış gibi görünerek başını iki ya da üç kez salladı.

"Ah, sen bizim Tomé'nin bir arkadaşısn, öyle mi? Seni bir yerlerden gelen ayakçı çocuk sanmıştım. Evet, evet, o burada." Dükkânın arka tarafına döndü ve yüksek sesle, "Tomé! Bir arkadaşın seni görmeye geldi!"

Dükkânın arka tarafındaki loş girintilerde biri sırtı Copper'a dönük bir şekilde çalışıyordu. Dükkân sahibinin sesiyle şaşkınlık içinde arkasına döndü.

Uragawa'ydı.

"Oh! Honda?"

Uragawa öne çıktı ama Copper onu görünce şaşkınlıktan donakaldı.

Bu kadar çok önlüğün olduğu bir mahallede Uragawa'nın bile bir önlük giymesi belki de sürpriz olmamalıydı. Altından aynı eski bol pantolon görünüyordu ve ayaklarında bir çift Sıçan tabanlı tahta sandalet vardı. Elinde bir çift uzun bambu yemek çubuğuyla orada duran Uragawa'ya bakarken Copper'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı ve konuştu.

"Sen . . . hasta değil misin?"

Uragawa tereddüt etti ve cevap vermedi. İri kadın onun yerine cevap verdi.

"Doğru, tam olarak hasta değil ama dükkândaki çocuklardan biri soğuk algınlığı geçiriyor. Babası da uzakta, bizim de elemanımız az, o yüzden okuldan biraz izin alıyor! Şu anda o kadar meşgulüz ki, okula bir not gönderdik. Ama burada olmanız güzel. Pekala, içeri gelin!"

Copper ve Uragawa dükkânın arka tarafına girdiler ve eşiğe oturdular. Kadın "Heave ho!" diyerek büyük bir pirinç hibachi'yi kaldırdı ve Copper'ın yanına koydu, üzerine biraz çay koyup hazırladı.

Ancak, onlarla uzun süre kalmadı. Müşteriler yine arıyordu. Uragawa'nın hemen yanında oturan Copper ne hakkında konuşacağını bilmiyordu.

Bu yüzden sıcak çayını yudumladı ve soğuması için üzerine üfledi. Uragawa da

Utangaçtı, ama biraz sonra sözlerinin arasında tökezleyerek ayağa kalktı ve "Bir dakika bekle, tamam mı? Yapmam gereken biraz daha iş var."

Dükkanın köşesinde büyük bir çaydanlık ve içinde kaynar yağ bulunan demir bir tencere vardı.

"Neredeyse bitirdim! Sadece bunları kızartmam gerek-"

Uragawa bambu çubuklarıyla yanındaki standı işaret etti. Orada ince dilimlenmiş dört ya da on beş parça taze tofu vardı. Bunları kırmamak için yavaşça tencerenin içine indirdi. Kızardıktan sonra bambu yemek çubuklarıyla çıkardı. Copper ilk kez kızarmış tofunun nasıl yapıldığını öğreniyordu.

Uragawa tencereyi izlerken, "Eğer şimdi pişirmezsem, bak, bu akşam satmaya hazır olmayacaklar," dedi. Sonra da usta elleriyle tenceredeki kızarmış tofuyu bitirmeye koyuldu. Uzun bambu çubuklarının ucuyla kızarmış tofunun her bir parçasını kavrayarak tencereden çıkardı, fazla yağın almak için hafifçe salladı ve biraz yırtarak yakındaki bir tel ızgaranın üzerine attı.

Sonra, bir sonraki parçanın tencerede kızarmasının bitmesini beklerken, rafta bekleyenleri aldı ve -bir, iki, üç- onları yanlarından yırttı, bir araya dizdi ve ara sıra uzun yemek çubuklarının Sıçan taraflarıyla hafifçe vurdu. Her şey pişip süzüldüğünde, bitmiş tofuların hepsi düzgün bir şekilde sıraya dizilmişti.

"Vay canına!" Copper hayranlık içinde patladı. O ana kadar, beden eğitimi dersinde her türlü fiziksel aktivitede umutsuz olan Uragawa'nın o uzun yemek çubuklarını böylesine maharetle kullanabileceğini hiç düşünmemişti.

Kızartma tenceresinin önünde duran Uragawa tam bir tüccar görüntüsündeydi. O anda, Copper'a, on beş ya da altı lig turnuvasını geride bırakmış ve şimdi sahaya çıkma sırası gelmiş tecrübeli bir topçu kadar sakin ve deneyimli görünüyordu.

Copper yine "Vay canına!" dedi ve sonunda hayranlığını kelimelere dökmeyi başardı. "Bunu yapabilmen gerçekten harika."

Uragawa kendine özgü bir şekilde gülümsedi, utanmış ama biraz da gururlanmıştı. "Bunu ne kadar süre çalışman gerekti?" Copper sordu.

"Antrenman mı?"

"Yani, çünkü sen gerçekten iyisin."

"Ben pratik yapmıyorum! Sadece, bilirsin, bazen anneme yardım ediyorum. Ama bir hata yaparsan, üç seneye mal olur. Bu yüzden doğal olarak doğru yapmak için gerçekten çok çalışıyorum..."

Kalan dört ya da on beş dilim tofuyu kızarttıktan sonra Uragawa, "Anne, hepsi bitti!" diye seslendi.

"Öyle mi? Teşekkür ederim! Çok çalıştınız." Kadın iri vücuduna yakışmayan adımlar atarak geldi ve tencereyi ıslatılmış bir bezle tutarak - "Heave ho!"- 1re'den kaldırdı. Copper onun muazzam gücünden bir kez daha etkilendi.

Uragawa önlüğünü çıkardı ve yakınlarda duran bir gazeteyle ellerini kuruladı. Ve birdenbire Copper'ın karşısında okuldaki eski Uragawa belirdi.

"Tomé, ikinizin muhtemelen konuşacak çok şeyi vardır. Neden onu odana götürmüyorsun?" dedi kadın Uragawa'ya. Uragawa tereddüt edince kadın yüksek bir sesle Bakır'a seslendi.

"Hey, çocuk, onunla geri dön. Neden bilmiyorum ama bu çocuk hep okul için endişeleniyor. Ev darmadağınık ama sen yine de git bir bak. Tomé, ona evi gezdir. Her neyse, eminim hayatında yeterince güzel ev görmüşsündür, değil mi?"

Böylece yukarı çıktılar, dükkanın arkasındaki gıcırtilı merdivenleri tırmanarak Uragawa'nın çalıştığı odaya gittiler.

Kuzeye bakan, üç tatami hasırı büyüklüğünde, yaklaşık on beş metrekairelik mütevazı bir odaydı.

Buzlu camdan geniş bir cumbası vardı, ama en üstteki cam şeffaftı ve bu camın arkasından çelik mavisi kış gökyüzünü bir an için görebiliyorlardı. Dışarıda rüzgârın uğultusunu duyabiliyorlardı ve cam kapı rüzgârda takırdayarak sürekli sallanıyordu.

Pencerenin yanındaki masanın üzerinde bir defter, birkaç kitap ve Uragawa'nın tanıdık çantası vardı. İkisi masanın yanına bir çift ince minder serdi.

masaya oturdular ve birbirlerine baktılar. Sonra ellerini Seto hibachi'nin, yani içinde kor halindeki kömürler bulunan seramik bir 1re kabının iki yanında ısıttılar. Urugawa'nın elleri soğuşa maruz kaldığı için kızarmıştı ve işaret parmağının parmak eklemlerinden birinde büyük kırmızı bir çatlak vardı.

"Final sınavlarının ne zaman başlayacağını biliyor musun?" diye sordu Urugawa. "Ayın on yedisinden itibaren dediler."

"Programı çoktan yayınladılar mı?"

"Hayır, henüz değil. Ama herkes bu Pazartesi öğreneceklerini söylüyor."

Bunu duyan Urugawa'nın yüzünde üzgün ve endişeli bir ifade belirdi.

"İngilizce'de kaçınıcı sayfadayız?" "On altınıcı bölümün sonu."

"Peki ya matematik?"

"Bugün oranlara başladık!"

Japonca, tarih, coğrafya, bilim... Urugawa tüm konuları birbiri ardına gözden geçiriyor, yokluğunda ne kadar ilerleme kaydettiklerini dikkatle soruyordu.

Copper Urugawa'nın ders kitaplarını gözden geçirerek her konuda ne kadar ilerlediklerini teker teker gösterdi. Urugawa her bölüme bir işaret koyuyor, yeni sayfaların sayısını tekrar tekrar sayıyordu. O kadar endişeliydi ki Copper onun için üzölmeye başladı.

"Hey, her şey yoluna girecek. Sadece on beş gün, çabuk yetişirsin!"

"Olabilir. Ama gün içinde hiç boş zamanım olmuyor ve geceleri uykum geliyor . . ." "O zaman şimdi yapalım, en kolayı bu. Bebek adımlarıyla yaparız, azar azar, işimiz bitene kadar."

"Bunu söylemek senin için kolay, çünkü sen akıllısın." Urugawa zayıf bir gülümsemeye karşılık verdi. Urugawa her gün şafaktan önce uyanıyor, tüm ev halkıyla birlikte tofu yapımına yardım ediyor, sonra da aceleyle okula koşuyordu. Bu yüzden her gün öğlen saatlerinde, ne yaparsa yapsın, uykusu geliyor ve ders sırasında başını sallıyordu.

Babasının uzakta olduğu, işçilerden birinin hasta olduğu ve diğerinin hâlâ işi öğrendiği bu gibi zamanlarda, annesiyle birlikte dükkânı işletebilmek için normalden üç kat daha fazla çalışması gerekiyordu. Hâlâ bir çocuktı ve pek de güçlü sayılmazdı ama Urugawa işin nasıl yapıldığını biliyordu ve bu yüzden yeni elemanı eğitmesi gerekiyordu.

Yine de sınavlar yaklaşıyordu, derslerini bırakmıştı ve okulu düşündüğünde Uragawa umutsuzca endişeleniyordu.

Copper da endişeliydi. "Okula ne zaman dönebilirsin?" diye sordu. "Babam eve geldiğinde, hemen geri dönebilirim."

"Baban yakında dönecek mi?"

"Bilmiyorum. Aslında dünden önceki gün eve gelmesi gerekiyordu ama ..."

Copper Uragawa'nın babasının nerede olduğunu ve dönüşünün neden geciktiğini merak etti. Sorduğunda Uragawa tereddüt etti ama sonra yavaş yavaş açıkladı. Uragawa'ya göre babası kuzeyde, Yamagata vilayetinin kırsal kesimindeki memleketine gitmişti. Burası aynı zamanda Uragawa'nın annesinin doğduğu yeri ve

Uragawa'nın orada yaşayan birçok amcası ve teyzesi vardı.

Copper, Uragawa'nın ailesinin ülkenin diğer ucundaki Yamagata'dan gelmelerine rağmen dükkânlarına Sagamiya adını vermesinin komik olduğunu düşündü, ancak Uragawa bunun sebebini babasının dükkânda çalışmış olması ve daha sonra kendi işini kurduğunda önceki sahiplerinden bu ismi miras alması olarak açıkladı.

Babasının durumu para toplamaya çalışmasıydı. Uragawa yüzlerce yen mi yoksa bundan daha az mı olduğunu bilmiyordu. Paraya neden ihtiyacı olduğu da bir muammaydı. Ama her halükarda, babası parayı şimdi alamazsa, bu büyük bir sorun olacaktı. Bu yüzden Uragawa'nın amcalarına danışmak için Yamagata'nın kırsal kesimine, karın zaten çok derin olduğu bir yere gitti.

Geri dönmemiş olması kesinlikle parayı toplamakta beklenmedik bir sorun yaşadığı anlamına geliyordu. Uragawa'nın bu konuda bildiği tek şey buydu ama bunu bilmek bile onu tedirgin etmeye yetiyordu. Hikayeyi anlatırken, Uragawa'nın çocuksu yüzüne yavaş yavaş karanlık bir gölge düştü. Bir şekilde onu bir yetişkin gibi gösteriyordu.

"Ama dinle, bundan kimseye bahsetme, tamam mı? Çünkü annem bilmediğimi düşünüyor," dedi Uragawa alçak bir sesle. "Babam gitmeden önceki gece bütün gece ayaktaydım. Annemle babamın bu konu hakkında konuştuklarını duydum."

Copper Uragawa'yı teselli etmek için ne söyleyeceğini düşünmeye çalıştı ama kelimeleri bulamadı. Bu kıyaslanamayacak kadar baskıcı bir duyguydu. Hayatında kalbini böylesine ağırlaştıran hiçbir şey hissetmemişti.

Uragawa için üzülüyordu ama Copper ne yapabilirdi ki? Uragawa bu kadar endişeliyse, birkaç süper söz onu nasıl daha iyi hissettirebilirdi ki?

Copper sessizdi, hibachi'de parlayan kömür közlerine bakıyordu. Pencere tıklar tıklar tıkırdadı ve dışarıdaki rüzgârın aralıksız uğultusu Copper'ın kulaklarında korkunç bir şekilde yankılandı.

"Gerçekten, lütfen kimseye söyleme, tamam mı?" Uragawa kısa bir süre sonra şöyle dedi.

"Bunu asla yapmam!" Copper kendini kurtarılmış gibi hissederek cevap verdi. Verdiği yanıt Uragawa'yı sınırlı bir şekilde teselli etse de Copper'a çok yardımcı oldu. Uragawa'nın haberi olmadan, bu sözler Copper'ın moralini yükseltmişti.

"Hiçbir şey söylemeyeceğim. Söz veriyorum. Serçe parmağı yemini edebiliriz."

Copper elini uzattı ve küçük parmağını uzattı. Sadece Uragawa'yı mutlu edecekse her şeyi vaat edebileceğini hissetti.

Uragawa'nın donmuş kırmızı serçe parmağı Copper'ın küçük parmağıyla birleşti. İkisi de bağı sağlamlaştırmak için parmaklarını sertçe çekiştirdiler. Bunu yaparken her ikisinin de yüzü ciddileşti.

Bu durum özellikle de donan tek bacağındaki acıyı çenesini sıkarak taşıyan Uragawa için geçerliydi, ama tutuşlarını bıraktıklarında ve tek bacaklar birbirinden ayrıldığında birbirlerine bakıp kendilerine rağmen gülümsediler.

Uragawa'nın yüzü Copper'a duyulan güvenle doluydu.

Sonra koridorun aşağısından gelen zayıf bir öksürük duyular: "Ahem! Ahem!"

Uragawa, "Doğru, doğru, Kichi-don'a bakmam gerek," diye mırıldandı. "Burada çalışıyor. Üşütmüş ve uyuyor. Ben sadece onu kontrol edeceğim, tamam mı?"

Sonra, tam Uragawa kalkmak üzereyken, odalar arasındaki ağır kağıt kaplı *fusuma* kapı kayarak açıldı ve Copper altı yaşından büyük olmayan bir oğlan çocuğunu görünce irkildi. Arkasında, içinde çay ve bir tabak tatlı olan bir tepsiyi saygıyla tutan, beşinci ya da altıncı sınıfta olduğu anlaşılan bir kız çocuğu duruyordu.

Çocuk yünden yapılmış bir ceket ve pantolon giyiyordu ve tıpkı Uragawa gibi yuvarlak bir yüzü vardı, sadece gözleri yüzünün derisinde iki küçük çatlak gibi dardı. Yanakları, elleri ve ceketini korkunç derecede kirliydi. Kız

Sırtında bağlı bir bebek taşıyordu ve o da Batı tarzında yün giymişti.

Oğlan orada öylece durmuş, cesurca Copper'a bakıyordu ama kız elinde tepsiyle küçük zarif adımlarla içeri girdi.

Herhalde bunun okulda öğrendiği resmi görgü kurallarını uygulamak için mükemmel bir fırsat olduğunu düşünüyordu. Yüzünde son derece sakin bir ifadeyle, sanki kürsüde diplomasını almak için ilerleyen sınıf birincisiymiş gibi adım adım onlara doğru ilerledi.

Bakır'ın önüne geldiğinde diz çöktü, kibarca eğildi, tepsiyi sundu ve tekrar eğildi. Tepsideki tabakta, yandaki dükkândan gelen tatlı fasulye *taiyaki* kekleri vardı ve dumanı tütüyordu.

"Küçük kız kardeşin mi?" Copper Uragawa'ya sordu. "Evet. Ve bu da benim küçük kardeşim."

Uragawa'nın kız kardeşi ayağa kalktı ve keskin bir yüz buruşturma hareketi yaptı -bir, iki, üç- ve geldiği gibi dikkatli bir şekilde yürüyerek odadan çıktı, ama sonra hala hareketsiz duran küçük kardeşine doğru aceleyle bir bakış attı.

"Bun-chan! Ne yapıyorsun?" diye seslendi. "Çok kötüsün! Terbiyesiz. Hadi buraya gel!"

Kimse ne olduğunu anlayamadan çocuk odaya girmiş ve orada dikilmiş, tatlı fasulye keklerine bakıyordu. Görünüşüne bakılırsa, kız kardeşinin söylediği tek bir kelime bile kulaklarına girmiyordu.

"Haydi! Gidelim dedim! Tam bir baş belasısın!"

Kız, küçük kardeşinin elini tutmaya çalıştı, ancak Bun-chan onun elini itti ve fasulye keklerine yoğun bir şekilde bakmaya devam etti.

Tabaktan bir kek alan Copper, keki çocuğa uzattı. Çocuk Copper'ın yüzüne kısa bir bakış attı, sonra sessizce keki aldı ve hemen ağızına attı. Ablası ona çok kızmıştı bile.

"Gerçekten, çok kötüsün! Hiç terbiyen yok. Seni annene götüreceğim ve ne olacağını göreceğiz." Bun-chan'ın elini tuttu ve bir çekiştirmeye onu odadan çıkardı. Bun-chan, yanakları kekle dolu halde, dışarı sürüklenmesine izin verdi.

"Kız kardeşim sınıf birincisi. Okulda benden daha iyi," diyor Uragawa.

Daha sonra ikisi pasta yedi. Copper ilk kez *taiyaki* yemişti. Copper'ın annesi abur cubur yemesine asla izin vermezdi. Bu tür yiyecekleri yemenin midesine zarar vereceği kendisine sık sık söylendiği için, Copper'ın kendisi de bunları yemek istediğini hiç düşünmemişti.

Ama gerçekten tadına baktığında, belki de çok aç olduğu için, lezzetli olduğunu düşündü.

"Ahem! Ahem!" Yine zayıf öksürük onlara doğru yol buldu.

"Doğru ya, ben de Kichi-don'u kontrol edecektim..." Uragawa yarısı yenmiş pastasını tepsiye bırakarak Copper'dan bir dakika müsaade istedi ve odadan çıktı.

Uragawa dışarı çıktıktan kısa bir süre sonra, hasta kişinin uyuduğu anlaşılan odanın yönünden, Copper fısıltıyla konuşan sesler duyabiliyordu.

". . . Bu doğru değil mi? Yani 1ne." Konuşan Uragawa'nın sesiydi. Bir şey vardı ama diğer kişiyi duyamıyordu.

"Sorun yok, uyusan iyi olur. Ben ..." Uragawa'nın hasta kişiyi dinlenmesi için özenle ikna etmeye çalıştığı anlaşılıyordu. Sonra bir *fusuma* kapısının kayma sesi duyuldu ve Copper koridorun aşağısından gelen takırtılardan Uragawa'nın bir şeyler yapmaya başladığını anlayabildi. Copper ayağa kalktı, bulunduğu odanın kapısını kaydırarak açtı ve koridordan aşağıya, sesin geldiği yöne doğru baktı.

Loş koridordaki dönemeçte Uragawa çömelmiş, lavabonun içine yerleştirilmiş bir buz parçasını tüm gücüyle kesmek için bir kazma kullanıyordu. Uragawa'nın ayaklarının dibinde, yan yatmış, içindeki buzun eriyip suya dönüştüğü bir buz torbası duruyordu.

Uragawa, hasta Kichi-don'un iyiliği için çantadaki buzunu tazeliyordu.

Copper öğleden sonra saat üç sularında, "Artık eve gitmem gerekiyor," dedi.

Ondan önce Uragawa'ya dönmüş ve ona ikinci bir söz vermişti. Önümüzdeki Salı günü tekrar Uragawa'nın evine gelip ona İngilizce ve matematikte anlamadığı yerleri öğreteceğine ve ayrıca sınavlardan önce çalışması için kendi notlarını ödünç vereceğine söz vermişti.

Uragawa da Copper bir dahaki sefere geldiğinde, dükkanda bulunan motoru çalıştırmasına izin vereceğine söz vermişti.

Uragawa'nın ailesi dükkanın duvarı boyunca, sadece iki metrekarelik bir alanda, tofu için soya fasulyesi öğütmek üzere bir makine kurmuştu. Makine, motorla çalışan deri bir kayışın taş bir değirmeni gürültülü bir sesle döndürüp duracağı şekilde tasarlanmıştı. Uragawa, Copper'a bir teşekkür olarak makineyi kendi elleriyle çalıştırmasına izin vereceğini düşündü.

Copper elbette son derece minnettardı. Copper'ın sahip olduğu tek motor, mağazadan alınmış oyuncak bir motordu ve gerçeğiyle hiçbir şekilde kıyaslanamazdı.

"Tanrım, şimdiden gidiyor musun?"

Uragawa'nın annesi daha önce olduğu gibi dükkânda durmuş müşterileriyle ilgileniyordu, ancak Copper'ın gittiğini görünce güçlü sesiyle tekrar ona hitap etti.

"Bugün biraz meşguldük ama bu seni korkutmasın, tamam mı? Senin aksine genç adam, bizim Tomé öyle kolay konuşan biri değildir ama bugün seni gördüğüne çok sevindi. Öyle değil mi, Tomé?"

Uragawa utangaç bir gülümsemeyle sessizce başını salladı.

Ancak bir dakika geçmeden Uragawa için daha büyük bir mutluluk geldi.

Copper eve gitmek üzereydi ve Uragawa da onu görmek için peşinden gidiyordu ki, o anda, gökyüzünden düşen bir kuş gibi, kırmızı bir bisiklet vitrinin önünde durdu ve bisiklete binen genç adam çevik bir hareketle bisikletten atladı.

"Uragawa'ya telgraf!"

Bunun Uragawa'nın Yamagata vilayetindeki babasından gelen bir telgraf olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Uragawa bunu hemen fark etti ve telgrafi açıp okurken gözlerini annesinin yüzüne dikti. Annesinin ifadesinden telgrafın iyi mi yoksa kötü mü haber içerdiğini anlayacaktı.

Bu ne tür bir yüz olabilirdi? Copper da nefesini tutarak gözlerini iri kadının yüzüne dikti.

Kaşlarını çatarak telgrafi inceledi ve okumayı bitirdiğinde gülümsedi. İki çocuk iç çekerek yeniden nefes aldılar. Kadının yüzünde de belirgin bir rahatlama ifadesi vardı.

"Tomé, bu akşam baban eve geliyor. Sonunda!" Ve telgrafi Uragawa'ya uzattı.

Telgrafın üzerinde açık mor harflerle şunlar yazılıydı:

BU GECE EVDE KONUŞULDU

İkisi birlikte dışarı çıktılar. Dar sokaktan görünen açık gökyüzü şeridinin altında, soğuk rüzgar çatıların üzerinden esiyor ve daha önce olduğu gibi uğulduyordu. Copper ve Uragawa omuz omuza, ara sokaktaki tünel boyunca tren istasyonuna doğru ilerliyor, yürürken kalabalığın baskısından kaçıyorlardı. Uragawa gelip geçenleri fark etmemiş gibiydi.

"Hey, 'konuşma tamamlandı' dediğinde ..." Uragawa sessizce sordu. "O mu? Muhtemelen amcalarının evet dediği anlamına geliyor." "İşte bu kadar."

"Kesinlikle."

"İşte bu. Tamam, bu olmalı."

İkisi birlikte heyecanla konuştular.

Bu, Uragawa'nın endişelenmeyi bırakabileceği ve okula gidebileceği anlamına geliyordu. Yürüdükçe Uragawa adım adım ivme kazanıyor ve mutluluğu açıkça belli oluyordu. Eğer okula gidebilseydi, Uragawa bir daha dalga geçilmeyi ve alay edilmeyi umursamayacaktı bile.

Sokağın sonunda, bulvara açılan köşeye kadar geldiklerinde, ikisi ayrıldı.

"Peki, görüşürüz. . ." Uragawa üzgün bir şekilde vedalaştı ve önlüklü cadde boyunca geri döndü.

Copper sert rüzgârın estiği bulvar boyunca hızla yürüyor, bazen rüzgârdan korunmak için yüzünü kapatıyordu. Nedense adımlarında fazladan bir sıçrama vardı.

Ertesi Salı, söz verildiği gibi, Copper Uragawa'yı bir kez daha ziyaret etti.

O sırada yaptıkları konuşma uzundu, ama kısa kesmek gerekirse, Urugawa Copper sayesinde kaçırdığı tüm okul ödevlerini telafi edebilmiş ve o an için biraz huzur bulmuştu. Ve Copper kim olursa olsun, hiçbir şey onun tofu dükkanındaki motoru çalıştıran düğmeyi çalıştırabilmekten duyduğu memnuniyetin önüne geçemezdi.

Copper'ın motorun dönerken çıkardığı uğultudan aldığı zevke kapılan Urugawa'nın annesi -dükkândaki o iri kadın- elleri kalçalarında ve dirseklerini açmış, derin bir hayranlıkla bakıyordu.

Bu çocuk, o bizden farklı bir hikâye, diye düşünüyor olmalı.

Eve döndüğünde Copper geç bir akşam yemeği yedi ve saatin çoktan sekiz olduğu söylenmesine rağmen amcasının evine doğru yola çıktı.

Amcası *kotatsu* denilen alçak, ısıtılmalı masada yorganın altında ısınıyor ve ışıkları kısılmış gazetenin akşam baskısını okuyordu ama acaba çok mu erken yerleşmişti? Kapıda Copper'ın sesi vardı.

"Amca, bugün bir motor çalıştırdım!" diye övündü hiç gecikmeden. "Motor mu dedin? Senin oyuncağın mıydı?"

"Saçmalama! Bu gerçek bir şeydi. Gerçek bir motor kullandım!"

"Vay be! Harika bir şey, değil mi? Dünyanın neresinde gerçek bir motor buldun?"

Bu şekilde sorulduğunda, Bakır birdenbire tofu dükkanında bir motor olduğu cevabını vermenin utanç verici olabileceğini hissetti. Kısa bir sessizlikten sonra amca bir kez daha denedi.

"Bir fabrikaya mı gittin?" "Evet."

"Ne tür bir fabrika?"

"Belirli bir gıda ürünü üretim tesisi!" Copper önemli bir ses tonuyla cevap verdi.

"Gıda ürünü mü dediniz? Neydi o?"

"Hammadde olarak soya fasulyesi ile başladı ..." "Peki ya sonra?"

"Ve sonra onu kaynatmak

..." "Peki ya sonra?"

"O zaman bunu öğüt..."

Buraya kadar dinledikten sonra amca sırtıttı ve bir kahkaha attı. Sonra Copper'ın bıraktığı yerden devam ederek kendi başına devam etti.

". . . Ve uygun bir süre sonra bir sepete koyun, buharda pişirin, iki buçuk santimetre kalınlığında, yedi buçuk santimetre genişliğinde ve on bir santimetre uzunluğunda beyaz bloklar halinde kesin. Bu kadar mı? Soğutmak için suya daldırdıktan sonra, blok başına 1 ve sen'e sat. Bunun gibi bir şey mi?"

"Lanet olsun! Tahmin etmiştin."

Copper utanç içinde başını ovuşturdu. Amcası güldü ama çok geçmeden yüzü tekrar düzleşti.

"Anladığım kadarıyla Uragawa'nın evine gitmişsin?"

diye sordu. Bakır amcasına iki ziyareti de anlattı.

Uragawa'nın evinde gördüğü ve duyduğu her şey Copper için tamamen yeniydi. Amcasına bunları anlatmak çok eğlenceli olacaktı.

"Uragawa'nın evindeki kadın, amca, muazzam biri. Tıpkı sumo şampiyonu Tamanishiki gibi. Çünkü şu büyüklükte yağ dolu bir tencere vardı ve o 'Heave ho!' dedi ve onu tek başına yukarı kaldırdı. Amca, bence senden bile daha güçlü olabilir!"

"Vay be! Sesi gerçekten de muazzam geliyor. Uragawa'nın evine girecek kadar dikkatsiz olsaydım, eminim beni kaldırıp dışarı atardı."

"Hayır, orada yanlış bir şey yapmazsan, 1 ne olacaksın. O gerçekten iyi biri! Ondan hoşlanıyorum."

Bakır, amcasının sorusu üzerine Uragawa'nın ve evinin hikayesini ayrıntılarıyla anlattı. Uragawa'nın babasının para toplamak için Yamagata'ya kadar gitmesi dışında hiçbir şey söylemedi. Copper kesinlikle sözünü tutuyordu.

Hikayeyi dinledikten sonra amcası şöyle dedi: "Sen ve arkadaşların Uragawa'dan pek çok açıdan farklısınız, bunu görüyor musunuz? Bu yüzden herkesle uyum sağlamakta zorlanması mantıksız değil. Bu arada, düşünmeni istediğim bir şey var..."

"Ne oldu?"

"Sizce Uragawa ile aranızdaki en büyük fark nedir?"

"En büyük fark . . . Hmm." Copper biraz şaşkın görünüyordu. Sonra bir süre tereddüt etti ama biraz zorlukla da olsa konuştu.

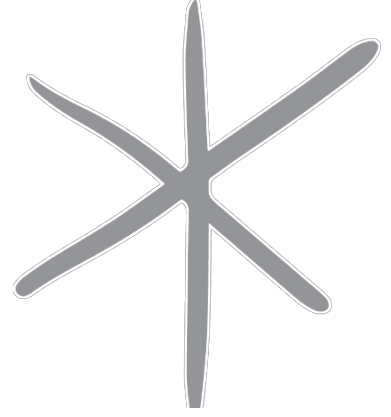
"Uragawa'nın ailesi fakir. Ama bizim ailemiz değil." "Kesinlikle."

Amcası başını salladı ve tekrar sordu, "Ama bir kenara bırakırsak İki aile karşılaştırıldığında, Uragawa'nın kendisi ile sizin aranızda ne gibi farklılıklar olabileceğini düşünüyorsunuz?"

"Şey ..." Copper nasıl cevap vereceğini şaşırmıştı.

O sırada saat dokuz buçuğa geldi ve yarım saat için bir kez çaldı. Yarın okul günüydü ve Copper'ın gece geç saatlere kadar ayakta kalmasına izin verilmiyordu. Bu yüzden Copper ve amcası tartışmalarını yarıda kesmek zorunda kaldılar ve Copper büyük bir telaşla eve koştu.

Ama amcasının son sorusu içinde önemli bir sorun barındırıyordu. Bu akşam da Copper eve gittikten sonra amcası deftere dikkatle bir şeyler yazdı. Şimdi o deftere bir kez daha göz atalım ve orada ne yazdığını görelim.

U c 3's Not3boon

Yoksulluk ve İnsanlık Üzerine

(I)

Bakır,

Uragawa'ya farklı şekillerde nazik davrandınız ve bu çok iyi bir şey.

Sınıf arkadaşlarınız tarafından sık sık dışlanıyordu ve ziyaretleriniz onu oldukça mutlu etmiş olmalı.

Ve kendi yaptıklarınızın zavallı, yalnız bir arkadaşı nasıl bu kadar mutlu edebildiğini düşünürseniz, bu kesinlikle sizin için de güzel bir duygudur.

Dahası, herkes tarafından alay edilen Uragawa'nın güzel bir ruha ve nazik duygulara sahip olduğunu, hiç de alay edilecek bir yanı olmadığını öğrenmek sizin için değerli bir deneyim oldu.

Hikayenizi dinlerken yaptıklarınızdan ve söylediklerinizden çok etkilendim. Kendinizi Uragawa'dan biraz olsun üstün görmediniz veya kendinizi daha yüksek bir seviyeye koymadınız, ancak bunun nedeni hiç şüphesiz siz ve Uragawa'nın her ikisinin de iyi ve dürüst insanlar olmasıydı.

Uragawa *bu* kadar iyi bir genç adam olmasaydı, "*Okulda çok kötü olduğu içindir*" diye düşünebilirdiniz. Hayır, hatta bir şans var

Yüksek sesle söylemeseniz bile *içinizden* şöyle bir şey geçirmiş olabilirsiniz: "*Çünkü o fakir.*"

Böyle hissetmemenizin bir nedeni de Uragawa'nın nazik ve dürüst bir yapıya sahip olması.

Ama öte yandan, diyelim ki iyi notlarınızla övündünüz, Uragawa'nın ailesini yoksulluklarından dolayı aşağıladınız ve benzeri şeyler yaptınız, emin olun ki bu iyiliğinizden hiç zevk almayacaktır.

İkiniz de böyle olmadığınız için gerçekten çok mutluyum.

Özellikle de Uragawa'nın ailesinin yoksulluğuna karşı içinizde zerre kadar aşağılama duygusu taşımadığınızı bilmek beni çok mutlu ediyor.

Copper, yetişkinliğe doğru ilerledikçe, yoksulluk içinde bir yaşam sürmenin genellikle başkalarından daha aşağı hissetmek olduğunu anlayacaksınız.

İnsanın kendisini eski püskü giysilerinden, bakımsız evinden ya da kaba yemeklerinden utanırken yakalaması kolaydır.

Elbette fakir olmalarına rağmen hayatlarını yaşarken kendileriyle haklı bir gurur duyan muhteşem insanlar da vardır. Ancak bu dünyadaki pek çok kişi, zenginlerin karşısında kendilerine olan saygılarını yitiriyor ve sanki kendileriyle eşit olup olmadıklarını merak ediyormuşçasına körü körüne eğilip bükülüyorlar. Bu insanlar elbette aşağılanmayı hak ediyor. Paraları olmadığı için değil. Köleci doğaları başka bir seçeneğe izin vermediği için.

Ancak Copper, kendine saygısı olan kişiler bile yoksulluk içinde yaşıyorlarsa zaman zaman kendilerini küçük hissedebilirler. Bu insan doğasının kaçınılmaz bir parçasıdır. İnsanları gereksiz yere utandırmak istemeyiz, bu nedenle yaşamlarımızda alçakgönüllülü ü ve itidali alışkanlık haline getirmeyi unutmamalıyız. İnsanlar hiçbir zaman öz saygılarını zedeleyecek kadar aşağılanmamalıdır. Ancak yoksulluk içinde yaşayan insanlar genellikle bu tür aşağılamalara katlanmak zorunda kalırlar, bu nedenle gururlarının kolayca incinebilece ini unutmamalıyız. O halde, teorik olarak, birinin yoksul olduğunu söylemek onun kendisini küçük hissetmesine neden olmamalıdır. Bir insanın gerçek değerinin

o kişinin giysilerine, evine ya da yemeğine bağlı değildir. Ne tür muhteşem giysiler giyerlerse giysinler veya ne tür büyük bir malikanede oturlarsa otursunlar, aptallar aptaldır, hdkler hdktr ve insan olarak değerleri bu nedenlerle yükseltilmemelidir. Dahası, eğer bir kimse asil bir zihne ve büyük bir kavrayışa sahipse, yoksul da olsa ona büyük bir sayęı göstermeyi borç biliriz.

Dolayısıyla, bir insan olarak kendi değerine gerçekten güvenen bir kişi, koşulları şu veya bu şekilde biraz değişse bile bundan etkilenmeden yaşayabilmelidir.

Siz ve ben de insan olduğumuz için, yalnızca insan olarak değerimizi düşünerek yaşamalıyız; fakir olduğumuzda önemsiz olduğumuzu ya da zengin bir yaşam sürdüğümüz için büyük olduğumuzu düşünmemeliyiz.

Fakir olduğu için kendini aşağılık hisseden biri asla insan olamaz.

Yine de, kendimize her zaman bu şekilde bakmaya hazır olmamız gerektiği için, bu yoksulluk içinde olanların kırılğan ruhlarını görmezden gelmenin doğru olduğu anlamına gelmez. En azından Bakır, yoksulların yerine geçip yoksulluğun acılarını tattıktan sonra özgüveninizi kaybetmeden dünyaya defalarca kafa tuttuğunuz güne kadar öyle yap.

Lütfen bu düşünceyi kalbinizin derinliklerinde tutun.

Ailenizin iyi yaşamıyla biraz olsun gurur duymaya ve sizden daha az varlıklı insanlara tepeden bakmaya başlarsanız, daha düşünceli ruhlar size gülmekte haklı olacaktır. Çünkü insan olmanın gereklerini anlamayan bir insan, başka bir deyişle, zavallı bir aptaldır. Elbette Uragawa'nın evine gittiniz ve ondan en ufak bir stnlğnz varmış gibi davranmadınız.

şu anda fakirlere asla tepeden bakmayacağınızı çok iyi biliyorum.

Ancak, hala bilmediğin şey

Bir yetişkin olduğunuzda bu tutumu sürdürmek önemlidir.

Ama sanırım bu vesileyle bunun ne kadar önemli olduğunu size bildirmek istiyorum. Dünyayı ne kadar iyi anlarsanız, o kadar önemli olur.

haline gelecektir. Daha doğrusu, dünyayı doğru bir şekilde anlamak istiyorsanız bunun önemini asla unutmamalısınız.

Bunun neden böyle olduğuna gelince -lütfen bunu iyi hatırlayın- çünkü bugün dünyada insanların büyük çoğunluğu yoksuldur. Yani bu dünyadaki insanların büyük çoğunluğu hayatlarını gerçekten insani bir şekilde yaşayamıyor - bu, çağımızın diğerlerinden daha büyük bir sorundur.

(II)

Uragawa'nın evini ziyaret ettiniz ve Uragawa'nın evi ile sizinki arasındaki farkları gördünüz. Sizinkine kıyasla Uragawa'nın evinin daha fakir olduğunu biliyorsunuz.

Ancak, dünyada kaç kişinin Uragawa'ların sahip olduğu hayatı bile yaşayamadığını öğrenince şok olabilirsiniz! Bu insanlar için Uragawa ailesi fakirlikten başka bir şey değildir.

Aslında, Uragawa ailesi için çalışan gençleri düşünün. Bu insanlar Uragawa'lar gibi bir dükkana sahip olma hayalinden başka bir şey düşünmeden daha ne kadar çalışacaklar?

Uragawa'ların fakir olduğunu söylesek de oğullarını ortaokula gönderiyorlar. Ancak genç çalışanları ilkokuldan sonra eğitimlerini bırakmak zorunda kalıyor.

Dahası, Uragawa ailesi geçimini kendi evlerinde, orada kurulu tofu makinesiyle iş yaparak, ham soya fasulyesi satın alarak ve genç çalışanları işe alarak sağlıyor. Bu arada, çalışanların kendi emeklerinden başka geçimlerini sağlayacak tek bir şeyleri bile yok. Günden güne bedenlerinin çalışmasıyla yaşıyorlar.

Bu gibi insanlar tesadüfen kronik bir hastalığa yakalansalar ya da ciddi bir sakatlık nedeniyle çalışamaz hale gelseler ne yaparlardı? Yaşamak için kendi emeğinize güveniyorsanız, çalışmamak açıklıkla yüzleşmek demektir, öyle değil mi?

Buna rağmen, üzücü gerçek şu ki, günümüz dünyasında, yaralanmaları halinde başları en çok derde girecek olan insanlar, yaralanma tehlikesi en yüksek olan insanlardır.

Kalitesiz yiyecekler, sağlıksız yaşam koşulları ve üstüne üstlük her gün çalışmak. Bir sonraki günün yorgunluktan kurtulma umudu bile düşünülemez bir lüks. Böyle bir yaşamda kişi sürekli olarak iş tarafından takip edilir.

Geçen yaz annenle birlikte Bōshū sahiline gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Tren Ryōgoku'daki istasyondan çıktı ve bir süre yükseltilmiş hat üzerinde yukarıdan kırsal bölgeyi inceledik. Honjo ve Jōtō bölgeleri, bir orman gibi sıra sıra yükselen ve kalın duman bulutları yayan irili ufaklı bacalarla doluydu. Kör edici sıcaklıktaki yaz gökyüzünün altında, sıkışık çatılar aralıksız uzanıyor ve tüten sayısız baca ufka kadar belli belirsiz devam ediyordu. Yukarıdan geçen sıcak rüzgâr dumanı trenin içine kadar üflüyordu.

Ryōgoku'dan ayrıldığımız anda dondurma istediğini söylemiştin. Hatırlıyor musun?

Ancak Tokyo'nun sıcağına daha fazla dayanamayacağımıza karar verip deniz kıyısına doğru yola çıktığımız sırada, bu çatıların her birinin altında onlarca, belki de yüzlerce işçi terli ve tozlu bir şekilde çalışıyordu.

Ve sonra şehri geride bıraktık ve geniş açık mavi-yeşil tarlalara bakıyorduk ve sonunda o serin esintiyi hissettik ve rahat bir nefes aldık. Ama düşününce, tüm o yemyeşil pirinç tarlaları, bir yaz tatilinde asla kaçamayan köylülerin ağır emeğiyle inşa edilmişti.

Aslında, trenin pencerelerinden baktığınızda, oraya buraya dağılmış, pirinç tarlalarını özenle ayıklayan, kalçalarına kadar suyun içinde olan köylüler, hatta kadınlar yok muydu?

Bu tür insanlar var. Japonya'da nereye giderseniz gidin, hayır, dünyanın neresine giderseniz gidin, nüfusun en büyük bölümünü oluşturlar.

Bu insanlar her gün her türlü zorluğa katlanmak zorunda. Hiçbir şeyin asla yeterli olmadığı bir yaşamda, bir hastalık için tedavi görmek bile zor.

Dahası, hem gururumuz olan kültürü hem de bize neşe veren sanat ve müzik şaheserlerini düşünün. Bu tür insanlar için bunlar yerine getirilmeyecek dilekler değildir.

Bakır! *İnsanoğlu Kaç Şey Yaptı'nın* iki cildini de okudunuz. İnsan mücadelesinin görkemli tarihini biliyorsunuz. On binlerce yıl boyunca, antik çağlardaki ilkel yaşamımızdan bugünkü uygarlığımıza ulaşmak için nasıl çaba üstüne çaba harcadığımızı.

Ancak bugün, bu emeklerin meyveleri herkese verilmiyor. Eminim "*Bu doğru olamaz*" diyorsunuzdur.

Haklısınız. Bu kesinlikle yanlış. Hepimiz insanız, dolayısıyla hepimiz gerçekten insani bir hayat yaşayamıyorsak, bir şeyler yanlıştır. Buna izin vermeyen bir toplum yanlıştır. Dürüst bir kalbe sahip oldukları sürece kimse bunu inkar edemez.

Bugün, ne kadar utanç verici görünürse görünsün, toplumumuz henüz o noktada değil. İnsan ırkının ilerlediği söylenebilir, ancak hala o kadar ileri gidemedik. Bu şimdi ve gelecek günler için bir sorun olmaya devam ediyor.

Sonuçta, yoksulluk dünyamızda ne kadar acıya neden oldu? Kaç insan sefaletin içine gömüldü? Kaç tane köklü çatışmanın tohumları atıldı?

Şu anda o kadar mutlu bir hayatın var ki seninle bu konuşmayı yapmak istemiyorum. Ama açıklamam bile, ne yaparsan yap, eninde sonunda bunun doğru olduğunu öğreneceksin.

Peki, bizimki gibi ileri bir medeniyete sahip bir toplumda böylesine iğrenç bir durum neden varlığını sürdürüyor? Neden böyle bir sefalet bu dünyada ortadan kaldırılmamıştır?

Bunu da sizin yaşınızda anlamak zor olacaktır. Çoğunlukla, *A Guide to Human Life* kitabının "Toplum" bölümünü okursanız anlayacaksınız, ancak yaşınız ilerledikçe ve karmaşık sosyal ilişkiler hakkında daha fazla bilgi sahibi oldukça ve muhakemeniz de olgunlaştıkça, bu konuda doğru bir sonuca varabilerseniz, çok geç olmayacaktır.

Şimdilik, açıkça anlamanızı istediğim şey, böyle bir toplumda, sizin yaptığınız gibi engellenmeden çalışabilmenin ve yeteneklerinizi istediğiniz gibi geliştirebilmenin ne büyük bir armağan olduğudur. Japonca'da buna *arigatai* diyebiliriz.

Bakır! *Arigatai* kelimesine dikkat edin. Bildiğiniz gibi bu kelimeyi teşekkür veya minnettarlık ifade etmek için kullanırız. Ancak kelimenin Japonca'daki kökü daha çok "zor", "güç" veya "imkansız" gibi anlamlara gelir. "Bu asla olmaz" anlamına gelir.

Özellikle iyi talih için minnettarız çünkü bunun nadiren gerçekleştiğini hissediyoruz. Bu nedenle, *arigatai* kelimesi şükredilecek kadar özel veya nadir bir şeye atıfta bulunmaya başlamıştır. Dolayısıyla Japonca'da *arigatou* veya teşekkür ederim dediğimizde, bu bir minnettarlık ifadesi haline gelir.

Tüm dünyayı gözden geçerseniz ve bunun da ötesinde şimdi kendinize dönüp baksanız, muhtemelen şu anki durumunuzu *arigatai* olarak tanımlarsınız, değil mi?

Bir kişinin sizin gibi ilkokuldan mezun olması, ortaokula sizin gibi devam edebileceği anlamına gelmiyor. Ve eğer Uragawa'nın gibi bir evde yaşıyorlarsa, çalışmak için eğitimlerine ara vermeleri gerekir.

Öte yandan, çalışmalarınızı engelleyen hiçbir şey yok. Ve bu çalışmalar sayesinde, on binlerce yıllık insan çabalarının birikmiş sonuçlarından dilediğiniz her şeyi almakta özgürsünüz.

Eğer yaparsan-

Hayır, ben daha fazla bir şey söylemeden anlayacağınızı düşünüyorum. Sizin gibi şanslı bir konumda bulunan bir kişinin ne yapması gerektiğini, hayattaki gerçek hedeflerinin ne olduğunu çok iyi bileceğinizi umuyorum.

Rahmetli baban ve sana bir ömür boyu umut bağlayan annenle birlikte tüm kalbimle dua ediyorum

Yeteneklerinizi büyük bir hızla geliştirmeniz ve dünyaya gerçekten faydalı bir insan olmanız dileğiyle!

Lütfen, Copper!

(III)

Son bir şey: Size bir soru yönelteceğim, lütfen üzerinde düşünün.

"İnsan ağı" teoriniz sayesinde, hepimizin hemcinslerimize ne kadar yakından bağlı olduğumuzu artık çok iyi biliyorsunuz.

Büyük zorluklar içinde çalışan insanlar ve göreceli bir mutluluk içinde yaşayan bizler, günlük yaşamlarımızda birbirimizden tamamen kopmuş gibi görünsek de aslında birbirimize kopmaz bir ağla bağlıyız.

O halde bu insanları umursamıyorsak ve yalnızca kendi mutluluğumuzu düşünerek yaşıyorsak, bu yanlıştır, öyle değil mi?

Ancak bu insanları dikkate almamız gerektiği konusunda hemfikir olsak bile, olaylara sadece talihsizler, acınacaklar veya sempatiyi hak edenler açısından bakmak korkunç bir hata olacaktır.

Copper, burada gözden kaçırılmaması gereken bir şey daha var.

Doğum sırasında kendilerine destek olmak için okulu erken bırakmak zorunda kalanları düşünün. Açıkça görülüyor ki, aralarında sizin bildiklerinizi bilmeyen pek çok kişi, hatta yetişkin var. Bu tür insanların geometri, cebir ve fizik gibi okul dışında öğretilmeyen konularda sadece çok temel düzeyde bilgi sahibi olmaları normaldir. Zevkleri de işçi sınıfından olabilir.

Olaylara sadece bu açıdan bakarsanız, kendinizi bu insanlardan üstün görmeniz imkansız değildir. Ancak bakış açınızı değiştirmeyi denediğinizde, bu insanların tüm dünyayı omuzlarında taşıyan insanlar olduğunu görürsünüz. Onlar sizin gibilerle kıyaslanamayacak kadar harika insanlar.

Şunu bir düşünün. Hepimizin yaşamak için ihtiyaç duyduğu şeylerin her biri insan emeğinin ürünü, öyle değil mi?

Sanat ve bilim alanındaki en yüce çalışmalar için bile ihtiyacımız olan her şey bu tür insanlar tarafından, alın terleriyle yaratılmıştır.

Bu insanların emeği olmasaydı, medeniyetimiz olmazdı ve bu olmadan da toplum için ilerleme olmazdı.

Peki ya siz? Ne yaratacaksınız? Dünyadan pek çok şey alıyorsunuz ama acaba karşılığında ne vereceksiniz?

Bir şeyleri iki kez düşünmeden kullanıyorsunuz, ama aynı zamanda hala bir şey yaratmamış oluyorsunuz.

Günde üç öğün yemek, tatlılar, çalışmak için kullandığınız kalem, mürekkep, kalem, kağıt

-Hâlâ okuldasınız ama her gün hayatınızda çok sayıda şey tüketiyorsunuz. Giysiler, ayakkabılar, masanız gibi mobilyalar ve ev

Siz de içinde yaşıyorsunuz - çünkü bu eşyaların hepsi eninde sonunda eskiyecek, siz de onları azar azar, taksit taksit kullanıyorsunuz.

Bu açıdan bakıldığında, günlük hayatınızın uzman bir tüketicinin hayatı olduğunu söyleyebiliriz, değil mi?

Elbette en nihayetinde kimse yiyecek ve giyecek olmadan yaşayamaz, dolayısıyla kimse sadece bir şeyler üretilip hiçbir şey tüketmez. Zaten bir şeyleri üretmemizin nedeni de onları kullanabilmektir, dolayısıyla bir şeyleri tüketmenin kendi başına kötü olduğunu söyleyemezsiniz.

Ancak tükettiklerinin ötesinde bir şeyler üreten ve bunları dünyaya gönderen insanlar ile hiçbir şey üretmeyen ve tüketmekten başka bir şey yapmayan insanlar arasında hangisi büyük insanlardır? Hangileri önemli insanlardır? Eğer kendinize bunu sorarsanız, bu pek de bir bilmece sayılmaz, değil mi?

Eğer hiç kimse bir şey yapmasaydı, tatlar ve zevkler olmazdı - tüketim imkansız olurdu. Bir şeyler yapma işinin kendisi insanların gerçekten insan olmasını mümkün kılar. Bu sadece yiyecek ve giyecek meselesi değildir. Akademik dünyada, sanat dünyasında, üreticilere tüketicilerden çok daha fazla ihtiyaç vardır.

Üreticiler ve tüketiciler arasındaki bu fark noktasını gözden kaçırmamaya çalışın. Olaylara bu noktadan baktığınızda, muhteşem malikanelerde yaşayan ve başları dik bir şekilde arabalarına binen şaşırtıcı sayıda değersiz insan bulacağınızdan emin olabilirsiniz. Ayrıca, en çok hor görülenlerin arasında, başımızı önlerine eğmemiz gereken pek çok insan olduğunu da göreceksiniz.

Öyleyse Copper, Uragawa ile aranızdaki en büyük fark bu olabilir!

Uragawa'nın yaşı henüz genç ama dünya için bir şeyler yapanları düşünürsek, onun zaten büyük bir insan olduğunu söyleyemez miyiz? Kıyafetlerine sinmiş kızarmış tofu kokusu - Uragawa bununla övünmese bile, kesinlikle utanılacak bir şey değil.

Yani tüketici olduğunuz ve hiçbir şey üretmediğiniz için kendinizi azarlanmış hissedebilirsiniz ama niyetim asla bu değildi. Siz ve arkadaşlarınız hala öğrencisiniz, hala dünyada kendi başınıza ayakta durmaya hazırlanıyorsunuz, bu yüzden şimdilik bunun bir önemi yok.

Sizler şu an için uzman tketicilersiniz, dolayısıyla hayattaki konumunuzun şimdilik bu olduğunu anlamalısınız. Siz ve sınıf arkadaşlarınız, konumunu değiştirmese bile, ailesinin işine yardımcı olmak için şikayet etmeden büyük bir sorumluluk üstlenen Uragawa'ya mütevazı bir saygı duymalısınız.

Sosyal konumunuzla bir an için bile olsa alay etmek, kendi yerinizi bilmemektir ve büyük bir hatadır.

Bu yüzden sadece bunu öğrenin ve iyi öğrenin ve bunun da ötesinde, göz önünde bulundurmanızı istediğim bir şey daha var.

Günlük hayatınızda ihtiyaç duyduğunuz şeyleri düşündüğünüzde, bunların hiçbirini retmiyorsunuz, yani kesinlikle bir tketicisiniz. Ancak fark etmemiş olsanız da, her gün ürettiğiniz başka bir şey, büyük bir şey var. Bu ne olabilir?

Copper, bu sorunun cevabını sana söylememeyi tercih ediyorum, çünkü cevabı kendin bulmanı istiyorum. Acele etmene gerek yok. Eğer unutmazsan, kendi iyi zamanında bir cevap bulacaksın.

Ama asla başkasına sormamalısınız.

Çünkü bir başkasının cevabının sizin için anlamlı olup olmadığını asla bilemezsiniz. Bunu kendiniz bulmanız gerekir.

Cevap size aniden gelebilir, hatta belki yarın. Ya da yetişkinliğe ulaşıp hala bilmiyor olabilirsiniz. Ama ben herkesin hayatının bir noktasında bu cevabı bulması gerektiğine inanıyorum, çünkü hepimiz insanız.

Her neyse, lütfen bu soruyu aklınıza yerleştirin, ara sıra hatırlayın ve üzerinde iyice düşünün. Mutlaka bir gün gelecek, o zaman harcadığınız zamana değecektir.

şimdilik bu kadar, ama unutmayın, unutmayın!

Napolyon ve Dört Genç Adam

MIZUTANI LI'NIN YAŞADIĞI BATI TARZI BÜYÜK MALIKANE

Takanawa, Shinagawa denizine bakıyordu. Kış olmasına rağmen tepe sık ağaç korularıyla kaplıydı ve malikane demir bir çitle çevriliydi, arduvaz kaplı çatısının tepesinde bir rüzgar gülü vardı. Bu eski moda malikânenin, Japonya'da Batılı tarzın popüler hale geldiği Meiji döneminden, yani bir asır öncesinden kalma olduğu kolayca düşünülebilirdi ve etrafı bahçe ağaçları ve çalılarla çevrili olduğu için oraya her gidildiğinde bir sessizlik vardı.

Yeni yılın ilk gününde Copper, Mizutani'yi uzun bir aradan sonra ilk kez bu evde ziyaret etti.

O gün Kitami ve Uragawa'yı da bekliyorlardı. İkinci dönem sınavları güvenli bir şekilde geride kalmış, sonuçlar açıklanmış ve uzun zamandır bekledikleri kış tatili başlamadan hemen önce Mizutani, Copper ve iki arkadaşını oyun oynamaya davet etmişti.

Copper ilkokuldan beri Mizutani'nin evini pek çok kez ziyaret etmişti ama bu Kitami ve Uragawa için bir ilkti. Aslında Uragawa davet edilmişti çünkü Copper'dan hikayesini dinledikten sonra Mizutani birdenbire ona dostça davranmaya başlamıştı.

İkinci dönem sınav sonuçlarından bahsetmişken, Copper her zamanki gibi en yüksek notları almıştı. Dahası, Uragawa'nın notları bir önceki döneme göre beklenmedik bir şekilde yükselmişti ve kendisi de özellikle İngilizce notlarından memnundu. Copper'ın desteği açıkça etkili olmuştu.

Hem Copper hem de Uragawa yeni yıl için kendilerini iyi hissediyorlardı.

Bu yüzden üç yakın arkadaşının bir araya geliyor olması Copper için özellikle eğlenceliydi. Parlak, güneşli bir öğleden sonraydı, Tokyo'da kış için alışılmadık derecede durgun bir rüzgar vardı ve Copper, Mizutani'nin evine doğru, bayramı simgeleyen büyük dokuma saman *kadomatsu* saksılarının sıralandığı sokaklardan hızla ilerledi

Çam ve bambu ağaçlarıyla dolu mevsim, çiftler halinde, iyi durumda olan konut mahallesinin her kapısını sıralıyor.

Mizutani'nin evinin geniş yığma taş kapı direklerinin yanında, bu törensel çam ağaçlarından ikisi, silahlarını sunan bir şeref kıtası gibi yetişkinler kadar uzun duruyordu. Kapının iç tarafında, derin gölgesiyle gökyüzünü kapatan eski bir chinquapin ağacı yükseliyordu. Ağacın altından dolanan çakıllı bir patika eve doğru tırmanıyor ve üstü kapalı bir verandası olan görkemli bir girişin önünde son buluyordu. Girişin önündeki yuvarlak çimenlikte dört ya da on tane iri palmiye ağacı, tüylü gövdelerini birbirine sürüyor, yaprakları uzun malikanenin çatısı üzerinde parlayan güneşi emerken her yöne Ingers gibi yayılıyordu.

Genellikle ağır kapı kapalıydı ama bugün sessiz giriş kapısı ardına kadar açılmıştı ve ziyaretçilerin kartvizitlerini toplamak için ön tarafa bir kutu yerleştirilmişti.

Acaba Kitami ve diğerleri çoktan geldiler mi? Copper ön kapının ziline bastı.

Genç bir kâhya dışarı çıktı. Copper'ın yüzünü görünce, "Ah, lütfen içeri gelin. Herkes toplandı ve sizi bekliyorlar."

Copper eve girmek için ayakkabılarını çıkarırken, bir çift kaba, kalın tabanlı iş botu ile bir çift futbol ayakkabısının yan yana, zarif bir saksı çamının altında yere düzgünce dizildiğini fark etti.

Copper, kâhyayı kıvrımlarla dolu koyu renkli halı kaplı bir koridorda takip etti. Copper Mizutani'nin evine her geldiğinde, "*Vay canına, ne kadar büyük bir ev*" diye düşünürdü. Bu kadar çok farklı odayla kimin ne yapacağını merak ederdi.

Ama kâhya tek kelime etmeden onun önünde yürümeye devam etti. Copper'ın sessizce arkasından koşmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Mizutani'nin odası, ek bina olarak adlandırdıkları ayrı bir binadaydı. Burası Mizutani ve kardeşleri için özel olarak yeni inşa edilmiş, her yere bol miktarda güneş ışığı girebilmesi için cam ve betonarme olarak inşa edilmiş bir alandı. Copper her odadan aşağıdaki Shinagawa Körfezi'nin uçsuz bucaksız manzarasını görebiliyordu.

Mizutani'nin babası iş dünyasında büyük nüfuz sahibi kişileri temsil eden biriydi. Her yerden müdürler, denetçiler, büyük şirketlerin ve bankaların başkanları - iki elin parmaklarını geçmeyecek kadar önemli unvanlar. Varlıklı bir adam olarak, çocuklarını olabildiğince mutlu etmek istediğini düşünüyordu.

Kâhya sonunda Mizutani'nin odasına geldi, yanında Copper vardı ve kapıyı çaldı.

"Girin! Kim o?" diye yanıtladı içeriden gelen hoş bir ses. Copper bu sesi hatırladı. Kapıyı açtığında, sarı kazaklı bir adam hafifçe dönerek ona baktı. On yedi ya da on sekiz yaşlarında, küt saçlı ve temiz yüz hatlarına sahip genç bir bayandı. Mizutani'nin ablasıydı. Mizutani, Kitami ve Uragawa pencere kenarında, içeriye ılık güneş ışığının girdiği bir sırada oturuyorlardı ve üçü de anlaşılmaz bir şekilde uslu görünüyordu.

"Ah, Copper? Geç kaldın, değil mi? Biz de gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştık." Genç kadın Copper'ı karşıladı ve ardından onu daha resmi bir şekilde tekrar selamladı: "Her neyse, size mutlu yıllar!"

"Sen de," diye yanıtladı Copper ama biraz şaşırmıştı. Mizutani'nin kız kardeşi bir kadın olmasına rağmen tıpkı onun gibi pantolon giyyordu. Copper'ın meraklı bakışlarını fark etmiş olsa da, genç kadın sakin ve gerçekçi bir şekilde konuşmaya devam etti.

"Uzun zaman oldu, değil mi? Ama Copper, sen hala eskisi kadar küçüksün, değil mi?"

"Saçmalama! Geçen yıla kıyasla on beş santimetre daha uzunum!" Copper sinirli bir şekilde itiraz etti. "Sen de o kadar büyük değilsin, Katsuko."

"Ne kabalık!" diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Ben sınıfımda dokuzuncuyum, Bay Somebody gibi sondan ikinci değil."

"Hey! Yani, 1ne, her neyse. İnsanlar ne isterlerse söyleyebilirler," diye cevap verdi Copper, teslim olmuş görünüyordu. Sonra aceleyle Kitami ve diğerlerinin yanına gitti. Üçü de ayağa kalkarak Copper'la yeni yıl dileklerini paylaştı ve Copper da onlara ne yaptıklarını sordu.

"Siz gelene kadar Mizutani'nin kız kardeşinin hikâyesini dinliyorduk," diye cevap verdi Kitami. "Çok iyiydi! Sen de dinlemelisin."

Copper yakındaki bir sandalyeye yerleşti. Sandalye, tek bir fırça darbesi gibi bükülmüş çelik bir çubuktan yapılmış ve sırt ve kalçalarla birleştiği yerde kalın bir kumaşla kaplanmış şık bir sandalyeydi. Gerçekten de odadaki eşyalar -masa, kitap rafları, masa lambası, her şey- en ufak bir gereksiz süsleme olmaksızın sade ve güzel çizgileriyle bir bütün oluşturuyordu. Oda

Her yerde son derece taze, parlak ve modern bir his vardı. Cam pencerelerden Shinagawa denizi üzerinde parıldayan güneş ışığının yansıması görülebiliyordu.

"Katsuko'nun hikâyesi bir peri masalı mı?" diye sordu Copper.

"Oh, lütfen, Copper! Ben de şimdi onlara gerçek hayattaki bir kahramanın hikâyesini anlatıyordum," diye cevap verdi Katsuko.

"Gerçekten mi? Kulağa karmaşık geliyor."

"Hiç de karmaşık değil. Bence ister kadın ister erkek olsun, herkes kahraman bir ruha sahip olmalı," diyen Katsuko'nun sözlerine Kitami müdahale etti:

"O zaman lütfen bize hikayenin geri kalanını anlatır mısınız?"

Böylece dört çocuğun önünde duran Katsuko konuşmaya başladı.

". . . Söylediğim gibi, Wagram Savaşı zamanına ait gerçekten şaşırtıcı bir hikaye var. Bu 1809 yılının Temmuz ayında idi. Bir tarafta Napolyon liderliğindeki Fransa ordusu, diğer tarafta ise Avusturya ve Rusya'nın birleşik orduları vardı ve Tuna Nehri yakınlarında karşılaştılar. Üç ülkenin kaderi bu tek savaşa bağlıydı, bu yüzden tabii ki çok şiddetli bir savaş oldu. Napolyon'un ordusu gerçekten güçlü olmasına rağmen, aynı anda iki ülkenin müttefik ordularıyla karşı karşıyaydı. Kolay bir zafer olmayacaktı.

"Rusya'nın sahip olduğu özel şeylerden biri de ünlü Kazak süvarileriydi. Kazaklar zaman zaman Napolyon'un topraklarına akınlar düzenlemiş ve neredeyse karargâhına kadar ulaşmışlardı! Yüzlercesi bir anda, tıpkı bir gelgit dalgası gibi dörtnala ileri atılır ve Fransızların ön saflarını yararak düşmanı atlarının ayakları altında çiğnerdi.

"Napolyon'un onur muhafızları - imparatorluk birlikleri - onlara karşı umutsuzca savaşıyorlardı ve sonunda onları püskürtmeyi başardılar, ancak onları geri püskürttüklerini düşündükleri her seferinde, tekrar ve tekrar, yeni bir Kazak asker dalgası saldırıyor, ölen yoldaşlarının cesetleri üzerinde ölümüne bir mücadele veriyordu. Yenilmez oldukları söylenen onur muhafızları bile çoğu zaman büyük tehlike altındaydı."

Katsuko burada nefes almak için durakladı. Ardından, hevesli dinleyicilerini gözden geçirerek devam etti.

"Bu sırada Napolyon savaş alanına bakan bir tepeden savaşı izliyordu. Tabii ki Kazaklar bunu fark etti ve ona doğru itmeye başladılar. Bu yüzden Napolyon'un yanında duran danışmanları tedirgin olmaya başladı.

"Ekselansları, lütfen en azından şimdilik burayı boşaltın.

"Defalarca gitmesi için yalvardılar. Ama Napolyon o tehlikeli tepeyi terk etmedi. Ne kadar yalvarırlarsa yalvarsınlar, daha güvenli bir yere çekilmeyi reddetti.

"Hepiniz Napolyon'un neden gitmeyi reddettiğini anladınız mı?" Katsuko iki elini kalçalarına koydu ve ayaklarını dikerek dört çocuktan bir cevap bekledi. Ama dört çocuk da oldukları gibi, ne diyeceklerini bilemiyormuş gibi yüzlerini buruşturup Katsuko'ya baktılar. Bunun üzerine Katsuko başını bir kez salladı, perçeminden kopan bir saç telini yüzünden uzaklaştırdı ve yeniden hararetili bir şekilde konuşmaya başladı.

"Mesele sadece savaş alanını izlemek olsaydı, daha güvenli bir yere taşınabilirdi! Yani sadece birliklerine komuta etmek için kalmıyordu. Öyle bir şey değildi. Napolyon, Kazak düşmanını izledi - onları hayranlıkla izledi! Başka tarafa bakamadı.

"Ne cesaret! Ne yiğitlik!" dedi, kendi komutanlığına tekrar tekrar saldırmalarını izlerken onlara hayranlıkla bakarak. Kendi güvenliklerini tamamen hiçe sayarak. Aslında harikaydı."

Katsuko'nun gözleri parlıyordu ve yanakları kızarmıştı.

"Gerçekten harika olduğunu düşünüyorum. Bir düşünün, bu bir savaş! Kaybedersen, hayatın tehlikeye girer! Kim kazanırsa kazansın, siz ya da rakibiniz, bu ölümüne bir mücadele. Ve bunun ortasında, düşmanınızı övmek -düşmanınızın cesaretiyle büyülenmek- aslında bence bu harika bir şey. Aslında kahramanca."

Katsuko heyecanlanmıştı ve bakışları hülyalı ve uzak bir hal almıştı. Copper onun güzel olduğunu düşünüyordu.

"Peki hangi taraf kazandı?" Mizutani heyecanla sordu. "Napolyon mu?"

"Peki, Hayao, hepimiz anlayamıyor musunuz?" Katsuko kardeşine sahte bir şaşkınlık ifadesi verdi. "Tabii ki Napolyon kazandı. İki gün süren büyük bir savaşın ardından Napolyon, Avusturya ve Rusya'nın birleşik ordularını nihai olarak yendi. Ama bu kazananlar ve kaybedenlerle ilgili değil!"

"Ama kaybetmek kötü bir şey, değil mi?"

"Vay be. Anlamıyorsun, değil mi? Kazansan da kaybetsen de kahramanlar kahramandır! Aslında, gerçek kahramanlar kaybettiklerinde bile harikadırlar. Hayao, eğer erkeksen bunu anlamalısın!"

Katsuko başını eğdi ve üzgün bir şekilde kaşlarını çattı. Saçları hafifçe yüzüne döküldü. Sonra, sanki ağır bir sorunu düşünüyormuş gibi, iki elini pantolonunun ceplerine soktu ve dört oğlanın önünde sessizce bir ileri bir geri yürümeye başladı. Uragawa ve Kitami şaşkın şaşkın Katsuko'ya bakıyordu. Copper ve Mizutani birbirlerine baktılar.

Mizutani alçak bir sesle, "Abla, Napolyon olmak istiyormuş gibi görünüyorsun," dedi. Copper gözlerini büyüttü.

"Elbette, savaşa girerken kimse *kaybetmek istediğimi* düşünmez." Katsuko hâlâ volta atarken bir kez daha konuşmaya başladı. "Hayat herkes için önemlidir. Kimse yaralanmaktan hoşlanmaz. Hiç savaş görmedim ama savaşta olsaydım, sanırım tamamen dehşete düşerdim. Elbette, ilk seferinde herkes korkudan titrerdi. Ama-

"Ancak içlerinde kahramanca bir ruh yanarsa insanlar korkularını unutabilirler. Cesaret insanın içinde büyür, tüm engelleri aşar ve o zaman değerli hayatınız bile daha az değerli hale gelir. Bence en harika şey bu. İnsanların insanlardan daha fazlası haline gelmesi-"

Kitami hayranlık dolu bir mırıltı çıkardı.

"Ama bu sadece hayatınıza değer vermemekle ilgili değil! Sadece bu olsaydı, pervasız herhangi bir aptal bunu yapabilirdi. Biri sırf gözüpek biri gibi görünmek için umutsuz ve çılgınca davranıyorsa, o harika bir insan değildir! O kişinin vahşi bir köpekten farkı yoktur. Ama eğer bir insan çaresiz ya da çılgın olmasa bile artık hayatına ihtiyacı olmadığını söyleyebileceği bir yere gidebiliyorsa, işte bence harika olan budur."

Kitami'den yine istemsiz bir ses geldi. Yanındaki Uragawa ise Katsuko'ya şaşkınlık ve heyecanla bakıyordu. Daha önce hiç böyle genç bir kadınla karşılaşmamıştı.

"İnsanların bazen herhangi bir korkunun, herhangi bir zorluğun üstesinden gelebilecek kadar cesur olabildiklerini düşündüğümde, bu bana tarif etmekte zorlandığım bir duygu veriyor. Acı veren ve kült olan şeylere doğru hücum etmek, diğer tarafa geçmek ve bundan zevk almak - sizce de bu gerçekten harika değil mi? Ne kadar büyükse

üstesinden gelmenin verdiği sevinç o kadar büyük olur. Yani artık ölümden korkmuyorsunuz! Bence kahramanlık ruhu böyle bir şeydir.

"Bu şekilde ölmenin, bu tür bir ruhla hareket etmenin, uzun ama tembel ve amaçsız bir hayat yaşamaktan çok çok daha büyük bir şey olduğuna gerçekten inanıyorum. Eğer bu ruh tarafından delinerek kaybederseniz, o zaman bu bir kayıp değildir. Eğer kazanırsanız ama bu ruhu kaybetmişseniz, kendinize gerçekten kazanmış diyemezsiniz."

Bu noktada Katsuko durduğu yerde durdu ve duygu yüklü bir sesle konuştu.

"Ah, hayatımda bir kez olsun, büyük bir sınavdan geçmek ve bunu kendim hissetmek istiyorum! Ne kadar zor olursa olsun, harika olurdu. Napolyon harika biri, değil mi? Çünkü tüm hayatı bu ruh tarafından yönetildi. O kahramanlığın ta kendisiydi. Bu yüzden düşmanın cesaretine hayran kaldı ve gözlerini başka tarafa çeviremedi. Bence bu gerçekten kahramanca.

"Söylesene, Copper?"

Katsuko aniden Copper'ın adını seslendi. Sonra masanın üzerinde duran küçük resimli bir kartpostalı alıp konuşurken ona gösterdi.

"Copper, bu resim hakkında ne düşünüyorsun?"

Büyük bir ordunun başında geniş bir arazide yürüyen Napolyon'un resmiydi. Resmin üst yarısında koyu, karanlık bir kış gökyüzü uzanıyordu. Tek bir ot parçasının bile görünmediği bu ıssız alana ince bir kar tabakası düşmüştü. Yakın zamanda çok sayıda top geçip gitmiş olmalıydı.

-Yoldaki karlar donmuş, tekerleklerin iziyle derin yarıklar açılmıştı. Napolyon, güzel beyaz bir atın üzerinde, gözlerini uzaklarda bir yere dikmiş, bozuk yol boyunca ilerliyordu. Arkasında, benzer şekilde ata binmiş birçok generali ve subayı onu takip ediyordu. Onların ötesindeki hâlâ karlı arazide, uçları ufka kadar uzanan sıra sıra ilerleyen büyük piyade birlikleri görölüyordu. Alçakta asılı duran gökyüzü, ufukla buluştuğu yerde belli belirsiz bir parlaklık sergiliyor ve kül grisi pelerini ve Napolyon şapkasıyla kahraman ligure, soğuk gökyüzüne karşı rahatlıyordu. İnsanın içini kederle dolduran bir manzaraydı bu.

"Bu resim-" diye açıklamaya başladı Katsuko, Bakır'ın cevabını beklemeden. "1814'te Napolyon, Fransa'yı işgal eden Avrupa uluslarının müttefik kuvvetleriyle çarpışmak üzere yürüyordu. Artık Napolyon'un en güçlü günleri sona ermişti. Rusya'ya yaptığı saldırıda başarısız olunca, Avrupa'nın dört bir yanındaki ülkeler ayaklandı.

birlikte Napolyon'a karşı ayaklandılar ve sonunda Fransa'yı işgal ettiler. Napolyon Leipzig Savaşı'nda yenilgiye uğradıktan sonra Fransa'ya döndü, hala orada burada insan denemeyecek bir vahşilikle savaşıyordu. Ancak Avrupalı müttefiklerin Fransa'yı işgal edeceği söylentilerini duyunca Napolyon bir kez daha ayağa kalktı, hayatta kalan güçlerini topladı ve onları geri püskürtmeye gitti.

"Askerleri yorgundu, cephaneleri azalmıştı, düşman ordusu onunkinden birkaç kat daha büyüktü ve Napolyon bile bu sefer kesin olarak kazanacağını söyleyemezdi. Ama yine de yola çıktı. Kendini umutsuz bir savaşa bıraktı ve yola çıktı. Son bir savaşa girmek ve kaderini geri almak için.

"Sence Napolyon o sırada nasıl hissediyordu?"

"Napolyon kazandı mı demek istiyorsun?"

Copper sordu.

"Hayır, sonunda kaybetti. Sonra yakalandı ve Elba adasına sürgün edildi. İşte bu yüzden bu resme baktığımda kalbim doluyor. Kaçınılmaz, mutsuz bir kader onu bekliyordu ama Napolyon'un buna karşı koymaktan başka seçeneği yoktu. Düşman tarafından yere serileceği anlamına gelse bile, asla teslim olamaz ve onlara boyun eğemezdi. Bunu düşündüğümde ve bu resme baktığımda tarif edilemez bir duyguya kapılıyorum."

Bunu duyan Copper da Napolyon'un kaderi hakkında büyük ölçüde aynı şeyi hissetti ve bunun bir şekilde trajik bir hikaye olduğunu düşündü. Copper'dan kartpostalı alan Kitami de derin bir duyguyla bir süre kartpostala baktı. Uragawa da yan taraftan hevesle baktı.

"Allons enfants de la Patrie . . ."

Katsuko kısık bir sesle Fransa'nın milli marşı "La Marseillaise "i söylemeye başladı.

Kısa bir süre sonra, dört çocuk ve Katsuko güneş ışığının ısıttığı çimenliğe çıktılar ve mutlu bir şekilde oynamaya başladılar. Mizutani sanat ve müziği tercih ederdi ve sporda pek iyi değildi ama Katsuko doğuştan atletti ve atletik olan her şeyde çok başarılıydı. Basketbol ve voleybol takımlarındaydı, atletizmde karışık sprint bayrak yarışını yönetiyordu ve

yüksek atlama ve uzun atlama rekorları kırdı. En sevdiği atlama dallarıydı ve aslında bir sonraki Olimpiyatlarda Japon kadın atletizm takımına katılma umutları besliyordu. Bu nedenle babaları Katsuko için çimenlerin kenarına özel bir atlama sahası kurmuş, yanına da birinci sınıf bir pist eklemişti. Metrelerin işaretli olduğu beyaz badanalı ölçüm çubuğu gerçektir ve yüksek atlama barı da kurallara uygundu, yani Tokyo'daki Jingu Stadyumu'ndaki arenayla tamamen aynıydı ve korkunç bir şeydi. Copper ve arkadaşları yakalamaca oynadıktan sonra, Katsuko'nun eğitmen ve koçluğunda üç adım atlama, uzun atlama ve yüksek atlama yaptılar.

Her şey söylenip yapıldığında, Copper ve Kitami Katsuko'ya karşı koyamadılar. Copper tüm gücüyle denedi ve sonunda bir metrelik çitayı aşmayı başardı, ancak Katsuko iki eli de ceplerinde olduğu halde çitayı kolaylıkla aştı. Çitayı yavaş yavaş yükselttiler ve sonunda Katsuko hayatta kalan tek kişi oldu. Copper ve arkadaşlarının Katsuko'nun atlarkenki formunu izlemekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu. Sarı kazağı ve lacivert pantolonuyla barın üzerinden atlayıp tekrar ayaklarının üzerine inerken harikulade bir lğure'du.

Sıra üç adım atlamaya geldiğinde Kitami, "Pekala, şimdi biraz kahramanca bir atlayış göreceksiniz!" diyerek korkunç bir coşku gösterdi ama tabii ki Katsuko'nun dengi değildi. Urugawa da, sadece bugün için, yeteneksizliğinden biraz bile utanmadı ve tekrar tekrar atladı. Üçlü atlamada, sıçrayabildiğiniz kadar uzağı sıçrayarak başlarsınız ve sonra ikinci sıçrama için hızlı bir şekilde bir metrelik bir sıçrama yaparsınız ve Urugawa ilk başta bunu hiç yapamadı. Katsuko ona koçluk yaptı ve sabırla nasıl yapılacağını defalarca gösterdi. Sonunda Urugawa nihayet düzgün bir atlayış yapabildiğinde, Copper, Kitami, Mizutani ve Katsuko sanki yeni bir Olimpiyat rekoru kırmış gibi büyük bir tezahürat yaptılar.

Urugawa kıpkırmızı oldu ama sonra mutluluğına engel olamayarak gülümsedi.

Tüm olağan oyunları oynadıktan sonra Urugawa, her oyuncunun uzun bir sopanın bir ucunu tuttuğı ve diğer oyuncuyu bırakmadan geri itmeye çalıştığı bir oyun olan sırıkla itme oyununu denemelerini önerdi.

"Bunu neredeyse hiç kaybetmiyorum!" diye ağzından kaçırdı.

Mizutani hemen uygun bir bambu sopa buldu. Copper ilk hamleyi yaptı ve Uragawa tarafından kolayca saha dışına itildi. Sıra Mizutani'deydi, ancak kayarak ve kayarak, o da arkadaşlarına denk değildi. Kitami, "Güzel. Şimdi intikamımı alacağım!" Ellerine tükürdü ve ayağa kalktı ama Uragawa yılmadı. Kitami bacaklarını dikti ve o kadar büyük bir gayretle itip kaktı ki yüzü kıpkırmızı oldu, ama sonunda geri itildi.

"Ne ... ne ..."

Bunun üzerine Kitami çabalarını iki katına çıkardı ve can havliyle itti, ama santim santim kayarak geri çekilmek zorunda kaldı ve sonunda "Ne ... ne ..." diyerek yenildi.

"Tamam, bir kez daha!" Copper tekrar mücadeleye atıldı ama boşuna. Mizutani ve Kitami tur üstüne tur attılar ama ne kadar denerlerse denesinler bir sonuç alamadılar.

"Çok güçlüsün!" Kitami hayranlıkla, sonunda havlu attığını söyledi. "Nasıl bu kadar güçlü olabiliyorsun?"

"Nasıl diyorsun?" Uragawa gülerek cevap verdi. "Şey, bazen akşamları mağaza çalışanlarıyla oynuyorum ve mağazanın taşıma direğini kullanıyorum, anlıyor musun? Yani bu işte ustayım."

Dördü, Mizutani'nin annesi ve ağabeyi ile birlikte ana evin yemek salonunda öğle yemeği yediler. Yüksek tavanda büyük bir dekoratif avize, koyu altın rengi duvarlarda ise büyük bir yağlı boya tablo asılıydı. Yemek masasının üzerinde çiçek açmış, taze kesilmiş sera çiçeklerinden oluşan muhteşem bir aranjman vardı ve masa örtüsü bembeyazdı. Bunların üzerinde süslü bıçaklar, çatalar ve gümüş kaşıklar vardı -bugünkü yemek tam bir ziyafetti. Ancak Copper ve arkadaşları kendilerine törenle davranıldığını hissetseler de, nedense ikramın lezzetli olup olmadığını anlayamadılar.

İlk olarak Mizutani'nin annesi onları nazikçe karşıladı, ama o kadar zarif görünüyordu ki, bir tür prenses gibi, kendilerini unuttular ve cevap veremediler. Büyük ağabey de Copper ve arkadaşlarının yanına oturdu ama onları görse de görmese de başından sonuna kadar tek kelime etmeden öylece oturdu. Batı tarzı bir takım elbise giydiği için Kitami Mizutani'ye "Ağabeyin bir yerde mi çalışıyor?" diye sordu ama Mizutani'nin cevabına göre hala üniversite öğrencisiydi ve ders çalışıyordu

Felsefe. Belki de felsefe eğitimi alan biri, ortaokul öğrencileriyle konuşmaya isteksiz hale gelmiştir.

Bu özel bir durumdu, ancak öğle yemeği bittiğinde Copper ve arkadaşları kendilerini biraz rahatlamış hissetmekten alamadılar. Alelacele Mizutani ve Katsuko'nun ek binasına geri döndüler. Hemen kendilerini daha iyi hissettiler ve krokinole, pinpon, kartlar ve her türlü kapalı alan oyununu oynamaya başladılar. Mizutani'nin elinde küçük bir dükkan açmaya yetecek kadar vardı.

Copper hiç düşünmeden, "Çok iyisin, oynayabileceğin çok şey var," dedi.

"Hayır, bu kötü! Onları oynayacak kimsem yok." "Kız kardeşin yok mu?"

"Pek sayılmaz. Kız kardeşim liseye başladığından beri artık benimle oynamıyor."

"Baban işten eve geldikten sonra seninle oynamıyor mu?"

"Babamızın akşamları bir sürü toplantısı oluyor ve gerçekten çok meşgul. Bu yüzden genellikle o eve geldiğinde ben uyuyor oluyorum. Bazen onu dört ya da on beş gün üst üste görmediğim oluyor!"

"Vay be..."

"Ayrıca annem çok sık dışarı çıkıyor. Bu yüzden burada yalnız kaldığımda bir plak dinliyorum ya da resim yapıyorum."

Bakır, Mizutani'nin böyle güzel bir evde yaşaması, istediği her şeyin ona satın alındığı bir durumda olması ve buna rağmen günlük hayatının bu kadar yalnız olması gerçekten garip bir şey diye düşündü.

"Benim evimde daha sık oynamalısın."

"Elbette ben de isterim ama annen bu kadar sık gelmemden hoşlanmayabilir."

"Bunun için endişelenme!"

"Tamam. Kız kardeşim de bugünlerde annemin söylediklerini hiç dinlemiyor. -Çoğunlukla ne isterse onu yapar. Annem biraz tuhaftır. Mesela bana neden Hori ve Haneda ile arkadaş olmadığımı soruyor. Sanki onlar gibi boşboğazlarla oynayacakmışım gibi."

"Gerçekten. Pislikler! Ama annen neden onlarla arkadaş olmanı istiyor?"

"Nedeninden emin değildim. Ama sonra kız kardeşim bana bunun muhtemelen Hori'nin babasının ünlü bir devlet adamı olmasından kaynaklandığını söyledi. Haneda'nın büyükbabası da Akiller Meclisi'nin bir üyesi."

Copper etkilenmiş bir şekilde ıslık çaldı. "Özel babalar, üye dedeler... Bu tipleri sevmiyorum. Hepsi Yamaguchi'yi takip etmiyor mu?"

"Bu doğru. Hepsi ona yaltaklanıyor. Ve Kitami'yi kötülüyorlar. Onlarla arkadaş olmayacağım. Annemin işine gelse bile-"

Kitami, Copper ve Mizutani arasındaki konuşmanın bir kısmına kulak misafiri olmuş olmalıydı. Sanki yeni bir şey hatırlamış gibi konuştu.

"Bu doğru ... Yamaguchi hakkında . . . Geçen dönemin sonunda garip bir şey duydum!"

Herkes Kitami'ye doğru baktı. O devam etti.

"Judo kulübündeki daha büyük öğrenciler Yamaguchi ve benim bir ara onu alacağımızı söylediler."

"Sen ve Yamaguchi mi dedin?" Copper şaşırarak sordu. Kimse bunu beklemiyordu ve Kitami'nin etrafında toplanmışlardı ama o sakin bir yüz ifadesiyle cevap verdi.

"Evet, bizi döveceklerini söylediler. Bunu ikinci sınıfta Higuchi'den duydum."

Copper'ın okulunda, son zamanlarda okul ruhunu yükseltmek için judo kulübündeki daha yaşlı öğrenciler etrafında bir hareket meydana gelmişti. Bu gruba göre, son günlerde öğrencilerin morali genel olarak çökmüştü, okulda baştan savma bir tutum hakimdi ve bu asla işe yaramayacaktı. Aşağıdaki ilkeleri benimsediler:

Birincisi, okul ruhu ciddi şekilde eksikti ve spor müsabakalarındaki tezahüratlar hiç de coşkulu değildi.

İkincisi, küçük öğrenciler genel olarak küstahlaşmıştı ve büyük öğrencilere karşı saygılı davranışlar sergilemiyorlardı.

Üçüncüsü, kendini roman okumaya, oyun izlemeye, sinemaya ya da müzikli gösterilere bırakanların sayısı giderek artmıştı. İşler bu şekilde devam ederse, kuruluşundan bu yana okulun gururu olan güç ve direnç ruhu muhtemelen çökecekti. Bu nedenle, okuldaki tüm öğrencileri tutumlarını düzeltmeleri gerektiği konusunda uyarmak gerekiyordu.

Grup durmadan kendi dogmalarını vaaz ediyordu. Ayrıca okul toplantılarında öfkeli konuşmalar yaparak işlerin durumunu kınayanlar da vardı. Sadece bu da değil, okul ruhuna uygun davranmayan herkesin cezalandırılmasını savunmaya başlayanlar da vardı.

"Hiç kuşkunuz olmasın," diye ısrar ettiler, "topluma girdiklerinde, okul sevgisi olmayan öğrenciler kesinlikle ülke sevgisi olmayan vatandaşlar haline gelecektir. Ülkesini sevmeyen insanlar vatan hainidir. Bu nedenle, okulunu sevmeyen öğrencilerin eğitim gören hainler olduğunu söyleyebiliriz. Bu tür vatan hainlerini disipline etmeliyiz."

Öğrencilerin kendi okullarını sevmeleri elbette doğru. Bizler de okullarımızı sevmeli ve az da olsa onları geliştirmek için elimizden geleni yapmalıyız. Ayrıca, genç öğrenciler kendilerinden yaşça büyük olanlara saygı duymalı ve öğrenci oldukları sürece zamanlarını boş eğlencelerle heba etmemelidirler. Eğer mesele bu kadarla kalsaydı, bu kıdemli judo kulübü öğrencilerinin iddia ettiği şeyde yanlış bir şey olmazdı.

Ancak, iddialarının doğru olduğuna inanırken, yargılarının da her birinin doğru olduğuna karar vermişlerdi. Sonra da kendilerine ters gelen insanların hepsinin yanlış yolda olduğunu ve okul ruhuna karşı isyan ettiklerini varsaydılar.

Ancak bu insanların en büyük küstahlığı, diğer öğrencileri başarısızlıkları nedeniyle azarlamaya ve cezalandırmaya hakları olduğunu düşünmeleri idi. Öğrenci arkadaşlarının bunu yapmasını kim bekleyebilir ki?

Ama bu grup yapabileceklerine inanıyordu.

Böylece okulu geliştirmek için hareket ettiklerine inansalar da, aslında okulu geliştirmekle hiçbir ilgisi olmayan her türlü sorunu ortaya çıkardılar. Bir öğrencinin başka bir okulla yapılan bir spor müsabakasında yeterince tezahürat yapmadığını söyleyip onu hain olarak damgalıyor ya da daha da kötüsü dövüyorlardı. Okullarını sevdiklerini iddia etseler de, şiddet içeren çalımları yüzünden, istemeden de olsa okulu sevilmesi bile zor bir yer haline getirmiyorlar mıydı?

Popüler şarkıların yasak olduğunu söylediler ve bitmek bilmeyen şiir okumalarını da dinlemeye tahammül edemediler. Ama bunun da ötesinde, en önemli kural, alt okulun küçük öğrencilerinin korku içinde parmak uçlarında dolaşmasıydı.

İkinci dönemin sonundan bu yana, birinci ve ikinci sınıf öğrencileri tamamen rahatlayamamıştı. Sabahları, yolda kendilerinden yaşça büyük öğrencilerle karşılaştıklarında selam vermeyi unutanlar oluyordu ve bunlar çağrılıp sürünmeye zorlanıyorlardı. Biri Rashy kol saati takarsa, hemen sert bir bakışa maruz kalır ve daha sonra büyük öğrencilerin onlar hakkındaki dedikoduları dışarı sızdığında, kötü bir tavrı olduğu için ün kazanırdı.

İkinci sınıfta Higuchi adında bir öğrenci edebiyattan hoşlanıyordu. Burnunu her zaman büyüklerin okuduğu romanlara gömüyor ve en son oyunları izlemeye gidiyordu, bu yüzden kara listeye alınmıştı. Birinci sınıfta Yamaguchi biraz şık giyiniyordu, üstelik bir sinefildi ve iki yüz ya da daha fazla sinema oyuncusunun fotoğrafından oluşan bir koleksiyonu vardı, bu yüzden o da kötü bakışları üzerine çekiyordu.

Her zamanki gibi inatçı olan "Gatchin" Kitami, rakibi yaşça büyük olsa da olmasa da kendi pozisyonuna kıpırdamadan bağlı kaldı, bu yüzden küçük olmasına rağmen kötü bir tavrı olduğu düşünülüyordu.

Ve üçüncü dönemin başlarında, bir yerlerden kara listeye alınan öğrencilere yaptırım uygulamaya karar verdiklerine dair bir söylenti çıktı.

Higuchi cezalarla ilgili söylentileri duyduğunda, benzer kınamalara maruz kalan öğrenciler arasında yer alan Kitami'yi sessizce bilgilendirdi.

"Ama Yamaguchi'yi bir kenara bırakırsak, sana saldırmak için bir neden yok, değil mi? Sen yanlış bir şey yapmadın-" dedi Copper hararetle.

"Kurokawa'yla en az iki kez karşılaştığımda onu selamlamak için çaba göstermedim," diye cevap verdi Kitami. "Sonra bir keresinde teneffüste sünger top sahasını kimin kullanacağı konusunda tartışırken ne dediğini dinlemedim. Çünkü kesinlikle ilk ben oradaydım. Bu yüzden Kurokawa muhtemelen kötü bir tavrım olduğunu düşünüyor."

Kurokawa 1. sınıf öğrencisiydi, judo takımında ikinci sıradaydı ve bir yetişkin kadar iriydi, beden eğitimi öğretmeninden bile daha iriydi.

"Olamaz! O mu?"

Kitami öfkeyle devam etti.

"Her zaman pop şarkıları söylemenin ayıp olduğunu söylese de, kendisi söylüyor! Büyük, boğuk bir sesle! Onu buharlı trende duydum

son okul gezisinden dönerken. Şarkısı bir samuray şarkısıydı, bu yüzden 1ne olduğunu söyledi. Bu çok saçma bir bahane! Berbat sesini duyduğumda ondan daha da nefret ettim."

"Ama bunun için dayak yemeye değmez, değil mi?"

"Her şey yoluna girecek. Eğer bir şey yapmazsam, Kurokawa bana saldırmaz. Bir şey yaparsam üzerime atlamak için bekliyor. Sanırım buna karşı dikkatli olmalıyım."

Belki de hepsi bu kadardır, diye düşündü Copper huzursuzca.

Mizutani de endişeli görünüyordu ve "Ama belki de izledikleri herkesi teker teker çağırıp dövecekler! Bence bunu öğretmene anlatmalısın."

"Bu hiç iyi değil. Bunu yaparsam daha da sinirlenecekler. Sonra iyi bir bahane bulduklarında beni gerçekten incitecekler. Bence sakın olmak en iyisi."

"Olmaz, bu çok tehlikeli!"

"Uh-uh, iyi olacak."

Copper ve Kitami tartışırken, Katsuko elinde bir tabak şekerle içeri girdi.

"Hepiniz çok ciddi görünüyorsunuz. Neden bahsediyorsunuz?"

Copper ve Mizutani Kitami'nin karşı karşıya olduğu tehlikeli durumu açıkladılar. Hikayeyi duyduğunda Katsuko çok öfkeleni.

"Gerçekten, böyle bir zorbalık! Kitami, kesinlikle pes etmemelisin. Okul sadece büyük öğrenciler için değil. Açıkçası, 1. sınıf öğrencileri de öğrenci, değil mi? Kurallara uyarsan, öğretmenin dediklerini yaparsan, 1. sınıf öğrencisinin bile başını dik tutmasına izin verilmeli. Bence bu jujitsu çocuklarının önünde eğilmeye gerek yok."

"Ama bu Kitami için tehlikeli!" Mizutani araya girdi.

"Tehlikeli olsa bile! Sizi süründürebileceklerini görürlerse, bu gibi haydutları daha da kabadayı yapmaz mı? Okulun iyiliği için lght'ları seçmek - bu yanlış! Eğer gerçekten okul için neyin iyi olduğunu düşünüyorlarsa, herkes orada hayatını mutlu bir şekilde yaşayabilmelidir."

1. sınıf öğrencileri ya da her kimse. Bu adamlar adaletin tek savunucularının kendileri olduğunu düşünmek istiyorlar. Bu çok kibirli! Kitami, buna rağmen boyun eğmek yanlış!"

"Bu doğru! Kim ne derse desin, teslim olmayacağım!" Kitami'nin "kim ne derse desin" sözü eninde sonunda ortaya çıkmak zorundaydı ama bu sefer Copper bundan hiç zevk almadı. Kitami gerçekten dayak yerse neler olabileceğini düşününce çok endişelendi. Zorbalara boyun eğmemek iyi olsa bile, Kitami'yi tehlikeden korumak için ne yapabilirlerdi ki?

Herkesin bu konuda kendi tavsiyesi vardı. Mizutani ve Copper, en iyisinin öğretmene hemen söylemek ve öğretmenin bu işi halletmesine izin vermek olduğu görüşündeydi. Kitami bunu yapmanın işleri onun için daha da zorlaştıracağını düşünüyordu, bu yüzden hiçbir şey yapmaması gerektiğini düşünüyordu. Katsuko, her halükârda bir süre daha gözlerini dört açmaları ve iş başa düştüğünde öğretmene danışıp ona göre hareket etmeleri gerektiğini düşünüyordu. Ancak, bunu yapmak için doğru zamanın ne zaman olduğunu bilip bilemeyecekleri konusunda bir soru vardı. Her halükârda, Kitami'nin kendisi de öğretmene şimdi acele etmeyi kabul etmeyecekti.

"Beni yeneceklerini söyleyebilirsiniz - bu 1ne! Ben kötü bir şey yapmadım. Dedikoduları dinleyerek korkacak ya da başka bir şey yapacak değilim. Bundan hoşlanmıyorum."

Kitami bunu söyledikten sonra diğerlerinin yapabileceği pek bir şey kalmamıştı. Ardından, şimdiye kadar sessiz kalan Uragawa ilk kez ağzını açtı.

"Bu durumda olsaydım ne yapardım diye düşünüyordum ama-"

Herkes bir ağızdan Uragawa'ya baktı ve Uragawa biraz utangaç bir tavırla konuştu.

"Kitami büyük çocuklar tarafından çağrılırsa, hepimiz onunla birlikte gidebiliriz."

"Peki sonra ne olacak?" Copper sordu.

"Kurokawa ve diğerleri Kitami'ye saldıracak gibi görünüyorsa, onların da hepimize saldırması gerektiğini söyleyebiliriz. Onlara, hiçbir şey yapmayan Kitami'yi dövekseniz, o zaman hepimizi birlikte dövmeniz gerektiğini söyleyebiliriz. Eğer bunu yaparsak, o zaman bizi dövmelerine imkan kalmaz!"

Herkes sessizliğe büründü.

"Peki ya seni de döveceklerini söylerlerse?" Katsuko sordu.

"Bu durumda . . . Bu durumda Kitami ile birlikte hepimiz dayak yeriz. Bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey olmayacak."

"Çok harika!!! Usta Uragawa!" Katsuko sandalyesinden fırladı. "İşte bu kadar. En iyisi bu. Herkes Kitami'yi korumalı ve eğer bu başarısız olursa, o zaman yapılacak bir şey yok. Herkes Kitami ile aynı kaderi paylaşır. İşte kahramanlık ruhu budur! Zamanı geldiğinde, ben de seni destekleyeceğim. Babamızın okulunuza gelip sizin için pazarlık yapmasını sağlayacağım. Babam gelmezse annem, annem de gitmeyecek gibi görünürse ben giderim. Sonra müdürle konuşup judo kulübünün okuldan atılmasını sağlayacağız. Yani, Kitami, güçlü ol! Hayao, sen de ona karşı güçlü olmalısın!"

"Yapacağım." Mizutani dudaklarını kararlılıkla sıktı ve ince yüzünü kararlılıkla salladı.

"Copper, sen de."

Copper başını
salladı.

Kitami defalarca reddetmeye çalıştı, onun iyiliği için herkesin aynı kaderi paylaşmasının kötü olduğunu söyledi, ancak herkes bunun iyi olduğu ve bunun için endişelenmedikleri konusunda ısrar etti.

"Pekala, şimdi karar verildi - seninle aynı okula gitmemem utanç verici, ama eğer gerekirse, sana verdiğim sözü tutacağım. Serçe parmağı yemini edelim mi?"

Bunun üzerine dört çocuk ve Katsuko ciddi, karşılıklı, serçe parmaklarıyla yemin ettiler.

Kısa kış günü sona ermek üzereydi.

Copper, Kitami ve Uragawa'nın güneş batmadan önce eve dönmeleri gerekiyordu. Hizmetçi onlara üç beyaz pamuk bohça getirdi ve "Lütfen bunları eve götürün" dedi. Her bohçanın içinde bir kutu muhteşem şekerleme ve mükemmel bir elma vardı.

Katsuko, "Uragawa, senin bir kız ve erkek kardeşin var, değil mi? Al, lütfen bunları onlara ver."

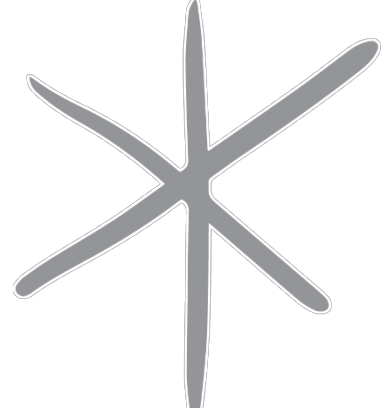
Ceplerini güzel gümüş kâğıtlara sarılmış şekerlerle doldurdu.

Üç çocuk, her biri ziyaretin hatırası olan bohçalarını sallandırarak Mizutani'nin evinden ayrıldılar. Mizutani ve Katsuko onları mahalleden geçerken gördü. Katsuko bisiklete binmiş, pedalları yavaşça iterek çocuk grubuna bir yaklaşıyor, bir uzaklaşıyordu.

Shinagawa denizine bakan tepeye kadar geldiler ve Katsuko bisikletinden hafifçe indi. Herkes vedalaşmak için bir an durdu.

Copper ve artık üç kişi olan arkadaşları yokuşu inerken, altlarındaki sokaklara puslu bir alacakaranlık çökmüştü ve orada burada parlayan elektrik ışıkları yanıp sönmeye başlamıştı. Trenin, sanki buz üzerinde kayıyormuş gibi rayları boyunca ilerlediği görülebiliyordu. Tramvaylar ve otomobiller yokuşun dibinden yoğun bir şekilde geçiyordu. Bu kargaşa akşam sisinin içinden yankılanarak geliyordu.

Üç çocuk aniden ev özlemine benzer bir şey hissetti ve aceleyle Shinagawa İstasyonu'na doğru yola koyuldu.

U c 3's Not3boon

Bir insanı büyük yapan şey: Napolyon'un Hayatı Üzerine

Bakır,

Birdenbire Napolyon'un müridi olduğunuzu duyduğumda şaşırmıştım, ancak hikayenizi dinledikten sonra bunun Mizutani'nin kız kardeşinin etkisinden kaynaklandığı anlaşılıyor, öyle değil mi?

Napolyon'un hayatı kesinlikle görkemli bir hayattı. Kariyerini ihtişam ya da görkemle ölçerseniz, insanlığın uzun tarihinde onunla kıyaslanabilecek insanlar nadirdir. Sadece siz ve arkadaşlarınız arasında değil, her yerde Napolyon'un genç hayranları var. Biyografisi tüm dünyada hızla satılıyor.

Şimdi, bir noktada size bir şey sizi derinden etkilediğinde onu hatırlamanız ve daha sonra anlamı üzerinde düşünmeniz gerektiğini söylediğimi biliyorum, değil mi? Öyleyse bu akşam, Napolyon'un hayatının sizi neden bu şekilde etkilediği üzerine düşünelim.

Napolyon'un kariyerine baktığımızda ilk dikkatimizi çeken şey, olağanüstü bir faaliyet düzeyine sahip olmasıdır.

Napolyon'un babası ve annesi Korsika adasındaki soylu ailelerden geliyordu, bu nedenle biraz yoksulluk içinde büyüdü. Tam olarak sizin şu anda bulunduğunuz yaşta, kendi ülkesi Fransa'da askeri okula kaydolmak için ailesinden ayrılmak zorunda kaldı. Öğrenci arkadaşları arasında birçok varlıklı soylu aile vardı. Akranları tarafından hor görüldü, yalnızlaştı ve içine kapandı.

Okulu bıraktı ve bir alaya asteğmen, ardından da teğmen olarak atandı, ancak bu dönemde bile Napolyon her zamanki gibi fakirdi ve genç bir adamın kaygısız hayatını sürdüremiyordu. Günlerini çalışarak geçiren ve gösterişli toplantılardan kaçınan solgun ve melankolik bir genç subaydı.

Ancak, yirmi dört yaşında, Fransız Devrimi'nin büyük çalkantıları sırasında, bu yoksul, pasaklı subay bir sıçrayışta tuğgeneral oldu. Cumhuriyetçi ordu Toulon'daki kaleyi kuşattığında, bu genç subay büyük işler başararak kendini gösterdi.

Ondan sonra ne olduğunu zaten biliyorsunuz; meşhur Alpler geçişi. Eğitimsiz olduğu kadar donanımsız da olan bir ordunun başında Alpler'i sürpriz bir şekilde geçti, İtalyan düzlüklerinde bir çığ gibi yuvarlandı, büyük Avusturya ordusunu bir anda ezdi ve yoluna devam ederek İtalya'nın şehir ve kasabalarını birbiri ardına yağmaladı.

Nereye giderse gitsin zafer, zafer, zafer.

Tüm savaş ganimetleriyle birlikte Paris'e döndüğünde, çoktan büyük, muzaffer bir general ve Paris'in popülerlik merkezi haline gelmişti. O dönemde, Fransa'daki büyük devrimin ardından, siyasi çatışmalar her geçen yıl daha da şiddetleniyor, korku ve endişenin sonu gelmiyordu.

Fransız halkı barıştan başka bir şey istememeye başlamıştı ve Sipariş içinde ve ülke. Ele geçirme ve An, Napolyon hükümete karşı askeri bir darbe düzenledi ve adım adım gücü kendi elinde topladı.

Önce üç konsülden biri oldu, sonra daimi ve ömür boyu konsül oldu ve en sonunda Fransız Cumhuriyetini terk ederek kendisine imparator unvanını verdi.

Bakır! Napolyon'un o sırada kaç yaşında olduğunu düşünün. Otuz beş yaşındaydı. On yıl gibi kısa bir sürede, kimsenin yüzüne iki kez bakmayacağı zavallı, silik bir subay durumundan imparatorluk tahtına tek nefeste yıldırım gibi tırmanmıştı. Bunun kadar muhteşem bir başarı öyküsü yoktur.

Napolyon imparator olduktan sonra bile yıldızı yükselmeye devam ediyordu. Avrupa ülkeleri Büyük Britanya merkezli bir ittifak kurmuşlardı ve onu defalarca devirmeye çalıştılar, ancak tüm bu çabalar başarısızlıkla sonuçlandı. Bir asker olarak dehasını göstermek istercesine savaş üstüne savaş açan Napolyon, Austerlitz'de, Jena'da, Wagram'da savaştı ve savaştıkça tarihi zaferler dizisi de uzadı.

İlk boyun eğenler arasında Hollanda da vardı ama Napolyon İtalya yarımadasındaki kontrolünü pekiştirdikçe Almanya da onun kudretine boyun eğdi ve ardından İspanya da boyun eğmek zorunda kaldı. Bir anda, doğudaki Rusya hariç, tüm Avrupa kıtası onun otoritesine boyun eğmeye başlamıştı.

1808 yılında Napolyon Erfurt'ta tüm Avrupa'yı kapsayan bir konferans düzenlediğinde, Almanya'dan dört kral ve otuz dört prens onu karşılamak için bir araya geldi. Etrafı kraliyet mensuplarıyla çevrili olan Napolyon, sırf bu amaçla oraya getirilmiş olan büyük aktör Talma'nın bir dizi oyununu izledi. Bu dönemde Napolyon kelimenin tam anlamıyla krallar arasında bir kraldı.

Bu şekilde Napolyon, Avrupa'da yaşayan on milyonlarca insanın kaderinin tek bir adamın egemenliği altına girdiği ve onun istediği gibi hareket ettiği en parlak dönemine ulaştı. Napolyon gücünün zirvesine ulaşmıştı.

Ancak bu zirve noktasından sadece birkaç yıl sonra yıkımın derinliklerine yuvarlanacaktı. Ve bu çöküşün başlangıcı - siz de biliyorsunuz - Rusya'ya karşı yürüttüğü büyük kampanyanın başarısız olmasıydı.

Napolyon'un Rusya'ya neden saldırdığını merak edebilirsiniz. Bunun nedeni Rusya'nın onun emirlerine uymaması ve Büyük Britanya ile ticareti durdurmayı reddetmesiydi. Bir ada ülkesi olarak Büyük Britanya, Avrupa kıtasından ayrı olduğu gerçeğine dayanarak Napolyon'a ilk andan son ana kadar düşmanca davranmış ve onun otoritesine en ufak bir şekilde boyun eğmeyi reddetmişti. Büyük Britanya'yı zayıflatmak için Napolyon

sonunda Avrupa kıtasıyla arasındaki tüm ticareti yasakladı, ancak bu çaba başından beri başarısızlığa mahkumdu. Sonunda Napolyon sabrını kaybetti ve Rusya'ya karşı geniş çaplı bir askeri harekat planladı. Bildiğiniz gibi bu, felaketle sonuçlandı. Tek tek savaşlarda büyük zaferler kazandı ve hatta Rusya'nın başkenti Moskova'yı işgal etmeyi başardı, ancak yiyecek kıtlığı ve şiddetli soğukla karşı karşıya kaldı ve kesin bir zafer elde edemedi.

Büyük Napolyon sonunda geri çekilmek zorunda kaldı.

Neredeyse açlıktan ölme noktasına gelen, kar ve buzda yürüyen yüz binlerce asker geri çekilme sırasında donarak öldü. Soğuktan ölmeyenler ise peşlerine düşen Kazaklar tarafından öldürüldü. Ve Rusya'yı ilk işgal ettiğinde altı yüz binden fazla olan ordu, kendi sınırına on binden az kişiyle ulaşarak seferi perişan bir halde sonlandırdı.

Bu büyük kayıp haberi Avrupa'da yankılandığında, ilk ayaklanan ve silaha sarılan, uzun süredir Napolyon'un baskısından kurtulmaya çalışan ve tam da bu fırsatı bekleyen Prusya oldu. Bunun ardından diğer ülkeler bir ittifak oluşturarak Napolyon'a karşı hep birlikte ayaklandılar ve Fransa'ya dört bir yandan saldırdılar.

Ve sonra Napolyon'un bile çöküş anı geldi. Müttefik kuvvetleri durduramadı. Savaşta yenildi, yakalandı ve Elba adasına sürgün edildi.

Bundan sonra bir kez Elba'dan kaçtı. Askerlerini topladı ve ünlü Waterloo Savaşı'nda son bir kesin zafer kazanmaya çalıştı, ancak bu da yenilgiyle sonuçlanınca, sonunda Afrika'nın batı kıyısının çok uzağındaki Saint Helena adasında bir mahkum gibi hapsedildi.

Napolyon, iklimi kötü olan bu küçük adada beş buçuk yıl boyunca zorluklarla dolu bir hayat yaşadı ve sonunda yalnız bir şekilde öldü.

Bu son belirleyici savaşı kaybettiğinde Napolyon kırk altı yaşındaydı. Yani sadece on yıl içinde yoksul bir subaylıktan imparatorluğa yükselmiş olan Napolyon, bir on yıl sonra imparatorluktan vücudu kırık bir savaş esirliğine düşmüştü.

Napolyon'un olağanüstü kariyerinden geçen zaman açısından bahsedecek olursanız, tüm hayatını bu yirmi yıla sığdırdığını söyleyebilirsiniz.

Sadece yirmi yıl sürdü ama bu yirmi yıl kesinlikle muhteşemdi. Bu süre zarfında, fakir ama parlak bir subay, Avrupa'nın tüm hükümdarlarının toplamı kadar yükseldi ve sonra o tahttan tekrar düştü. Bir peri masalı gibi insanın yüreğini burkuyor ama dahası da var. Napolyon'un bu yirmi yıllık dönem boyunca sergilediği faaliyetin derecesi o kadar insanlık dışıdır ki hayret vericidir.

On sekizinci yüzyılın sonundan on dokuzuncu yüzyılın başına kadar süren ve Fransız Devrimi ile başlayan bu yirmi yıl, Avrupa coğrafyasında durmaksızın kaynayan bir çalkantı dönemine işaret ediyordu. Sorunlar birbiri ardına ortaya çıktı ve olaylar açısından o kadar zengin bir dönemdi ki, başka herhangi bir çağdaki elli, hatta yüz yıla eşitti. Ve bu süre zarfında meydana gelen her tarihi olayın Napolyon'un adıyla bağlantılı olduğunu söylemek doğru olur.

Copper, bunu bilip bilmediğini bilmiyorum ama Japonya'da başbakanlarımızın çoğunun iki ya da üç yıl görev yaptıktan sonra fiziksel rahatsızlıklar geliştirdiğini söylüyorlar. Yani başbakan olarak çalışmak sağlığınıza zarar verebilir ve bazıları bunun aslında yaşam sürenizi kısaltabileceğini düşünüyor. Barış zamanında, tarih yazmak zorunda kalmadan tek bir ülkenin başbakanı olmak bile o kadar zordur ki, yaşam gücünüzü bir anda tüketir. Bunu bir düşünün, sonra Napolyon'un kariyerine bakın.

Fransa'da yaşanan büyük çalkantıların ardından yeni bir düzen kurmak zorundaydı. Sürekli olarak yabancı istilalarla mücadele etmek zorunda kaldı. Ve tüm bunların ötesinde, bir an bile dinlenmeden, Avrupa siyasetinin tam merkezindeki konumundan diplomatik ilişkilerin dalgalı denizlerini atlatmak zorundaydı. Bu işi görkemli bir şekilde üstlendi, hem iç meseleleri hem de dış ilişkileri tek başına çözdü, ama hepsi bu kadar değildi. Aynı zamanda, tarihte eşi benzeri görülmemiş üç ya da dört savaşı birbiri ardına yürüttü ve her seferinde büyük bir orduya komuta ederken kendisi de bizzat savaş meydanında durdu. Bu gerçekten hayret verici bir ruh değil mi?

Ve bu sadece onun bu işi kendi üzerine alması, içine dalması ve onun altında ezilmesi değildir. Savaş söz konusu olduğunda, Napolyon'un seferleri,

Rusya'dakinin başarısızlığı bir yana, tüm zamanların en muhteşemlerinden bazılarıydı. Bugün bile askeri taktikçiler bunları model olarak kullanmaktadır. Savaş alanı dışında bile kararları cesur, eylemleri olumlu ve asla en ufak bir tereddüt göstermedi. Yorgunluğun anlamını bilmiyormuş gibi kendini kırılma noktasına kadar zorladı ve karşılaştığı zorluklar ne olursa olsun, bir krala yakışır cesaret ve gururla onlarla yüzleşti. Hiç kimse bu kadar güçlü ve dinç bir adama hayret etmekten kendini alamazdı. Barışı ve insanlığı seven ve insan ırkının ilerlemesi için büyük umutlar besleyen büyük Alman yazar Goethe bile Napolyon'un sınırsız canlılığına ve irade gücüne tüm kalbiyle hayranlık duydu ve bunu anlatmak için harekete geçti.

Evet, Napolyon kesinlikle büyüklüğü temsil ediyordu. O, adına yakışır bir kahramandı. Gücün doruğuna tırmandığı ilk yıllarında, zorluklardan kendini sıyrarak, o kadar genç, o kadar parlak, o kadar enerjikti ki, biyografisini okumak bile gözlerinizin daha da açılmasını sağlıyordu. Ve dünya tarihinin en büyük hükümdarlarından biri olarak tüm Avrupa'ya hükmettiği altın günlerine gelindiğinde, güneş kadar muhteşemdi. Çöküşü de büyük bir trajik dramdı. Sizin ya da arkadaşlarınızın ona tapması ya da Goethe gibi insanların bile ona hayranlık duyması hiç de mantıksız değil.

Ve yine de-

Yine de Copper, Napolyon'un kariyerine olağanüstü canlılığı nedeniyle hayran olduğumuzu söylerken, unutmamamız gereken bir nokta var.

Elbette, bir insanın hayatı boyunca bu kadar önemli bir şeyi başarmasının nasıl mümkün olduğunu merak ettiğimizde, şaşırmaktan kendimizi alamıyoruz. Hayır, sadece şaşırmakla kalmıyoruz. Söz konusu insanoğlu olduğunda, güvenebileceğiniz bazı şeyler vardır. Napolyon'un biyografisini okuduğumuzda kendimizi iyi hissetmemizin ve Napolyon'un biyografisinin hala sevilerek okunmasının nedeni budur. Ama buna ister başarı, ister canlılık, ister ruh diyelim, nedir bu? Bir şeyi başarma gücü değil midir? Dünyada bir amacı gerçekleştirme gücü?

Eğer öyleyse, o zaman Napolyon'un büyük canlılığına hayran olabiliriz ve bunu yaparken şu soruyu da sorabiliriz: "Napolyon, bu

harika bir canlılık, başarmak?"

Copper, bu sadece Napolyon'la ilgili değil. Bu tür soruları her büyük insana ya da kahramana sormanız gerekir.

Büyük ya da kahraman olarak adlandırdığımız insanların hepsi olağanüstü insanlardır. Sıradan insanların sahip olmadığı yeteneklere sahiptirler ve sıradan insanların başaramayacağı şeyleri başarabilirler. Sıra dışı olmak, hepsinin bizi baş eğdirecek bir özelliğe sahip olduğu anlamına gelir.

Ancak bu insanlara karşı alçakgönüllü olmanın ötesinde, sorular soracak kadar cesur olmalıyız. Örneğin "Bu olağanüstü yeteneklerini kullanarak neyi başardılar?" Ya da "Olağanüstü başarıları ne işe yarıyor?"

Ve olağanüstü yeteneklere sahip birinin olağanüstü kötü şeyler başarması da mümkün değil mi?

Bakır, böyle bir soru sorduğunuzda, bir şeyi aklınızda tutmanız çok önemlidir. İnsan ırkının on binlerce yıllık uzun, çok uzun ilerleme tarihini göz önünde bulundurmalısınız. Çünkü sözde kahraman kim olursa olsun - ister Napolyon, ister Goethe, hatta on altıncı yüzyılda tüm Japonya'yı yöneten Toyotomi Hideyoshi ya da Rusya'ya karşı savaş sırasında Japon ordusuna komuta eden General Nogi olsun -Hepsi de insanlık tarihinin bu uzun yürüyüşü sırasında doğdular ve yine bu yürüyüş sırasında ölecekler.

Şimdiye kadar çok iyi bildiğiniz gibi, insanlar dünyamızı sadece birlikte çalışarak inşa ettiler ve bu ortak çaba sayesinde ilkel durumumuzdan kurtulduk. Başlangıçta çok basit aletler kullanarak ve sonunda her türlü teknoloji ve makineyi keşfederek, adım adım doğal dünyayı insanların yaşaması için daha iyi bir yer haline getirdik. Bununla birlikte, sanat ve bilimi yarattık ve insan hayatını yavaş yavaş parlak ve güzel bir şeye dönüştürdük.

Bu değişimler uzak geçmişten yavaş ve istikrarlı bir şekilde aşağıya doğru akmış ve büyük bir nehir gibi buradan tekrar uzağa doğru akmaya devam etmektedir.

Japonya tarihinin iki bin altı yüz yıl önce İmparator Jimmu ile başladığını ve Mısır uygarlığının altı bin yıldan daha uzun bir süre önce başladığını söylüyoruz ve bunları çok eski şeyler olarak düşünüyoruz, ama aslında bundan önce hiçbir şeyin yazılamadığı on binlerce yıllık bir tarih var. Ve bu andan itibaren, insan ırkı muhtemelen on binlerce hatta yüz binlerce yıl boyunca ilerlemeye devam etmeyecek mi?

Bu muazzam akımı düşünün, çok yavaş ve sonsuz bir şekilde akıyor. İki bin, hatta üç bin yıllık zaman kısa gelmiyor mu? Ve tek bir insan hayatı göz açıp kapayıncaya kadar geçmiyor mu?

Bakır! İç gözünüzü bir kez bu uçsuz bucaksız manzaraya çevirin, o uzak akışın ortasında büyük ve kahraman olarak adlandırılan insanlara dönüp bakın ve ne tür şeyler görebilirsiniz?

Öncelikle, şimdiye kadar gözünüzde çok büyük bir yer edinmiş olan büyük insanların ve kahramanların, nihayetinde, o büyük akıntıda sürüklenen su damlalarından başka bir şey olmadıklarını fark edebilirsiniz.

Ardından, bu olağanüstü insanlar ne yaparlarsa yapsınlar, yaptıkları iş akıntıya sıkı sıkıya bağlı değilse, bunların son derece geçici olduğunu kesinlikle göreceksiniz.

Aralarından bazıları, bu akışı izleyerek, kısa hayatlarının tamamını bu akışa adar ve olağanüstü yeteneklerini bu akışı düzgün bir şekilde ilerletmeye adanmışlar.

Diğerleri ise, kendi bireysel hedeflerini ilerletme çabası içinde, akışın ilerlemesine yardımcı olduklarının tamamen farkında değiller.

Bir de akıntıda öyle kişiler vardır ki, parlaklıklarıyla dünyayı ne kadar şaşırtırsalar da, büyük akıntıya en ufak bir faydaları dokunmaz. Hayır, büyük ya da kahraman olarak adlandırılacak birkaç kişiden daha fazlası vardır, ancak bunlar akışı ilerletmek yerine tersine çevirmeye çalışırlar.

Ve son olarak, bir kahramanın birçok şey yapacağı zamanlar vardır, bazıları akıntıya karşı, bazıları ise akıntıyla birlikte. Tarih boyunca pek çok insan ortaya çıkar ve pek çok farklı şey yapar, ancak sonuçta yaptıkları şey

Bu akımın akışıyla tutarlı olarak, herhangi bir kişinin tüm başarıları, sonunda ve kısa bir süre içinde yıkıma uğrayacaktır.

Yani Copper, Napolyon gibi bir adam bile bunun bir örneği olmaktan kaçamaz. Şimdi ona bir kez daha bakalım.

Napolyon başarıya doğru ilk adımlarını atarken, Fransız halkı yeni bir toplum inşa etmek için kanlı bir çabayla yozlaşmış feodal sistemlerini devirdi. Ancak o dönemde, diğer Avrupa ulusları hala feodalizme bağlıydı, bu yüzden Fransa'daki bu yeni ulustan korktular ve bu yeni Fransız hükümetini yenmek için birlikte çalışarak ordularını gönderdiler.

Fransa aynı anda hem iç savaş hem de yabancı istilasını nedeniyle korkunç acılar çekiyordu. Ancak bu sıkıntıların ortasında Fransız halkı cesurca savaştı ve asla yenilmelerine izin vermedi. Tüm erkekler için askerlik hizmetini zorunlu kıldılar, hızla bir ordu kurdular ve yabancı istilacılara saldırmak için seksen bin kişilik bir kuvvet topladılar.

O dönemde Avrupa ülkeleri ordularını oluşturmak için genellikle paralı askerlik denilen sistemi kullanıyordu. Askerler maaş alır ve maaşları karşılığında savaşırlardı. Öte yandan, Fransız ordusunu oluşturan askerler, yeni hükümetleri adına savaşan Fransız nüfusunun yeni özgürleşmiş kitleleriydi.

Onlar, sevgili vatanları uğruna kendi hayatlarını feda etmekten mutluluk duyan insanlardı. "Özgürlük, eşitlik, kardeşlik" bayrağı altında yeni bir çağ başlatan Fransız halkı, kiralık askerlerin hayal bile edemeyeceği bir enerji ve cesaretle doluydu.

Yetersiz eğitilmiş olmalarına, silah ve mühimmat sıkıntısı çekmelerine rağmen, Fransız askerleri işgalcileri olağanüstü bir ruhla karşıladı ve sonunda onları kovarak vatanlarını savundu. Ve bu yeni ordunun başında, özel olarak tasarlanmış stratejilerle, Avrupa'nın eski moda ordularını birbiri ardına biçen Napolyon'dan başkası yoktu.

Yani en azından imparator olana kadar Napolyon kesinlikle yararlıydı, değil mi? Feodal sistemi yıkmaya ve yeni bir özgür toplum yaratmaya çalışan Fransa'nın korunmasına yardımcı oldu.

Sadece bu da değil. Sanat ve bilimi teşvik etmek için büyük çaba sarf etti. Bunu *Dünyanın Gizemleri* kitabınızdaki "Yazının Gizemli Tarihi" bölümünden zaten biliyor olabilirsiniz, ancak Mısır seferi sırasında ordusuyla birlikte seyahat etmeleri için birçok bilgin ve sanatçıyı görevlendirmiş ve Mısır üzerine araştırma yapmalarını sağlamıştır. Bunun daha sonra Mısırbilim alanının gelişmesi için ne kadar yararlı olduğunu siz de anlayabilirsiniz. Bu dönemde keşfedilen ve Rosetta taşı olarak adlandırılan stela, Mısır hiyerogliflerinin deşifre edilmesinde önemli bir anahtar olmuştur.

Daha sonra, Fransız halkı iç savaştan bıkip iç barış ve düzen için haykırdığında, Napolyon iktidarı sağlamlaştırmak için bundan yararlandı, ancak gücü yeni toplum için düzen ve istikrar yarattığı sürece, bu kişisel hırslı eylem bile dünya için yararlıydı. Feodal sistemin ortadan kaldırılmasından sonra yeni sosyal düzenin ne olacağını açıkça ortaya koydu. Bilginleri topladı ve onlara bu yeni düzeni yasalarla açıkça ortaya koydurdu. Bu ünlü Napolyon Kanunlarıydı. Tüm ülkelerin yasaları için bir model haline geldi ve belki de bunun Napolyon'un başarılarının en büyüğü olduğu söylenebilir.

Bu sizi şaşırtabilir ama Japonya'da bile bu hukuk kurallarına çok şey borçluyuz.

On dokuzuncu yüzyıldaki Meiji Restorasyonu sırasında Japonya da feodalizmi kaldırmış ve her sınıftan insan için eşitlikçi bir topluma dönüşmüştür. Bu noktada, bu yeni sosyal düzende insanlar arasındaki ilişkilerin en iyi nasıl belirleneceği hızla bir sorun haline geldi. Böylece ilk medeni kanunlar oluşturuldu ve o dönemde Napolyon Kanunları örnek alındı.

O zamandan bu yana medeni kanunumuzda çeşitli değişiklikler yapılmış olsa da temelleri değişmemiştir. Ve bu çizgide ilerleyen yeni Japonya, başlangıcından bu yana kayda değer ticari ve endüstriyel ilerlemeler kaydetmiştir.

Bu şekilde Napolyon dünyaya faydalı oldu. Feodal dönemin yerini alacak olan yeni çağın başlamasına yardımcı oldu ve ardından bu ilerlemeden yararlanarak birbiri ardına parlak başarılar elde etti. Ancak zamanla imparator olunca, gücü kendi çıkarları için kullanmaya başladı. Ve kendi nüfuzunu sınırsızca güçlendirmeye çalışırken, toplumdaki birçok insanın minnettarlığını kaybetti.

En büyük başarısızlığı, kendisine inatla direnen ulusa acı çektirmek amacıyla Büyük Britanya ile tüm kıta Avrupası ticaretini yasaklaması oldu.

Napolyon, gücü yettiği her şeyi yapabileceğine inanıyordu. Dahası, gücünü korumak için bunları yapmak zorunda olduğunu düşünüyordu.

Ancak Büyük Britanya ile tüm ticareti yasaklamaya çalıştığında planı geri tepti. O dönemde İngiltere tüm dünyadaki deniz ticaretini kontrol ediyordu, bu nedenle planı Büyük Britanya için sorun yaratmak yerine Avrupa kıtasında yaşayan on milyonlarca insan için sorun yarattı. O dönemde insanlar her gün kullandıkları şeker gibi ürünlerde bile yetersiz kalıyorlardı. Avrupa'da ne kadar şeker pancarı yetiştirmeye çalışırlarsa çalışsınlar, nüfusun ihtiyacını karşılayacak kadar şeker üretemiyorlardı. Ve Napolyon etkisini ne kadar güçlendirirse güçlendirsın, bu kadar çok insanın yaşam ihtiyaçlarını bastıramazdı.

Yasağını katı cezalar koyarak uyguladı, ancak ne yaparsa yapsın emirlerine uyulmadı. Büyük çabalara rağmen, politikası başarısızlıkla sonuçlandı ve bunun da ötesinde, o milyonlarca insanın kızgınlığını kazandı.

Rusya seferinin başarısızlığının kökleri buraya dayanmaktadır. Altı yüz bin kişi uzak Rusya'ya doğru yola çıktı ve neredeyse hepsinin buz ve karda sefil bir şekilde öldüğünü düşündüğünüzde, bu gerçekten çok büyük bir olaydı.

Bu insanlar Avrupa'nın dört bir yanından toplanmış askerlerdi ve Rusya'ya doğru yola çıktıklarında kendi ülkeleri için savaşmıyorlardı. Memleketlerinin onuru için savaşmıyorlardı, inançları ya da ilkeleri için de savaşmıyorlardı. Yere yatıyorlardı

Hiçbir şeyi korumak için hayatlarını verdiler, Napolyon'un gücüyle Rusya'ya sürüklendiler ve onun hırsına kurban olarak anlamsız bir şekilde öldüler.

Altı yüz bin kişi! Ve her birinin bir ailesi olduğu kadar, onları seven arkadaşları da olduğundan emin olabilirsiniz. Yani sonuç sadece altı yüz bin insanın ölümü değildi; yaşayan milyonlarca insan da acı gözyaşları dökerek mutlak bir umutsuzluğa sürüklendi.

İş bu noktaya geldiğinde - evet, bu kadar çok insanın acı çekmesine neden olan bir kişi haline geldiğinde - Napolyon'un otoritesi çoktan toplumun düzgün ilerlemesine zarar veren bir şeye dönüşmüştü. Çöküşü zaten kaçınılmazdı.

Ve aslında tarih bunun doğru olduğunu kanıtlamıştır.

Copper, Napolyon'un şimdiye kadarki hayatını incelersek, bunu zaten açıkça görebiliriz. Kahraman ve büyük dediğimiz insanlar arasında gerçekten saygı duyabileceğimiz tek kişiler, insan ırkının ilerlemesine yardımcı olanlardır. Ve bu insanların tüm başarıları arasında, yalnızca bu ilerleyen akımın akışını takip edenler gerçek değere sahiptir.

Eğer vaktiniz varsa, lütfen *İnsanlığın Büyük Hayırseverleri* adlı kitabı okumayı deneyin. Büyük olasılıkla sözde büyükler arasında tamamen farklı bir insan tipi olduğunu göreceksiniz.

Ve daha sonra, bunu sağlam bir şekilde anladığınızda, Napolyon'a yeni bir bakış atmanız ve ondan ne öğrenilebileceğini öğrenmek için biraz çaba sarf etmeniz gerekecektir.

Zorlu yaşam mücadelesi, cesareti, kararlılığı ve ardından demir iradesi!

Çünkü bunlar olmadan, insanlığı ilerletmek istesenez bile, bu yükün altından kalkamazsınız. Tek bir teslimiyet kelimesi etmeden bu kadar zorluğa göğüs geren, zorlu kaderini yılmadan karşılayan adamın kararlı ruhunu daha da derinlemesine incelemelisiniz.

Belki Napolyon hakkındaki bu hikayeyi biliyorsunuzdur:

Waterloo'da bozguna uğrayan Napolyon artık Avrupa'nın hiçbir yerinde güvende değildi. Rochefort limanından Amerika'ya geçmeye çalıştı, ancak o zamana kadar bu liman İngilizler tarafından işgal edilmişti ve sonunda esir alındı.

İngiliz donanması onu derhal ülkesine geri götürdü. Napolyon'u taşıyan *Bellerophon* adlı vapur Thames nehrinin ağzında demirliyken, iskeleler her gün çok sayıda seyirciyle dolup taşıyordu.

Gördüğünüz gibi, İngiliz halkının, son yirmi yıldır Avrupa'da fırtınalar koparan korkunç ve yenilmez kahraman Napolyon'un sonunda esir alınıp oraya götürülmesine sevinmesi mantıksız değil.

Ne de olsa Napolyon, başından sonuna kadar savaştıkları ve ellerinde birden fazla kez acı yenilgiyi tattıkları rakipleriydi. Ve şimdi nihayet yakalanmış ve kendi ülkelerine getirilmişti. Kalabalıklar en azından onu taşıyan tekneye bir göz atmak istiyordu.

Büyük Britanya'ya vardığından beri Napolyon kamerasına hapsedilmişti, bu nedenle rıhtımlarda toplanan insanlar onu bir an olsun görmeyi umut etseler de bunu yapamıyorlardı. Ancak bir gün Napolyon nihayet temiz havayı hissetmek istedi ve geminin güvertesinde belirdi.

HMS *Bellerophon*'un güvertesinde, meşhur Napolyon şapkasını takmış olan beklenmedik figürü fark ettiklerinde, on binlerce seyirci istemedi de olsa nefes nefese kaldı. O ana kadar gürültü patırtı içinde olan iskeleler bir anda sessizliğe büründü. Ve sonra, bir sonraki an- Copper, sence ne oldu? On binlerce İngiliz tek kelime etmeden şapkalarını çıkardı ve derin bir saygı gösterisiyle sessizce ayağa kalktı.

Savaşta yenilmiş, Avrupa'da hoş karşılanmayan, yılların düşmanının elinde esir olan ve anavatanına geri götürülen Napolyon, kendini acınacak, umutsuz bir figür olarak göstermedi. Bir esir olarak bile, bir kralın gururuyla, kendi yarattığı bir kaderle yüzleşmeye cesurca hazır bir şekilde dimdik durdu. Ve bu cesur tavır onlarca insanın kalbine dokundu.

binlerce insanın başını öne eğmesine neden oldu. Bu adam ne kadar güçlü bir karaktere sahip olmalı!

Siz de bir yetişkin olduğunuzda, en iyi niyetlere sahip olan ama zayıflık yüzünden bunları gerçekleştiremeyen ne kadar çok küçük, erdemli insan olduğunu öğreneceksiniz.

Dünya kötü değil, zayıf insanlarla doludur; zayıflıktan başka hiçbir sebep olmaksızın kendilerine ve başkalarına gereksiz talihsizlikler getiren insanlarla. İnsanlığın ilerlemesine adanmamış bir kahramanlık ruhu boş ve anlamsız olabilir, ancak kahramanlık ruhundan yoksun olan iyilik de genellikle boştur.

Sanırım şimdi sizin de dikkate almanız gereken bir ya da iki şey olacaktır.

Karlı Bir Günde Etkinlikler

ÜÇÜNCÜ DÖNEM BAŞLADIKTAN SONRA, BAKIRCILARIN okulun alt sınıflarına yayıldı. Korkunç bir şey olacağına dair tedirgin bir his, küçük çocukların düşüncelerine musallat oldu.

Ama bir hafta geçti, sonra iki hafta geçti ve sonra nasıl olduysa Şubat ayı geldi ve özellikle korkutucu hiçbir şey olmadı. Dördüncü ve beşinci sınıf öğrencilerinin okula giriş sınavları yaklaşmıştı ve bu sınavlara hazırlanmakla meşgul oldukları için belki de artık küçük öğrencilerle ilgilenemiyorlardı. Söylentilerin asılsız olduğu ve bir anda ortadan kaybolacağı anlaşıyordu.

Ancak Copper okul bahçesinde gürültülü bir şekilde itişip kakışan judo kulübünün dört ya da on beş üyesine rastladığında garip bir endişe duyuyordu. Özellikle okul koridorlarında onları gördüğünde ve yanlarından geçerken bir şekilde bakışlarıyla karşılaşmak zorunda kaldığında, o anlarda ne kadar kötü hissettiğini anlatamazdı.

Copper'ın bakış açısına göre Kurokawa ve ekibi dev gibiydi. Kurokawa'nın yüzü acı bir portakalın kabuğu gibi kalın derili ve sivilceliydi ve kocaman sırtışıyla zaman zaman Copper'a gülüyor gibi görünüyordu. Copper bunu gördüğünde omurgasından aşağı soğuk bir ürperti yayılırdı.

Buna rağmen, tüm bu endişenin öznesi olan Kitami en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu. Kendinden büyük çocukların yanından geçerken başını dik tutuyor, onlar rıhtımdaki denizciler gibi kasıla kasıla yürürlerse, o da göğsünü kabartıp kasıla kasıla geçiyordu. Sonra, güvenli bir şekilde geçtikten sonra, büyük gruba dönüp bakar ve umursamaz bir havayla, "Vay be, ne gangsterler var!" gibi bir şey söylerdi.

Copper, onunla birlikte yürürken, duyarlarsa neler olabileceğini düşünerek hep titrerdi.

Büyük öğrencilerden benzer kötü bakışlar alan Yamaguchi'ye gelince, tıpkı kedi miyavlamasını duyan bir fare gibi davranıyordu. Etrafta gizlice dolaşıyor, dikkatlerini çekmemeye özen gösteriyordu, hatta teneffüslerde bile,

Sadece en yakın arkadaşlarıyla, okul bahçesinden biraz uzakta olan kendo salonunun gölgesinde ya da yağmurlu günlerde spor salonunun arkasında oynardı.

Tüm bunlar sayesinde Uragawa, Yamaguchi ve kalabalığının ısrarlı tacizlerinden kaçabildi ve görece huzurlu birkaç günün tadını çıkarabildi.

Bu şekilde İmparator Günü tatili geçti ve Şubat ayının geri kalanı azalıyordu, ancak daha önce olduğu gibi, pek bir şey olmuyor gibiydi. Korkak Yamaguchi bile bundan sonra bir şekilde sahilin temiz olacağını düşünmeye başlamıştı.

Ama sonra bir gün, anlamsız küçük bir kaza yüzünden Copper ve arkadaşları nihayet korktukları durumla yüz yüze geldiler.

Önceki akşam yağmaya başlayan hafif karla karışık yağmur, gece boyunca tamamen kara dönüştü ve sabah olduğunda, öğlen saatlerine kadar devam etti. Nihayet karlı bir gün!

Öğrencilerin hepsi uzun zamandır bekledikleri kar yağışı karşısında heyecandan gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Önceki birkaç gün birbiri ardına karanlık ve soğuk geçmiş ve onları iliklerine kadar uyuşturmuştu. Ama sonunda kar yağmış ve herkesin yüzüne yeniden hayat gelmişti.

Sabah, kar hala yağarken, okul bahçesinde oynayan ve karda neşeye zıplayan çok sayıda öğrencinin yüzleri görülebiliyordu.

Öğleye doğru kar hafifledi ve herkes gökyüzünün açılıp açılmayacağını merak ederken güneş patladı ve parlamaya başladı. Teneffüs sırasında bahçe o kadar kalabalıktı ki sanki kaynıyormuş gibi görünüyordu. Döndüğünüz her yer bembeyazdı, ıslıl ıslıldı ve o kadar göz kamaştırıcıydı ki gözlerinizi açmakta zorlanıyordunuz.

Bunun ortasında, yüz ya da daha fazla öğrenci her yöne doğru hareket ediyordu. Kovalıyor, kovalanıyor, her yerde kayıyor, birbirlerinin yanından geçerken şakalaşüyor ve itişip kakışıyor, kahkaha sesleri havada çarpışıyordu.

Kartopları güneş ışığında çılginca yuvarlanıyordu. Çocuklar etrafta koşuşturuyor, kucak dolusu karı fiskiyele gibi birbirlerinin üzerine çılginca fırlatıyorlardı. Bir sonraki an, kalabalık beklenmedik bir şekilde ayrıldı ve muazzam bir kartopu ortaya çıktı. Beş ya da altı çocuk birlikte çalışarak onu yerde yuvarlıyordu. Aydınlık hava, tıpkı büyük bir arı kovanı gibi neşeli seslerle uğulduyordu.

Tabii ki Copper bu girdabın merkezindeydi. Kar fırlatıyor, üzerine kar atılıyor, güreşiyor, taklalar atıyor, yavru bir köpek gibi etrafta koşuşturuyordu. Her tarafı terliyordu ve yüzü soğuk havada buharlaşıyordu.

Kırk on beş dakikalık teneffüs çok kısa gelmişti. Öğleden sonraki dersler için zil çaldığında, herkes isteksizce okul binasına çekildi. Yüzlerce öğrenci okulun içine doğru çekilen siyah bir nehre dönüştü ve ardında sadece iyice ezilmiş bir kar alanı bıraktı. Ayrıca, bahçenin şurasında burasında, teneffüste ortaya çıkmış, her biri inatla kendi yönüne bakan çeşitli boyutlarda ve komik şekillerde kardan adamlar duruyordu.

Öğleden sonra saatlerinde Copper derslerine odaklanamıyor gibiydi. Kalbi hâlâ güm güm atıyor, kanı vücudunda ılık ılık akıyordu. Pencereden, dışarıda güneşin ıslattığı kar parıldıyor ve yansıması sınıfın tavanını aydınlatıyordu.

Diğer sınıflardan biri beden eğitimi dersinde kartopu savaşı düzenliyor gibiydi ve arada sırada yüksek sesli, keskin savaş çığlıkları duyabiliyordu. Copper'ın gözleri sürekli pencereden dışarı bakıyordu.

Son ders de bittiğinde, Copper mandalından kurtulmuş bir yay gibi yerinden fırladı. Kitaplarını ve defterini çantasına attı, koridoru tekrar geçti ve okul bahçesine sıçradı.

O hızla üç ya da dört kartopu ile silahlanırken, Kitami ve Mizutani dışarı çıktılar ve birlikte bir şeyler konuşuyorlardı. Copper'ın onları beklediğinden tamamen habersizdiler. Copper kendi kendine sinsice güldü ve sessizce Ry'ın Kitami'ye bir atış yapmasına izin verdi. Mesafe oldukça uzak olmasına rağmen, kartopu mucizevi bir şekilde tam kafasına isabet etti.

Hazırlıksız yakalanan Kitami, yüzünde sinirli bir ifadeyle etrafı taradı.

"Kim yaptı bunu?"

Copper daha fazla dayanamayıp "Aaiiie!" diye bağırana kadar görünmeyen saldırganı için bir o yana bir bu yana bakmaya devam etti.

Kitami Copper'ı gördü. Kızgın yüzü hemen gevşeyerek sırtıtmaya başladı. "Aha! O sendin!!"

Okul çantasını omzundan indirmiş ve okul binasındaki bir kancaya asmıştı bile.

"Hadi gidelim!"

Mizutani'ye "*Çok uzun sürmedi*" der gibi bakan Kitami, hemen karı cephaneye dönüştürmeye koyuldu. Mizutani de aceleyle çantasını kapattı ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde kartopu yapmaya başladı. Hepsi hazır olduğunda, gülümseyerek ama gözlerinde 1erce bir parıltıyla Copper'a doğru hücum ettiler. Copper yerini korudu, ikinci ve üçüncü kartopunu fırlattı, ama hedeflerini ıskaladıklarını görünce hızla döndü, kuyruğunu kıstırdı ve Kızıl'a döndü. Üç ya da

Arkasından gelen dört kartopu onun yanından geçerken havayı bulanıklaştırdı.

"Peşinden gidin!" Kitami bağırdı. Kitami ve Mizutani bir çift tilki köpeği gibi Copper'ın peşinden fırladılar.

Copper Red kurnazca, okul bahçesinde oynayan diğer öğrencilerin arasından geçerek ilerledi. Sonra bir kardan adamın gölgesine saklanarak aceleyle kartopu silahlarını kuşandı ve Kitami ile arkadaşlarının yaklaştığını görünce iki üç el ateş edip tekrar koşmaya başladı.

Kitami kolundan sert bir darbe alırken, Mizutani de çenesinden bir darbe aldı. İkisi de daha heyecanlı bir şekilde Copper'ın peşine düştü ve kendisi de sırtının ortasına güm diye inen sağlam bir darbe aldı.

Bu şekilde, Copper kaçarken ve Kitami ile Mizutani peşlerindeyken, üçü bir oraya bir buraya koşarak ve öğrencilerin arasına dalarak, yavaş yavaş avlunun uzak kenarına sürüklendiler. Copper çılgına dönmüştü. Bir noktada, kendisinin Napolyon, onu kovalayan iki çocuğun Avusturya ve Rusya'nın müttefik orduları ve kartopu savaşının da Wagram Savaşı olduğu fikrine kapılmıştı.

Copper okul bahçesinin sonunda, bir kolu dışarı çıkmış ve şapka yerine Türk fesi gibi bir çardak takmış büyük bir kardan adamın yanına sığındı. Bunun arkasına saklanan Copper, bir süre düşmanın üzerine ağır bir yağmur yağdırdı, ancak

O anda bu kampı terk etti ve koşarken bir sonraki kampı aradı.

O koşmaya başladığında, Kitami ve Mizutani yüksek sesle bağırarak ileri atıldılar.

Copper'ın elinde hâlâ iki kartopu mermisi vardı. Biraz koşuktan sonra, *Tamam, işte atış için iyi bir nokta* diye düşündü ve olduğu yerde durdu. Peşindeki düşmana saldırmaya niyetliydi. Etrafında döndü ama döndüğünde gerçek bir şok yaşadı. Takipçileri ortadan kaybolmuştu.

Acaba onlara ne oldu? diye düşündü Copper. Biraz hayal kırıklığına uğramış bir halde hedeflerini aramaya koyuldu. Onun yerine, daha önce durduğu kardan adamın etrafında toplanan bir kalabalık gördü. Kalabalığa doğru koşan öğrenciler de vardı, "Ne oluyor? Neler oluyor?" Copper da aceleyle o tarafa döndü.

Copper yaklaştığında kalbi neredeyse küt küt atmaya başladı. Kitami ve Mizutani orada duruyorlardı, etraflarında on beş ya da altı büyük öğrenci vardı. Ve tam önlerinde judo kulübünden Kurokawa'dan başkası yoktu.

Kitami yüzünde acımasız bir ifadeyle ona bakıyordu. Mizutani Kitami'nin yanında sessizce duruyordu, gözleri hafifçe kısılmıştı.

"Hey! Özür dile, sen! Özür dile!" Kurokawa kollarını kavuşturarak Kitami'ye ters ters baktı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Bunu biz kendi ellerimizle yaptık ve senin kendin için söyleyecek hiçbir şeyin yok mu? Bu ne cüret!"

"Ama bilmiyordum," diye cevap verdi Kitami hemen, başı hâlâ dikti.

"Bilmiyor muydun? Yalancı!" Kurokawa homurdandı ve yanındaki kardan adamı işaret etti. "Bak! Bunu yapıyorsun ve sonra da bilmediğini söylüyorsun. Kiminle konuştuğunu sanıyorsun?"

Başında çardak olan kardan adam eskisi gibi duruyordu ama şimdi bir kolu kopmuştu ve göbeğindeki çıplak bambu çubuk kırık bir kemik gibi dışarı fırlamıştı.

"Sadece koşmaya konsantre olmuştum. Bilerek kırmadım. Bilmiyordum," dedi Kitami, biraz nefes nefese.

"Kapa çeneni!" Kurokawa korkutucu bir sesle kükredi. "Mazeret duymak istemiyorum. Hatalı olduğunu kabul et ve özür dile! Özür dile, hemen!"

Kitami bir süre Kurokawa'nın gözlerinin içine baktı, ama çok geçmeden alçak bir sesle, "Özür dileyeceğim," dedi.

"Özür dilersen, geçmesine izin veririz. Şimdi buradaki herkesten özür dile!" Kitami yüzünü eğdi ve sessizce, "Özür dilerim. Lütfen beni affedin."

Olayı izleyen Copper rahat bir nefes aldı. Endişelenmişti ama bir şekilde her şey yolunda gidiyor gibi görünüyordu. Ama buna rağmen, hemen ardından etrafta toplanan daha büyük öğrencilerden öfkeli yorumlar yağmaya başladı.

"Bunu duyamadım!"

"Daha yüksek sesle söyle!"

"Açık konuş! Açıkça!"

Kitami başını eğdi ve hiçbir şey söylemedi.

"Hey, sen, açıkça konuş!"

"Eğer mızımız bir sivrisinek sesiyle konuşacaksa ..."

"Konuşamıyor mu?"

Her taraftan gelen dikenlere katlanan Kitami sessizce durdu. Kurokawa'nın yanında, kafasının her iki tarafı da tamamen tıraşlı olan yaşlı bir öğrenci sinirli bir şekilde seslendi: "Bizi duymuyor musun? Yüksek sesle konuş ve açıkça özür dile. Özür dileyekseniz hemen şimdi dileyin, hadi!"

Kurokawa da göğsünü büyük bir vuruş gibi kabarttı.

"Kitami! Herkesin duyabileceği şekilde tekrar özür dileyeceksin. Tek yolu bu."

Kitami tekrar yukarı baktı. Çok üzgündü. Gözleri kızarmıştı ve ağzının bir köşesi seğiriyordu. Bir süre dudakları titredi, ama sonunda kelimeleri tükürür gibi konuştu: "Affet beni!" Net konuşuyordu ama ses tonu suratına inen bir tokat kadar keskindi. Büyük öğrencilerden hemen bir mırıltı yükseldi.

"Ne? Böyle mi

konuşuyor?" "Bu bir özür

müydü?" "Bu çok kaba!"

Kitle halinde ilerlemek üzereyken, Kurokawa soğukkanlılıkla onları geri çekti ve Kitami'nin önüne geçti.

"Sen, Kitami! Bu biraz kabaydı." Kurokawa'nın sesi rahatsız edici derecede sakindi. "Bizim hakkımızda ne düşünüyor olmalısın?"

"..."

"Sizin için biz son sınıf öğrencileriyiz. Daha genç olmanıza rağmen bize karşı hep kaba davranıyorsunuz. Büyüklerinize saygı göstermemek her zaman kabalıktır, öyle değil mi? Şimdiye kadar bunu görmezden geldik, çünkü buradaki ilk yılınız, ama bu şekilde davranmaya devam ederseniz, bu konuda bir şeyler yapmak zorunda kalacağız."

"Doğru, yapacağız!" diye seslendi biri.

Bunun üzerine Kitami, dudaklarını sıkıca bastırmış ve yüzünde asık bir ifadeyle tek kelime etmedi. Etrafta durup gösteriyi izleyen öğrenciler sırayla Kurokawa'dan Kitami'ye, iki çocuk arasında gidip geliyor, bundan sonra ne olacağını merak ediyorlardı.

Copper'ın ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Orada gergin bir şekilde durdu, ne arkadaşlarının yanında yerini alabildi ne de uzaklaşabildi. Nabzının ensesinde güçlü bir şekilde attığını hissedebiliyordu.

O anda Mizutani içeri girdi.

"Kitami. . . Kitami bunu bilerek yapmadı. Bu bir hataydı. Yani-"

"Sen kapa çeneni!" Kurokawa onun sözünü zorla kesti, sonra tekrar konuştu.

"Kitami! Ne olacak? Bundan sonra söylediklerimizi yapacak ve genç bir öğrencinin davranması gerektiği gibi mi davranacaksın? Yoksa bize itaatsizlik mi edeceksin? Cevap ver! Sonra da sonuçlarına katlanacaksın."

Daha önce olduğu gibi Kitami tek kelime etmedi.

"Hangisi? Söylemezsen bilemeyiz. Dediğimizi yapacak mısınız?"

Kitami perişan bir sesle, "Hayır," dedi. Gözlerini kapadı ve başını şiddetle salladı.

"Ne-?!" Kurokawa'yı kenara itip önüne geçen, az önceki tıraş kafalı çocuktü. Tüm sabrını yitirmiş gibi görünen tıraş kafa Kitami'ye doğru adım attı. Her an Kitami'ye saldıracakmış gibi görünüyordu, ama tam o anda, birdenbire kollarını açarak içeri dalan Uragawa'dan başkası değildi.

Uragawa, Shavehead'in önünde durdu.

"Kitami, o yanlış bir şey yapmadı! Biz ... biz ..."

Uragawa daha fazlasını söyleyemeyecek kadar heyecanlıydı. Belki de ne söyleyeceğini bilemediği için ellerini defalarca birbirine vurdu ve umutsuzca konuşmaya çalıştı ama kekelemeye başladı.

"Burada ne arıyorsun Tofu Çocuk?" Tıraşkafa Uragawa'ya bir itiş verdi ve onu Rying'e gönderdi. Uragawa sendeleyerek geri döndü, sonra da karların üzerine sırtüstü yığıldı. Kurokawa'nın çetesi kahkahalara boğuldu.

Ancak kahkahalar dinmeden korkunç bir tokat sesi duyuldu. Tıraşkafa Kitami'nin suratına bir tokat atmış ve gözleri tehditkâr bir hal almıştı. "Sen . . . !

Okulun böyle öğrencilerle düzgün bir düzen sağlayabileceğini mi sanıyorsun?

Sen?"

Tekrar Kitami'nin peşine düştü ama Mizutani anında aralarına girdi. Uragawa da arkasına atıldıktan sonra ayağa fırlamış ve onlara katılmak için koşmuştu. İkisi birlikte Kitami'nin savunmasında durdular, solgun yüzlü ve titriyorlardı ama yine de yolu kapatıyorlardı.

Copper, onun da atlayabileceği anın bu olduğunu düşündü.

Ama biraz daha düşününce tüm vücudu titremeye başladı ve kendini onlara doğru koşamaz halde buldu. *Şimdi!* diye düşündü. *Şimdi tam zamanı!*

Ama her nasılsa Copper kendini harekete geçiremedi ve bunun yerine orada öylece durdu. "Hey, bu adamlar çok komik!" dedi Kurokawa ve yanakları

korkunç bir sırtışıyla yükseldi. "Demek Kitami'yi destekliyorsun, öyle mi? Ona karşı onun tarafını tutuyorsun.

Biz mi? İlginç. Elinizden gelenin en iyisini yapın ve neler olacağını görelim."

Sonra Kurokawa etrafta duran genç öğrencilere uzun uzun baktı.

"Burada Kitami'nin başka arkadaşı var mı? Dışarı çıkın!"

Sesi dehşet vericiydi. Copper neredeyse istemsizce başını eğdi. Hâlâ kartoplarını tutan elleri kendiliğinden arkasına saklandı.

"Bu ikisi gibi başka var mı? Eğer öyleyse, defolun buradan!" diye bağırdı Shavehead, Kurokawa'nın izinden giderek etrafa sert ve kötü bir bakış fırlattı. Copper o gözlerin kendi üzerine dikildiğini hissetti ve ürperdi. Sonra sessizce ve istemsizce arkasına sakladığı kartoplarını bıraktı. Orada öylece durdu, donmuştu, yüzü eğikti.

"Hey!" Copper, Mizutani'nin bağırdığını duyabiliyordu ve ardından Kurokawa'nın cümlesini duydu. "Kitami! Cezalandırılacaksın!" Bundan sonra, art arda iki kez, bir bedene inen 1'inci darbenin gümbürtüsü duyuldu.

"Evet! Şimdi yap!"

Kurokawa'nın grubu hep bir ağızdan bağırdı. Copper başını kaldırıp bakmaya cesaret ettiğinde Kitami kardan adamın ayaklarının dibine yığılmış, Uragawa ve Mizutani de onun önünde, kar mermilerinden oluşan bir yayılım ateşinin ortasında birbirlerine sokulmuşlardı. Kartopları hızlı ve sert bir şekilde geliyor, Mizutani ve Uragawa'nın yüzüne, göğsüne ve hatta kemerinin altına, ayırım gözetmeksizin her yere çarpıyordu. Ama ikisi birlikte dimdik durdular ve Kitami'nin yanından ayrılmadılar.

Clang! Çın! Çın!

Okul binasında ders zili çaldı. Copper ve arkadaşları o gün için çoktan dışarı çıkmışlardı, ancak daha büyük öğrencilerin hala katılmaları gereken dersler vardı. Zilin sesini duyan judo kulübünün son sınıf öğrencileri teker teker veda atışlarını yapıp alandan çekildiler.

Büyük öğrenciler gittikten sonra Mizutani Kitami'nin yanına gitti ve ayağa kalkmasına yardım etti. Uragawa Kitami'nin düşen şapkasını aldı ve tekrar başına yerleştirdi. Kitami dişlerini sıkarak ayağa kalktı ama aniden, "Lanet olsun!" diye bağırdı.

Ve hiçbir uyarıda bulunmadan kendini kardan adamın gövdesine doğru savurdu. Kardan adam orta noktasından büküldü ve üst yarısı yere yuvarlanarak toz haline gelmiş kar parçalarına ayrıldı. Ancak Kitami bunu fark etmedi ve Mizutani onu tutmaya devam ederken bile vücudun kalan parçalarına saldırmaya başladı.

"Bu hiç adil değil!" Kitami sıkılmış dişlerinin arasından inledi ve o anda uzun zamandır tuttuğu gözyaşlarını artık dizginleyemeyeceği anlaşıldı. Yüzünü Mizutani'nin omzuna gömdü ve vücudu sarsılana kadar ağladı.

Mizutani'nin gözlerinde de hızla yaşlar birikti.

İkisi orada durdular, kollarını birbirlerine doladılar ve hıçkıra hıçkıra ağladılar.

Uragawa da sanki daha fazla dayanamayacakmış gibi ağladı ve gözyaşlarıyla ıslanana kadar kirli ellerinin tersiyle yüzünü kapattı.

Kurokawa ve diğer büyük öğrenciler çekildikten sonra, üç çocuğun sınıf arkadaşları, ikinci ve üçüncü sınıf arkadaşları etraflarında toplandılar ama durumu görüp ne diyeceklerini bilemediklerinden, kalabalık dağılana kadar kendi aralarında fısıldaşarak ikişer üçer uzaklaştılar.

Ve sonra sadece üç gözü yaşlı çocuk ve Copper kaldı.

Copper orada kederli bir şekilde duruyordu, başı öne eğikti. Yüzü solgundu ve hareket etmeden boş gözlerle ayaklarına bakıyordu.

Güneş parlak ışıklarını okul bahçesinin diğer tarafındaki okul binasının üstünden aşağı atmaya devam ediyordu ama hiçbir şey Copper'ın Ilgure'unun uzun gölgesini bahçeye düşürmesinden daha yalnız olamazdı.

Evet, Copper karanlık, çok karanlık bir dünyaya düşmüştü.

Dinlememeye çalışsa da sessiz bir ses duyabiliyordu.

Korkak.

Korkak.

Korkak.

Copper, yeni yılın ilk gününde Mizutani'nin evinde verdiği ciddi sözü bozmuştu: saldırıya uğrarlarsa hep birlikte hareket edeceklerdi. Yakın arkadaşı Kitami'nin saldırıya uğramasını izlemiş ve tek bir protesto sözcüğü bile kullanmadan, onu kurtarmak için hiçbir şey yapmadan, tüm olanları acizce izlemişti.

Öte yandan, Mizutani ve Uragawa verdikleri sözü mükemmel bir şekilde tutmuş ve Kitami'nin kaderini paylaşmak için birlikte adım atmışlardır.

Copper başını kaldıramadı. Şimdi, sadece on beş ya da altı metre ötede Kitami ve diğer arkadaşları ağlıyor ve birbirlerini teselli ediyorlardı ama Bakır onlara gitmeye ya da seslenmeye bile cesaret edemiyordu.

Kısa bir süre önce bunlar onun dünyadaki en yakın arkadaşlarıydı. Şimdi ise ona çoktan yabancı olmuşlar ve bir daha asla onunla arkadaş olamayacaklarmış gibi görünüyorlardı. Kendini derin, karanlık bir uçuruma düşmüş, tırmanılmaz bir uçurumun dibinde tek başına terk edilmiş gibi hissediyordu.

Ne yapmıştı ki? Asla geri alınamayacak ne kadar aptalca bir şey!

Copper'ın kendisi de böyle bir şeyi nasıl yapabildiğini anlamıyordu.

Morali bozulmuş bir halde, o on beş-on altı dakikalık kısa sürede olanları kafasında canlandırdı. Ona kötü bir rüyayı hatırlatıyorlardı. Etrafı büyük oğlanlarla çevrili Kitami'nin yüzü dimdik ayakta duran görüntüsü. Kurokawa'nın pro1le'si, kafası tıraşlı çocuğun kin dolu bakışı. Ve sonra Mizutani'nin Kitami'yi savunurkenki yoğun, ciddi ifadesi ve Uragawa'nın tüm gücüyle konuşmaya çalışması, bu sırada gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünmesi ...

Evet, diye düşündü Copper, Mizutani ve Uragawa ile birlikte Kitami'nin önünde durmak için dışarı fırlasaydı çok daha iyi olurdu. *Şimdi! Şimdi! Şimdi git!* Bunu kendi kendine kaç kez söylemişti? Ve tüm bunlara rağmen, şansını kaçırmış ve hiç gitmemişti.

I . . . Copper kendi kendine söyledi. Atlamaktan korktuğumdan değil. Kaçmayı bile düşünmedim. Sadece orada durdum.

Ama sonra, Kurokawa "Kitami'nin arkadaşları, öne çıkın!" dediğinde - kartoplarını sessizce yere bırakan kimdi?

Copper o anı tekrar düşündü. Belki başka kimse fark etmemişti ama kendisi ne yaptığını biliyordu.

O zamanki hissi! Sanki yüzündeki tüm kan çekilmiş gibiydi. Kimsenin görmediğinden emin olmak için göz ucuyla etrafına dikkatlice bakıyordu!

Copper bu anıyı kalbinden kovmak için can atıyordu. Arkadaşlarına ihanet etmişti. Ve ne yaparsa yapsın, korkakça eylemini geri almanın bir yolu yoktu.

Oh, korkunç bir şey yapmıştı! Korkunç bir şey!

Copper arkadaşlarına pek sempati göstermemiş, hatta bir damla gözyaşı bile dökmemişti. Ve şimdi üç çocuğun gülerek onu karda kovalaması bir şekilde çok uzak ve uzun zaman öncesine ait bir şeymiş gibi görünüyordu. Copper uzun dakikalar boyunca öylece durdu ve sonra Kitami ve diğer iki çocuktan hareket işaretleri hissetti. Mizutani bir şeyler söylüyor, Kitami başını sallıyordu ve görünüşe göre okul binasına dönmeye hazırlanıyorlardı.

Evet, üçü çoktan gitmişti. Eğer özür dileyecekse, şimdi tam zamanıydı. Bu fırsatı kaçırsa...

Copper öyle düşündü. Ama yine de kendini arkadaşı Kitami'nin yanına koşamaz halde buldu. Utanç! Utanç! Vücudu çivilenmiş gibiydi

nokta. Tek yapabildiği titremek ve gözlerini güçsüzce üç çocuğun olduğu yöne çevirmektir.

"Kitami bu tarafa bakıp birazcık da olsa gülümseyebilseydi Ya da Mizutani bir şeyler söyleseydi ..."

Copper bunun olması için defalarca dua etti.

Doğru - Kitami ya da Mizutani böyle bir şey yaparsa, o zaman hiç düşünmeden üçünün yanına koşardı. Ve sonra yaptığı şey için özür dileyebilirdi.

Ancak Kitami ve diğerleri sanki Copper görünmezmiş gibi okul binasına doğru yürümeye devam ettiler.

Yalnızca Urugawa bir an durdu ve Copper'a baktı. Göz göze geldiklerinde Urugawa yüzünde sempatik bir ifade belirdi ve bir şey söyleyecekmiş gibi göründü ama bu sadece birkaç saniyelik bir şeydi ve sonra Urugawa da Copper'a sırtını dönerek uzaklaştı.

Copper yapayalnız kalmıştı.

Özür dilemek için bir fırsatın daha kaçmasına izin vermişti! Bunun için üzgündü ama her şeyden çok, Copper üçünün birlikte gidişini izlemeye dayanamıyordu -o kadar iyi arkadaşlar, o kadar yakınlar ki!

Kitami kolunu Mizutani'nin omzuna atmıştı. Mizutani Kitami'yi tutuyor, ona destek oluyordu. Urugawa da Kitami'nin yanında yürümüyor muydu?

Üçü de aynı tehlikelerle yüzleşmiş, birlikte acı çekmiş ve birlikte ağlamışlardı. O anda gerçekten bir bütün olarak hareket etmişlerdi. Muhtemelen olanlardan dolayı hala kendilerini kötü hissediyorlardı ama bu kötü duyguların yanı sıra, inanabileceklerini bildikleri arkadaşlara sahip olmanın mutluluğunu da yaşıyorlardı.

Copper bunun nasıl bir his olduğunu tahmin edebiliyordu. Ama tek yapabildiği bunu hayal etmektir ve bu gruba katılmaya uygun olmadığı için mutsuz olmalıydı.

İlkokuldan beri en yakın arkadaşı olan Mizutani, Copper'a dönüp bakmadan Kitami'nin koluna girmiş gidiyordu.

Copper'a o kadar saygı duyan ve güvenen Urugawa bile şimdi ona sadece acıyan bir bakış atıp tek kelime etmeden çekip gitmemiş miydi?

Karda kederli bir şekilde duran Copper, üç arkadaşının gittikçe uzaklaşmasını arkadan izledi. Bunu yaparken ağzında tuzlu bir tat vardı. Acının sıcak gözyaşları sıralanmaya başlamıştı ve sonunda uzaklaşan üç kişiyi tanınmayacak kadar bulanıklaştırdılar.

Tüm gücü tükenen Copper başını öne eğdi.

Copper o gün eve nasıl geldiğini neredeyse hiç hatırlamıyordu.

Erimiş karla dolu sokaklarda şemsiyesini arkasında sürükleyerek yürürken ve trende bir koltuğa otururken, günün tüm olayları gözlerinin önünde canlanıyordu. Ve ne zaman üç arkadaşının okul bahçesinden ayrıldığı son sahneye gelse, Copper'ın gözlerinde taze yaşlar birikiyordu.

Eve döndükten sonra bile, annesi en sevdiği krepleri yapma zahmetine katlanmasına rağmen, kreplerin yarısını yemeden bıraktı. Akşam yemeğinde de yemek boğazına yapışmış gibiydi. Annesi endişelenmişti.

"Karnın ağrıyor mu?" diye sordu ama Copper hiçbir şey söylemedi. "İyi misin, yoksa hasta mısın?"

Yine cevap vermedi.

"Neyin var senin? O surat!"

Copper'ın annesi elini onun alnına koydu. Bir ateş kadar sıcaktı. Termometreyi çıkardığında Copper'ın gerçekten ateşi vardı. Karda bu kadar uzun süre ter içinde kalan Copper üşütmüş ve gerçekten hasta olmuş olmalıydı.

Annesi onu doğruca yatağına gönderdi. Alnı için bir buz torbası getirdi ve ateşi için aspirin içirdi.

Kadın onunla ilgilenirken Copper ağzını neredeyse hiç açmadı. Kendini oldukça kötü hissediyordu, bu doğru ve konuşmak istemiyordu. Ama mesele sadece bu değildi. Eğer dostça bir söz söylemeye çalışsaydı, baraj yıkılabilir ve gözyaşları sel olup akabilirdi. Annesi ona karşı ne kadar nazik olursa, o da o kadar çok böyle hissediyordu.

Ama annesi Copper'ın sessizliğinin hastalığından kaynaklandığını düşünmüş olmalıydı, çünkü onu sardığı gecelikleri silkeledikten sonra

"İyi geceler canım, bu gece biraz dinlenmeye çalış" dedi ve sessizce odadan çıktı.

Odada tek başına kalan Copper gözlerini sıkıca kapattı.

Ama bunu yaptığında, okul bahçesinde olanları görmeye devam etti. Kurokawa'nın korkunç yüzü, kafası kazınmış çocuğun gözlerindeki bakış, Kitami'nin karda yığılıp kalması ve sonra da o üç kişinin arkalarını dönüp ondan uzaklaşmaları.

Copper ağzını ağır geceliklerinin boynuna gömdü ve ağladı.

Yastığındaki gözyaşı damlaları kendi sırrı olacaktı.

Üçü tarafından terk edildim, diye düşündü. Artık benimle arkadaş olmayacaklar. Ne kadar mutsuz olursam olayım.

Copper daha fazla dayanamadı ve yatak örtülerini fırlattı. Soğuk hava pijamalarının arasından geçerek üzerine çöktü. Başı sıcaktan yanıyor olsa da sırtı soğuktan titriyordu. Soğuk ona her çarptığında şiddetle titriyordu ama yine de üstünü örtmedi.

Hastalık gittikçe kötüleşsin! Daha da kötüleşsin, ta ki sonunda ölene kadar.

Ah, keşke Copper'ın arkadaşları onun o zaman nasıl hissettiğini bilebilselerdi.

Taş Basamaklı Anılar

BAKIRIN SOĞUKLUĞU AZALDI, ANCAK KENDİSİ OLABİLDİ

haftalar. Annesi bir süredir hastalığının zatürreye dönüşmesinden endişe etmeye başlamıştı.

İlk üç gün boyunca Copper, yaklaşık 40 santigrat derece ateşle sabahtan akşama kadar acı veren bir sayıklama içinde kayboldu. Ancak annesinin gece gündüz yorulmak bilmeyen bakımı sayesinde dördüncü gün ateşi düşmeye, ağrı ve sızıları da azalmaya başladı.

BİR hafta sonra, oturup kitap okuyabilecek kadar iyileşti, ancak devam eden ateşi ve bir türlü kurtulamadığı öksürüğü nedeniyle Copper yatağına mahkum kaldı.

Copper genellikle bu seferki gibi küçük bir soğuk algınlığı geçirdiğinde okula dönmek için çok hevesli olurdu. Eğer onu yatakta tutmaya çalışırsanız, "Ben hiç hasta değilim ki!" derdi. Ama bu kez doktorun emirlerine itaat ederek uysalca yataktan çıkmadı. Aslında biraz fazla uysaldı, bu da annesini endişelendiriyordu.

Sorun ne olabilir ki? Acaba ona bir şey mi oldu? Annesi bazen başını öne eğerek kendi kendine sorardı.

Yatağında sıkışıp kalan Copper, o karlı günde yaşananları düşündü. Düşündükçe okula dönüp Kitami ve diğer çocuklarla yüzleşmek daha da zor geliyordu. Neyse ki o zamandan beri hastaydı ve evde kalmak zorundaydı, bu yüzden şimdiye kadar bunu yapmadan idare edebilmişti.

Ama bu şekilde sonsuza kadar devam edemezdi. Bir noktada geri dönmesi ve üçüyle yüzleşmesi gerekecekti. Bunu düşündüğünde

Önünde ne olduğu konusunda anlaşılabilir bir şekilde tedirgindi.

Yine de üç çocuğu bir daha görememe ihtimaline dayanamıyordu. Çok yakın olduğu Mizutani, ona çok güvenen Uragawa ve çok iyi bir arkadaş olan Kitami... Onlar tarafından geri çevrileceğini, bu bağların sonsuza dek kopacağını düşünmek bile kahrediciydi.

Ne yapmalıyım?

Copper çenesini yatak örtülerine gömdü ve derin düşüncelere dalarak saatlerce tavana boş boş baktı.

Dürüst olmak gerekirse, üç çocukla yüzleşmek gerçekten zor olacaktı. Ama onlarla yeniden, eskisi gibi arkadaş olmak en çok istediği şeydi. Hayır, ihtiyacı olan şey buydu. Bu yüzden herkesin kendini daha iyi hissetmesi için özür dilemekten başka yapacak bir şey yoktu - bunu Copper bile görebiliyordu. Ama özür dilerken ne söylemeliydi?

Copper'ın aklına teker teker birkaç mazeret geldi. Birincisi, Kitami ve Mizutani, Kitami ve arkadaşları daha büyük öğrenciler tarafından yakalanıp dövüldüğünde, Copper'ın en başından beri onları izlediğini kesinlikle bilmiyorlardı.

Yani Copper bir şeylerin garip olduğunu düşündüğünü ve ne olduğunu görmek için geri döndüğünü söyleyebilirdi, ancak bu Kitami ve diğerleri çoktan dövüldükten sonraydı. Buna inanabilirler.

Bu doğru. Bunu söylersem, Kitami muhtemelen onları savunmak için acele etmememi kötü karşılamayacaktır. Çünkü bu şekilde, neden yapmadığımı sorgulamamış olurum. İsteseydim müdahale edecek zamanım bile olmazdı.

İlk düşüncesi buydu.

Ama Uragawa'yı düşündüğünde, Copper aniden sıkışıp kalmıştı. Uragawa da izleyenler arasındaydı. Copper'ın ilk andan itibaren izlediğini biliyor olabilirdi. Eğer durum buysa, yalan yakında ortaya çıkacaktı.

O zaman hastalığını sebep olarak kullanmaya ne dersiniz?

Kargaşa sırasında tüylerim diken diken olmuştu. Sanırım o zamana kadar kesinlikle hastalanmaya başlamıştım. Kendimi kötü hissediyordum. Kendimi kötü hissediyordum ve zar zor ayakta durabiliyordum. Oraya koşamamam gerçekten çok kötüydü ama hasta olduğum içindi, bu yüzden lütfen beni affeder misiniz?

Eğer bunu söyler ve özür dilerse, onu memnuniyetle affedebilirler.

Ama böyle gülüp zıpladıktan hemen sonra birdenbire hastalanması pek kimsenin inanacağı bir şey değildi. Tekrar düşündüğünde, bu bahanenin de geçerli olmadığını anladı.

Peki ya şöyle deseydi?

Söz verdiğimiz gibi atlayıp Kurokawa'nın önünde size katılmak üzereydim ama sonra birden aklıma bir fikir geldi. Bunun yerine olduğum yerde kalsam ve her şeyi dikkatle izlesem, böylece daha sonra tanık olabilsem nasıl olur? Bunu yaparsam öğretmen söylediklerime inanırdı ve Kurokawa ile arkadaşları kesinlikle cezalandırılırdı. Bu yüzden Kitami'nin ve hepinizin intikamını almak için sabırla beklemenin daha iyi olacağını düşündüm - her ne kadar size katılmak istesem de - böylece gerçekleri dikkatle gözlemleyebilirdim. Aslında ben de öyle düşünüyordum, bu yüzden olduğum yerde kaldım.

Tabii ki! Bunu söyleseydi, düşünceli bir insan olarak görünürdü ve dahası, tutmadığı söz için en azından temel bir açıklaması olurdu.

Ama ona inanırlar mıydı? Bu pek olası görünmüyordu. Peki ya inanırlarsa? Copper, Kitami'nin kendisine dönüp özür dilediğini ve "*Böyle mi oldu?*" dediğini hayal etti. *Bunların hiçbirini bilmiyorduk, bu yüzden senin hakkında kötü düşünmekle hata ettik. Şimdi üzgün olan biziz.* Böyle bir şey olsaydı, Copper sakinliğini koruyabilir miydi?

Hayır, eğer böyle bir şey olursa Copper'ın bunu kaldırması mümkün değildi.

Çünkü bunu yapmak gerçekten de arkadaşlarını kandırmak olurdu.

Dünyadaki hiç kimse bilmeseydi bile, bunun anısı kalbinde sonsuza dek çirkin bir iz bırakacaktı. ne de olsa kendisi de Kurokawa'nın "*Kitami'nin adamları, hemen dışarı çıkın!*" diye bağırmasını dinlemiş ve bunun yerine kartoplarını arkasına saklamıştı!

ve sonra etrafta kimse bilmesin diye kartoplarını gizlice atmıştı!

Ah, bu anı ona yapılmışken nasıl derin bir düşünür, büyük bir insan gibi davranabilirdi? Kendini nasıl kandırabilirdi?

Copper, orada karların içinde durup arkadaşlarını terk eden kişiden gerçekten nefret etmeye başlamıştı, bu kişi Copper'ın kendisi olsa bile. Gerçekten önemli olduğunda bu kadar korkak, bu kadar zayıf olabileceğini hiç hayal etmemişti.

Aynı zamanda, bir insanın davranışlarının bir kez yapıldıktan sonra geri alınamayacak eylemlerden oluştuğunun ve bunun gerçekten korkutucu bir şey olduğunun farkına varmıştı. Başka hiç kimse ne yaptığınızı bilmese bile, siz kendiniz biliyordunuz ve dahası, bir şekilde tamamen untabilseniz bile, bir şeyi bir kez yaptığınızda, bu gerçeği değiştiremezsiniz. Sonrasında böyle bir insan olduğunuzu kendinize inkar etmenizin kesinlikle bir yolu yoktu.

Ne yapmalıyım? Ne yapmalıyım?

Gözlerini tavana diken Copper dudağını çiğnedi. Gün batımında, henüz ışıklar yanmamışken kararan odada böyle düşünürken tarifsiz bir yalnızlık hissetti.

Copper sessizleşmiş ve içine kapanmıştı. Son zamanlarda düşüncelerinde kaybolduğu pek çok zaman olmuştu.

Genellikle Copper hasta olduğunda, kendini biraz daha iyi hisseder hissetmez eğlenmenin yollarını bulurdu. Hastalandığında, annesi genellikle hastalığının izin verdiği ölçüde ne isterse yapardı. Copper'ın bu hasta yatağı ayrıcalıklarını büyük bir şov haline getirmesi ve ondan çeşitli şeyler sipariş etmesi alışılmış bir şeydi.

Ama bu kez tam tersine, annesi öğle yemeği için omlet ya da atıştırmalık olarak Rus çayı keki isteyip istemediğini ya da okumak istediği bir kitap olup olmadığını sorduğunda, Copper'ın tek yaptığı en umursamaz şekilde cevap vermektir. Annesi onunla konuşarak moralini düzeltmeye çalışırdı, ama daha fazla bir şey söylemeden Copper konuşmayı bitirir ve "Biraz sessiz olalım. . ."

ve yüzünde hüznü bir ifadeyle yuvarlanırdı ve annesi arkası dönük bir şekilde kalırdı. Annesi ona nedenini sormak isterdi, ama bir süre sonra sessizce ayağa kalkar ve giderdi. O zamanlarda Copper onun hafifçe iç çektiğini duyabilirdi ve sırtı hala ona dönükken yastığına sessizce ağlardı.

Bu Copper için gerçek bir krizdi. Daha önce hiç böyle sarsılmamıştı.

Babası öldüğünde Copper yalnız ve üzgündü ve sık sık ağlamıştı. Ama o zaman bile vicdan azabıyla kendine işkence etmemişti. Üzüntüsüne teslim olduğunda, kısa sürede kendini daha iyi hissetmişti.

Ama bu kez, ne kadar pişman olursa olsun, geri alamayacağı bir şey yapmış olduğu düşüncesi onu tekrar tekrar incitiyordu. Çoğu zaman gecenin bir yarısı aniden uyanıyor ve gözleri açık, uyuyamadan yatıyordu.

Copper ilk kez kendi düşüncelerini ve eylemlerini dikkatle ve yakından incelemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Bunun gibi kaç gün geçti!

Ne olduğunu anlamadan Copper'ın ruh hali kasvetli bir hal almıştı.

Yaptığı şeyi ne kadar örtbas etmeye çalışırsa çalışsın, kendi arkadaşlarına ihanet ettiği gerçeğini değiştiremezdi. Bu Copper'ı her yerde takip edecek ve vicdanında sonsuza dek yer edecekti.

Copper bahane bulmaya çalışmayı bırakmıştı. Kitami, Mizutani ve Uragawa'ya yaptıklarından dolayı derin bir üzüntü duyuyordu ve bunun gerçekten affedilemez olduğunu düşünüyordu. ve o noktada ruh hali değişmeye başladı. Üçünden de dürüstçe özür dilemek, onlara hatalı olduğunu söylemek istiyordu.

Ama sırf özür diledi diye onu affederler miydi? Eğer Copper kendi korkaklığını kabul ederse, bu üçünün de ondan daha fazla iğrenmesine neden olmaz mıydı?

Bunu düşündüğünde, tabii ki gözyaşlarına hakim olamadı.

Pazar öğleden sonraydı.

Güneş, sürgülü shoji kapıların kâğıt panelleri arasından ısıll ısıll parlıyordu ve hibachi'nin üzerindeki demir çaydanlıktan art arda kaynar su tıslamaları yükseliyordu. Copper'ın yanında amcası uzanmış, sessizce gazete okuyordu. Copper sırt üstü yatıyordu. Artık ihtiyacı olmayan ılık buz torbası, yatağının yanındaki sehpanın kancasında gevşek ve yumuşak bir şekilde asılı duruyordu. Onu dürttü, çocuk parkındaki bir salıncak gibi hafifçe salladı. Bir piston gibi hareket ediyordu.

bir yol ve geri, sonra diğ er yol ve geri, ama tüm bu süre boyunca Copper tamamen başka bir şey düşünüyordu.

Bir şey söylemeli miyim? Yoksa söylememeli miyim? ?

Eğ er bir şey s yleyecekse, şimdi doğ ru zamandı, sadece ikisi ba  başayken. Uzun bir süre tereddüt etti ama sonunda Copper ağızını açtı.

"Söyle, amca."

"Evet, ne oldu?"

Amcası gözlerini gazeteden ayırmadı. "Ben,  ey

..."

"Evet?"

"I . .

."

Copper konuşmaya ba ladıktan sonra devam edemedi. Amcasıyla konuşmaya karar vermiş olmasına rağ men, o an geldiğ inde kelimeleri çıkarmakta zorlanıyordu. Ama devam etti ve konuştu.

"Okula geri dönmek istemiyorum."

Amcası Copper'ın acı dolu ses tonuna çağırdı ve ba ını gazeteden kaldırdı.

"Neden olmasın?"

"I . . . Çünkü geri dönmek istemiyorum." Copper sesini neredeyse kızgın bir şekilde tekrarladı.

" yle dediniz ama neredeyse tamamen iyile tiniz ve sınav zamanı gelmedi mi?" " yle bile olsa. Zaten gitmek istemiyorum."

"Neden?"

"  nk  ben ..." Copper yine kelimelerinde boğuldu. "Bu garip, değ l mi? Genellikle, sen-"

"Hayır-!"

Copper ba ını şiddetle sallayarak araya girdi.

"Amca, ben, şey ..."

Tekrar ba ladığ ında, aniden gözleri ısındı ve ardından gözyaşları sıralanmaya başladı. Boğulacakmı  gibi hissetti ama Bakır yine konuştu.

"I . . . Gerçekten affedilemez bir şey yaptım."

Amcası doğruldu ve Copper'a uzun uzun baktı. Copper hâlâ yatıyordu ve gözünün kenarından akan yaşlar kulağına doğru bir çizgi çiziyordu.

"O da neydi öyle?" Amcası sessizce konuştu. "Amcana söyleyemez misin?"

Gözyaşları içinde tavana bakan ve cevap veremeyen Copper'a bakan amcası tekrar konuştu.

"Her ne olursa olsun, her şeyi bana anlatmanın sorun olmadığını biliyorsun."

Copper, amcasına yeni yıl tatili sırasında Mizutani'nin evinde verdikleri sözü, o karlı günde yaşananları ve üç arkadaşının da ona nasıl sırtlarını döndüklerini duraksayarak anlattı. Konuşurken, içinde çok sıkı bir şekilde şişelenmiş olan her şeyin nihayet kürek çekerek dışarı çıktığını hissetti. Hikayenin sonunda yeniden nispeten düzgün konuşmaya başlamıştı.

"Amca, sanırım gerçekten kötü bir şey yaptım. Sanırım Kitami ve diğerleri bana çok kızmış olmalı ve bu konuda yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum. Bir korkak gibi davrandım. BİR korkak gibi."

İşini bitirdiğinde Copper omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hissetti.

"Bu doğru mu? Hepsi bu kadar mı?" Amcasının da sesi biraz rahatlamış gibiydi. "O zaman Copper, ne yapman gerektiğini düşünüyorsun?"

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Sadece Kitami ve diğerlerinin beni anlamasını istiyorum." "Neyi anlamalarını?"

"Anlamak için... yaptığım şey yanlıştı. Ama bunun gerçekten affedilemez olduğunu düşünüyorum. Şu anda, şu anda bunu düşündüğümde, buna dayanamıyorum!"

"Devam et."

"ve üstelik, Amca, bu bir bahane değil, ama defalarca Kurokawa'nın önünden kaçacağımı düşünüyordum!"

Amcası cevap vermedi.

"Bu doğru, amca! Gerçekten onlara katılmam gerektiğini düşünüyordum. Düşündüm, düşündüm ama karar veremedim ve ben tereddüt ederken Kitami dayak yedi. Korktum ve onlara yardım etmedim ama onlar için gerçekten endişelendim. Onları sadece sakince izlemiyordum! Sadece bunu bilmelerini istiyorum."

"Evet, bu anlaşılabilir bir durum." Amcası anlayış gösterdi.

"Ne yapmalıyım?"

Amcası Copper'ı cesaretlendirmek için hızlı bir şekilde cevap verdi.

"Bu mu? Bunu düşünmene hiç gerek yok, değil mi? Hemen bir mektup yazmalısın. Bir mektup yaz ve Kitami'den özür dile. Bu sonsuza dek kalbinde taşıyabileceğin bir şey değil!"

Copper tereddüt etti.

"Ama amca, eğer bunu yaparsam Kitami ve diğerleri benim hakkımda daha iyi hissedecekler mi?"

"Bunu bilmiyorum." "O zaman istemiyorum."

O sırada amcası aniden ona sert bir bakış attı.

"Jun'ichi!"

Copper'ın amcası sevecen lakabını bıraktı ve sert bir şekilde konuştu.

"Bu şekilde düşünmek bir hata! Yakın arkadaşlarına verdiğin ciddi bir sözü tutmadın, değil mi? Kurokawa'nın 1.'lerinden korktuğun için Kitami ve diğerlerinin yanında duramadın mı? Hatalı olduğunuzu düşündüğünüzü ve size kızgın olmalarının elden bir şey gelmeyeceğini kendiniz söylediniz. Neden böyle bir şey söyledin ki? Neden cesur davranıp yaptığınız şeyin sorumluluğunu üstlenmiyorsunuz, yapabildiğiniz kadarıyla?"

Copper sanki bir kırbaçla dövülmüş gibi hissetti. Amcası her şeye rağmen sert bir tonda konuşmaya devam etti.

"Kitami ve Mizutani tarafından terk edildiğinizden şikayet edemezsiniz. Bu konuda söyleyecek hiçbir şeyin olmamalı!"

Copper gözlerini sımsıkı yumdu, yüzü kelimelerle ifade edilemeyecek kadar kederliydi.

"Şey. Böyle bir şey yüzünden bu kadar iyi arkadaşlardan ayrılmak acı verici bir durum," dedi amcası, daha sakin bir ses tonuna dönerek.

"Kitami ve diğerleriyle olan ilişkinizi düzeltmek istediğinizi ifade ettiğiniz duyguyu anlıyorum. Ama anlamalısın ki Copper, şu anda bunu düşünemezsin. Şimdi yapman gereken, her şeyden önce, Kitami'den bir erkek gibi özür dilemek. Arkadaşlarına ne kadar derinden üzgün hissettiğini iletme ve bunu mazeret üretmeden dürüstçe yapmak. Bundan sonra ne olacağını şimdi düşünmemelisin.

"Hatanızı alçakgönüllülikle kabul ederseniz, bu Kitami ve diğerleriyle aranızı düzeltmenize yardımcı olabilir ve belki de hepiniz eskisi gibi arkadaş olabilirsiniz. Ya da küskün kalabilir ve sana sırtlarını dönmeye devam edebilirler. Bu, ne kadar düşünmeye çalışırsanız çalışın, burada ve şimdi bilemeyeceğiniz bir şey. Ancak, arkadaşlığınızı reddetseler bile şikayet edemezsiniz.

"İşte bu yüzden -görüyorsun ya, Copper- işte bu yüzden şimdi cesaret göstermenin tam zamanı! Ne kadar zor olursa olsun, eylemlerinizin sonuçlarıyla cesaretle yüzleşmeye karar vermelisiniz!

"Düşündüğünüzde, daha önceki başarısızlığınız böyle bir kararlılık gösterememenizden kaynaklanıyordu, değil mi? Verdiğin ciddi sözü tutacak cesareten yoksun değil miydin?"

Gözleri hâlâ sımsıkı kapalı olan Copper sessizce başını salladı.

"Bu hatayı bir daha tekrarlamamalısın. Cesaretini topla Copper ve yapman gerekeni yap. Ne yaparsan yap, geçmişini değiştiremezsin. Onun yerine bugünü düşün. Git ve şimdi yapman gerekeni yap ve cesur ol. Böyle bir şey söz konusu olduğunda - Copper, böyle bir şey söz konusu olduğunda, kesinlikle pes etmemelisin.

"Kendini topla ve Kitami'ye bir mektup yaz. Duygularını dürüstçe yaz ve Kitami ile diğerlerinden af dile. Eğer bunu yaparsan, biraz rahatlama hissedebilirsin."

Copper amcasının sözlerini konuşmadan dinledi ama bu kez gözyaşlarıyla ıslanmış gözlerini açtı, amcasının yüzüne bakmadan boşluğa baktı ve ciddiyetle konuştu.

"Amca! Mektubu ben yazacağım."

Ve sonra, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi ekledi: "Kitami ve diğerleri beni affetmezse, ben Onlar affedene kadar bekleyeceğim."

O öğleden sonra, Copper'ın uzunca bir süre uğraşması gerekti ama Kitami'ye bir mektup yazdı.

Kime? Kitami
Kouta Mart XX

Sevgili Kitami,

Kurokawa'nın arkadaşları tarafından yakalandığında, zor zamanlar geçirirken, ben de oradaydım. Tüm zaman boyunca sessizce izledim. Mizutani ve Urugawa kaçmadı ya da saklanmadı ve seninle birlikte aynı zor zamanları geçirmelerini izledim. Ama öne çıkmadım.

Saldırıya uğradığınızda yanınızda olacağıma dair yemin ettiğimi unutmadım.

Bunu çok iyi hatırlıyorum. Ama yine de sözümü tutmadım. Sanırım yaptığım şey gerçekten çok korkakçaydı.

Sizden özür dilemek için ne diyeceğimi bilemiyorum. Size, Mizutani'ye ve Urugawa'ya karşı affedilemez bir şekilde davrandığım için ne kadar utandığımı bilemezsiniz. Bunu düşündüğümde, o kadar çok duyguyla doluyorum ki ne yapacağımı bilemiyorum.

Kendimi korkak, omurgasız ya da ne tür bir umutsuz insan olarak adlandırırsanız adlandırın, öyle hissediyorum.

Benden nefret ediyorsanız ya da artık benimle konuşmak istemiyorsanız, tek kelime etmeye hakkım yok.

Sadece, yaptığının yanlış olduğuna inanıyorum ve o kadar çok üzülüyorum ki buna dayanamıyorum. Sanırım ölmeyi tercih ederdim. Sadece, lütfen, ne kadar kötü olduğumu bildiğimi bir şekilde anlamamı istiyorum.

Cesur değildim ve seni desteklemek için ortaya çıkmadım. Ama seni önemsemediğimi bir an bile hissetmedim.

Ben de şimdi aynı hissediyorum. Bir gün duygularımı anlamamı istiyorum. En azından bunu kesinlikle istiyorum. Bu sefer, söz veriyorum, cesur olmaya çalışacağım.

Eğer yapabiliyorsanız, lütfen buna inanmaya çalışın.

Eğer buna inanırsanız, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar mutlu olacağım.

Arkadaşın, Honda
Jun'ichi

Not: Lütfen bu mektubu Mizutani ve Urugawa'ya gösterin.

Copper mektubu bitirdiğinde hizmetçiyi çağırdı ve mümkün olan en kısa sürede postalaması için ona verdi. Sonra daha önce yaptığı hatalarla kaplı tüm sayfaları topladı, bunları küçük parçalara ayırdı, çöp sepetine attı ve yatağının başucunu düzelttikten sonra yatağına uzandı. Bunu yaptıktan sonra, ne yorgunluk ne de iç huzuru olan bir duygu derin bir iç çekişe dönüştü ve onu dışarı bıraktı. Copper en azından bir an için kendisini kırılma noktasına kadar zorlayan güçlerin gevşediğini hissetti ve gevşekçe gözlerini kapadı.

Bir yerlerden belli belirsiz gelen bir sesin "Geçti, geçti" dediğini duyar gibi oldu.

Copper artık hiçbir şey düşünmüyordu. Tüm vücudu derin, derin bir uykuya doğru gittikçe yaklaşırken, sadece uzaktaki o belli belirsiz sesi yakalamaya çalışıyordu.

Ertesi gün hava yine bire birdi.

Güneye bakan shoji kapısı güneş ışığıyla doluydu, odanın içini aydınlatıyordu ve demir çaydanlık sessiz ve kesintisiz monologuna devam ediyordu.

Copper yatağında bir okul kitabı okuyordu. Planı, uzaktayken kaçırdığı kısımları yavaş yavaş telafi etmektir. Ancak, daha bir sayfayı bile bitirmeden, gözleri kitaptan ayrılıp sürgülü kapının camından geçerek dışarıdaki muhteşem berrak gökyüzüne doğru süzülüyordu.

Acaba o mektup dün akşam Kitami'nin evine ulaştı mı? Eğer ulaştıysa, Kitami bugün Mizutani ve Uragawa'ya göstermek için mutlaka okula götürecektir. Ama belki de dün ulaşmamıştır. Eğer gelmediyse, Kitami muhtemelen henüz okumamıştır, ama ...

Bu düşünceler tekrar tekrar Copper'ın kafasının içinde dönüp duruyordu. Ancak hayal kurduğunu her fark ettiğinde, Copper hayal gücünü kapatıyor, ders kitabına dönüyor ve dikkatini başka bir şeye vermemeye çalışıyordu.

Ne zaman bu düşüncelere geri dönse - Kitami'nin mektubu okuduktan sonra ne düşüneceğini, Mizutani ve Uragawa'nın ne diyeceğini ve hepsinin kendilerini daha iyi hissedip hissetmeyeceklerini hayal etse - Copper

Mektubu yazmadan önce yaşadığı intihar duyguları. *İyi değil, iyi değil! Şimdi bunu düşünmek iyi değil*, dedi Copper kendi kendine ve daha ilerisini düşünmemeye çalıştı.

Evet, bu doğru. Bakır, yaptığı hatalarla ilgili olarak düşünebileceği her şeyi düşünmüş, pişman olabileceği kadar pişman olmuş, intihar edebileceği kadar intihar etmişti. Artık yüzleşmesi ve bundan sonra hayatını nasıl düzgün yaşayacağını düşünmesi gerekiyordu.

"Bugün ders mi çalışıyorsun?"

Annesinin sesini duyunca başını çevirdi ve onu ayakta, içinde şeftali çiçekleri olan bir vazoda tutarken gördü.

"Güzeller, değil mi?"

Copper sıcak bir şekilde gülümsedi ve başını salladı. Göğsünde tuttuğu vazodan şeftali dalları her yöne serbestçe yayılıyor, yüzünü yarı yarıya gizliyordu; bazı Çardaklar yeni açıyordu, bazılarıysa hâlâ tomurcuk halindeydi ve çiçekleri koyu, nemli bir kıızılık içinde her yere saçılmıştı. Copper'a şişen çiçekler güzelden çok daha fazlası gibi göründü.

Copper'ın annesi vazoyu bir oyuğa yerleştirdi, Copper'ın yanına oturdu ve örgü örmeye başladı. Copper tekrar ders kitabını okumaya başladı. İkisi bir süre sessiz odada bu şekilde devam ettiler, demir çaydanlık hafifçe fokurdarken neredeyse hiç konuşmadılar.

O sırada, Copper yine gökyüzüne bakmaya başladığında, annesi konuşmaya başladı: "Jun'ichi, annen örgü örerken sık sık düşündüğüm bir şey var."

Yavaşça, yumuşak bir sesle konuştu.

"Pekala, anlatacağım. Lisedeyken yaşadığım bir hikaye. Okuldan eve dönerken sık sık Yushima'daki eski Tenjin tapınağına uğrar ve Hongo'daki evimize dönerken tapınağın bahçesinden geçdim. O zamanlar tapınağın arkasındaki taş merdivenden yukarı çıkmayı ve ön bahçeden çıkmayı alışkanlık haline getirmiştin.

"Biliyor musun Jun'ichi, sanırım o eski taş merdiven şimdi bile orada, tapınağın hemen arkasında duruyor olabilir. Öğle vakti bile orada yürüseniz içinizi ürpertecek türden yalnız taş basamaklardı. Acaba şimdi orası nasıl bir yer?"

"Bir gün annen o taş basamakları tırmanırken, tesadüfen benden sadece on beş ya da altı adım ileride, bir elinden pamuklu bir beze sarılı bir bohça sarkan yaşlı bir kadın merdiveni tırmanıyordu.

"Doğru, sanırım yetmiş yaşından fazla olmalıydı. Onu şimdi bile hatırlıyorum. Gri saçları kısa ve gevşek kesilmiş, kimonosunun etrafına Rat bağlanmış dar bir saten kemer takan küçük, yaşlı bir nineydi. Kimonosunun eteklerini yukarı doğru kıvrımmıştı, beyaz yeleğinin altından beyaz çoraplı sıksa bacakları görünüyordu ve dik taş merdivenlerden yukarı çıkarken baston olarak bir şemsiye kullanıyordu.

"Boh asında ne olduğunu anlayamadım ama bu kadar küçük bir şey için gerçekten ağır görünüyordu. *Geta* sandaletleri giymişti ve her bir taş basamağı dikkatle çıkarken, sandaletlerin uzun tahta dişleri taşa çarpıyordu ve ayağına dikkat etmesine rağmen her adımı dengesizdi. İki ya da üç basamak tırmanıyor, sonra dinleniyor, tekrar tırmanıyor, sonra dinleniyor ve her dinlenmede bacaklarını geriyor ve sonra tekrar, ağır ağır ve zorlanarak tırmanmaya devam ediyordu. Onu izlemeye kendimi zor tutuyordum.

"O çantayı onun için taşımam gerektiğini düşündüm. Merdivenleri hızla çıkıp yaşlı kadını yakalamak yeterince kolay olacaktı ve çantasını taşımak ve hatta kadının koluna girip tırmanmasına yardım etmek için büyük bir çaba sarf etmek gerekmeyecekti.

"Kadın nefes almak ve esnemek için yolun yarısında durduğunda yanına koşmayı düşündüm. Ama tam o anda tekrar yürümeye başladı. Hareket etmeye başladığında, sırtı kamburlaşmıştı, sanki tırmanış dikkatinin her zerresini gerektiriyordu, ona seslenmek için iyi bir zaman olmadığını hissettim ve bir şekilde ona öylece koşamazdım, bunun yerine sessizce arkasından tırmanmaya devam ettim.

"Onun izinden giderken kendi kendime, bir dahaki sefere kadın mola verdiğinde ona doğru koşacağımı ve "*Büyükanne, lütfen bunu senin için taşımama izin ver!*" diye sesleneceğimi söyledim.

"Ama bir sonraki durduğunda, nedense kendimi garip hissettim ve hemen hareket etmedim. Ben ne yapacağımı düşünürken, büyükanne arkasına bile bakmadan taş basamakları tekrar tırmanmaya başladı.

"Bir dahaki *sefere durur*" diye düşündüm ve yine yaşlı kadının birkaç adım gerisinden tırmanmaya başladım. Ama bu sefer de biraz tereddüt ettim ve

ve yine çok geçti.

"Bu iki ya da belki üç kez daha oldu. her neyse, çok fazla basamak yoktu ve kadın sonunda merdivenlerin tepesine ulaştı. o zaman ben de hemen arkasından geldim, ikimiz son adımlarımızı atıp Tenjin-sama bölgesinde birlikte durana kadar tereddüt ettim ve yine tereddüt ettim.

"Yaşlı kadın merdivenlerin tepesine ulaştı, hemen arkasında olduğumu ve bu düşüncelerle kendimi endişelendirdiğimi asla hayal etmedi. Ağır bohçasını yakındaki bir taş bankın üzerine bıraktı ve bir süre, sanki kendisi oturmayı tamamen unutmuş gibi, şemsiyesine yaslanıp derin derin nefes alarak, omuzları kabarak aşağıdaki kasabaya baktı.

"ve yanından geçtiğimde, bana doğru hafifçe baktı ama sonra hızla arkasını döndü, pek de ilgilenmiyor gibiydi. ve buna rağmen, garip, biliyorsun, ama kendi adıma, yüzünü şimdi bile mükemmel bir şekilde hatırlıyorum!

"Jun'ichi, canım. Hikaye bundan ibaret. Ama bunca yıl sonra bile bazen o zaman olanları hatırlıyorum. Evet, her türlü zamanda, her türlü duyguyu hatırlıyorum."

Copper'ın annesi bir süre sessiz kaldı ve sonra elleri örgü şişleriyle meşgulken, çok uzak bir şeyi hatırlıyor gibiydi, ama biraz sonra sessizce tekrar konuşmaya başladı.

"Yardım edemedim ama yaşlı kadının yorgun halini fark ettim ve onun için ağır çantasını taşımam gerektiğini düşünürken, sadece içimden çok derin düşündüm ve sonunda bunu yapamadım - hikaye sadece bu, ama kalbimde garip bir şekilde derin bir etki yarattı.

"O zaman bile, kadından ayrıldığımda, eve dönerken bir sürü şey düşünüyordum. Durduğumuzda neden onun yanına koşmadım? Neden içimden düşündüğüm şeyi yapmadım? Kendimi çok kötü bir şey yapmış gibi hissetmeye başladım.

"Ayrıca, merdivenlerin başına geldiğimizde, iyi niyetimin hiçbir önemi kalmamıştı. Kalbimde hissettiğim şeyi yapma şansı muhtemelen ikinci kez karşıma çıkmayacaktı. O şans, canım, o kadın en üst basamağa ulaştığı anda sonsuza kadar gitmişti, değil mi? Gerçekten küçük bir şeydi ama yine de pişmanlık duydum. Daha sonra, ne kadar sık düşünürsem düşüneyim, geri dönüp 1 katını almak için artık çok geçti. Eğer geri dönemiyorsanız, bunun gibi küçük bir şeyin geri dönüşü olmayan büyük bir olaydan hiçbir farkı yoktur.

"Öyle değil mi canım? O zamandan bu yana çok uzun yıllar geçti. O zamanlar kız okulunda dördüncü sınıf öğrencisiydim, yani yirmi yıldan fazla oldu, değil mi? Sonra büyüdüm ve babanla evlendim, sen doğana kadar birlikteydik Jun'ichi, hatta daha da uzun bir süre, geçen yıl vefat edene kadar.

Bu yirmi yıl boyunca çok şey oldu. "Ama yine de taş merdiven anısı söz konusu olduğunda, onu dün gibi net bir şekilde hatırlıyorum. Neden diye soracak olursanız, sanırım bunun nedeni O kadar çok şey yaşarken o zamanı sık sık hatırladım.

"Jun'ichi, canım. Yetişkin olduğumuzda bile, sık sık bazı şeyleri pişmanlıkla hatırladığımız olur. '*Neden o zaman kalbimden geçeni yapmadım*' diye merak ederiz. Hemen herkes hayatına ciddi bir şekilde dönüp baktığında, hepimizde buna benzer bir ya da iki şey olabilir.

"Yaşlandıkça her şey daha da büyüyor, geri almak daha da zorlaşıyor ve çocukluğumuza kıyasla daha fazla böyle hissediyoruz.

"Baban vefat ettiğinden beri, kendimi hep "*Ah, keşke şunu yapsaydım* ya da *keşke bunu yapsaydım*" diye düşünürken buluyorum.

Copper'ın annesi örgüsünü bırakıp ellerini susturdu ve Copper'la birlikte bir süre pencereden berrak su gökyüzüne baktı, ama sonra sanki kendini toparlıyormuş gibi aydınlık bir yüz takınarak gülümsedi ve devam etti.

"Ama Jun'ichi, taş merdivenin anısı benim için kötü bir anı değil. "Demek istediğim, o zamandan beri yaptığım bir şey için üzüldüğüm ve keşke daha farklı davransaydım dediğim zamanlar oldu, ama bir şeyi yaptığım için gerçekten memnun olmadığım da olmadı. Bunlar, durup bunun kişisel olarak bizim için nasıl sonuçlanacağını düşündüğümüz türden şeyler değildir. Kalplerimizde hissettiğimiz sıcak ve güzel şeyleri olduğu gibi göstermek için hareket ederiz ve bundan sonra, arada sırada "*Oh, iyi ki yapmışım*" diye düşündüğümüz kısa bir anımız olabilir.

Ben yaptım.

"ve şimdi o anları düşündüğümde, hepsi o taş basamakların anıları sayesinde olmuş gibi görünüyor.

"Bu gerçekten doğru, biliyorsun. O taş basamakların anısı olmasaydı, kendi kalbimdeki iyi ve güzel şeylerin büyüyüp şu anki haline gelmesini teşvik edemezdin. Eğer o anıya sahip olmasaydım

Hayatımızdaki her bir olayın yalnızca bir kez gerçekleştiğini ve bir daha asla tekrarlanmayacağını uzun süre fark etmemiş olabiliriz. Kendi kalplerimizde iyi ve güzel olanı beslemek için nasıl çalışmamız gerektiğini.

"Bu yüzden o taş basamaklarda yaşananların bir kayıp olmadığını düşünüyorum. Üzüldüm ama aynı zamanda nasıl yaşanacağına dair önemli bir şey öğrendim ve ayrıca başkalarının nezaketini derinden takdir etmeyi öğrendim."

Copper'ın annesinin sözleri, son zamanlarda hissettiği keskin pişmanlık sancılarıyla güçlü bir şekilde bağlantı kurdu ve yavaş yavaş ne dediğini çok iyi anlamaya başladı.

"Öyleyse Jun'ichi-" dedi annesi, örgüsünü tekrar eline alıp Jun'ichi'nin yüzüne bakarak.

"Jun'ichi, canım, bir gün sen de annenin başına gelenlere benzer bir şey yaşayabilirsin. Eğer öyle bir şey olursa, bu benim yaşadığımdan çok daha zor bir şey bile olabilir ve bir şeyden pişmanlık duymanın nasıl bir his olduğunu bilirsin.

"Ama Jun'ichi, eğer böyle bir şey olursa, bu asla senin kaybın olmayacak! Sadece o tek şeyi düşünürsen, onu asla değiştiremezsin ama pişmanlıkların insan olmakla ilgili önemli bir şeyi gerçekten öğrenmene yardımcı olursa, bu deneyim senin için boşa gitmiş olmaz. Bundan sonraki hayatınız, bu sayede, eskisinden daha iyi ve daha güçlü olacaktır. Jun'ichi, bir insanın büyük olmasının tek yolu budur.

"Bu yüzden lütfen kendinizden asla ümidinizi kesmeyin! Gelecekteki Jun'ichi tekrar ayağa kalktığında, onunla ilgili harika şeyleri mutlaka birileri fark edecektir.

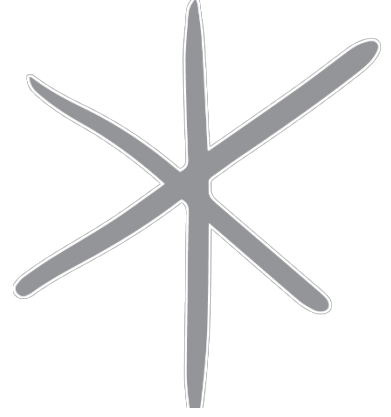
"İnsanlar fark etmese bile, tanrılar kesinlikle izliyordur ve bileceklerdir."

Copper annesinin sözlerini dinlerken gözleri biraz buğulandı. Acaba annesi son zamanlarda yaşadığı sorunları amcasından duymuş olabilir mi diye düşündü.

Her şeyi bilmesine rağmen, onun mücadelesinden bahsetmeden hikayesini anlatan annesi! Onu neşelendirmek için çok rahat ve dikkatli bir şekilde çalışan annesi!

Copper gözyaşlarını tutmak için çok uğraştı ama gözyaşları kabardı ve döküldü. Bunlar Copper'ın son zamanlarda ağlayıp sızladıklarından tamamen farklı gözyaşlarıydı.

Pencerenin diğer tarafındaki ılık gökyüzü sakin ve berraktı ve şimdiden baharı andırıyordu.

U c 3's Not3boon

İnsanın Sorunları, Hataları ve Büyüklüğü Üzerine

*İnsanlar o kadar yücedir ki, kendi sefaletlerinin farkına vararak
yüceliklerini gösterirler. Bir ağaç sefil olduğunun farkında değildir.
Elbette "kendini zavallı olarak tanımanın zavallılık olduğu" doğrudur,
ama aynı şekilde kendini zavallı olarak tanımanın yüceliğin ta kendisi
olduğu da doğrudur.*

*Böylece insanın sefaleti tüm insanların yüceliğini kanıtlar. Bu,
tahtını kaybetmiş bir kralın sefaletidir.*

*. . . Tahttan indirilmiş bir kraldan başka, aramızda kim kral olamadığı için
üzüntü duyar? Sadece bir ağzı olduğu için kim kendini şanssız hisseder?
Dahası, kim tek gözü olduğu için kendini şanssız hissetmez ki? Yaşayan
hiç kimse üç gözü olmadığı için üzülmaz, ama bir gözü olsaydı teselli
edilemezdi.*

-BLAISE PASCAL

Haklı bir hükümdar tahtını kaybederse, kendini talihsiz sayacak ve tahtı olmadığı için üzülecektir. Kendisi için üzülecektir, çünkü tahtı olması gereken kişinin artık tahtı yoktur.

Benzer şekilde, tek gözlü bir adam da kendini talihsiz hisseder, çünkü insanların iki gözle doğmasını beklememize rağmen, o bundan yoksundur. Eğer insanlar doğuştan tek gözlü olsalardı, emin olun kimse tek gözlü olduğu için ağlamazdı. Hayır, tam tersine, iki gözle doğmuş olan insanlar deforme olma düşüncesiyle ağlardı.

Copper, bu konuda derinlemesine düşünmeye çalışmalıyız. Burada bulunması gereken önemli gerçekler var. Bunlar bize insan üzüntüsü ve acısının anlamı hakkında çok şey öğretebilir.

İnsan olarak yaşamlarımız boyunca ilerlerken, genç ya da yaşlı, hepimiz kendi yöntemlerimizle üzüntü, sıkıntı ve acıyla karşılaşırız.

Elbette bunlar hiç kimsenin arzu ettiği şeyler değildir. Ancak üzüntü, sıkıntı ve acı sayesinde gerçek bir insanın ne olduğunu öğreniriz.

Bu, kişinin kalbinde hissettiği acı ve ıstırapla sınırlı değildir. Aynı şekilde, bedenimizde hissettiğimiz acı ve ıstırap da aynı anlama gelir.

Sağlığımız yerindeyken, vücudumuzda hiçbir sorun yokken, kalbimizin, midemizin, bağırsaklarımızın ve diğer tüm organlarımızın içimizde olduğunu ve günlük hayatımızda önemli bir rol oynadığını neredeyse unutarak yaşarız. Ancak, bir şeyler ters gittiğinde ve kalbimiz durduğunda ya da midemiz ağrıdığına, ilk kez kendi organlarımız hakkında düşünür ve sorunun farkına varırız. Fiziksel acı veya ıstırap hissettiğimizde, bunun nedeni bir şeylerin ters gitmesidir ve bu acı ve ıstırap sayesinde bunun farkına varırız.

Acı hissettiğimizde, acının bize vücudumuzdaki koşulların normal olmadığını söylediğini söyleyebiliriz. Eğer hiç acı hissetmeseydik, bir şeyler ters gittiğinde bile bunun farkına varmayabilirdik ve koşullara bağlı olarak bu durum hayatımıza mal olabilirdi.

Aslında, çürük bir diş söz konusu olduğunda bile, ağrı yoksa, çürük hızla büyürken tedavinin gecikmesi, ağrısından çok daha olasıdır.

Dolayısıyla, herkesin fiziksel acıdan kaçınmak istediğine şüphe olmasa da, bu anlamda acı minnettar olmamız gereken, ihtiyacımız olan bir şeydir. Bu nedenle, bir başarısızlığın meydana geldiğini biliriz

İçimizde ve aynı zamanda insan bedeninin doğal halinin tam olarak ne olması gerektiğini de öğreniyoruz.

Aynı şekilde, bir kişi bir insan için normal olmayan bir şekilde yaşadığında, kalbin çektiği acı ve zorluklar bize bunu bildirir. Böylece, bu acı ve ıstırap sayesinde, bir insanın doğal olarak nasıl olması gerektiğini net bir şekilde kavrayabiliriz.

İnsanların bir arada uyum içinde yaşaması doğal olmasaydı, uyum eksikliği hissettiğimizde neden acı çekerdik? Başkalarına karşı sevgi ve iyi niyet dolu bir yaşam sürmeye çalışmamız gerekirken bunun yerine kendimizi nefret ve düşmanlıkla hareket ederken bulursak, bundan dolayı kendimizi talihsiz hissederiz ve bu nedenle de acı ç e k e r i z .

Dahası, herkes kendi yeteneklerini geliştirebilmeli ve bu yeteneklere göre çalışabilmelidir, bu nedenle insanlar bunu yapamadıklarında acı çekerler ve buna dayanamayacaklarını hissederler.

İnsanlar bu şekilde üzüldüyor ve acı çekiyor çünkü birbirlerine karşı bu kadar nefret ve düşmanlık beslemeleri doğal değil. Ayrıca, doğuştan sahip oldukları yetenekleri özgürce geliştirememeleri de yanlıştır.

Genel olarak, insanlar kendilerini mutsuz hissettiklerinde, acı çektiklerinde, b u n u n nedeni bu tür bir mutsuzluğun doğal olmamasıdır.

Copper, tüm acılarımızdan ve üzüntülerimizden bilgi çıkarmanın bir yolunu bulmalıyız!

Elbette, kendi bencil arzuları tatmin edilmediği için talihsiz olduklarına *inanan* insanlar da vardır. Diğerleri ise en yüzeysel gösterişler uğruna çeşitli zorluklara katlanırlar.

Bununla birlikte, bu tür insanların acı ve mutsuzlukları aslında bencil arzularından, önemsiz gösterişlerinden vazgeçemedikleri için ortaya çıkar. Bu tür şeyleri bırakmanın bir yolunu bulduklarında, acılarının da aynı anda yok olduğunu görürler.

Bu mutsuzluk ve acının altında yine bir gerçek yatmaktadır: insanların bu tür arzulara ya da boş şeylere tutunmalarına gerek yoktur.

Doğal olarak acı sadece insanlara özgü değildir. Köpekler ve kediler bile yaralandıklarında gözyaşı dökebilir ve yalnız kaldıklarında acıyla ulurlar. Fiziksel acı, açlık ya da susuzluk söz konusu olduğunda, insanlar da diğer hayvanlarla aynıdır. Bu nedenle, ister köpek, ister kedi, ister at ya da inek olsun, gezegendeki diğer canlılar için keskin bir empati duygusu yaşar ve büyük bir şefkat hissederiz. Ancak bu aynı zamanda acının tek başına bize gerçekten insan olmanın ne anlama geldiği hakkında çok az şey söylediği anlamına da gelir.

Gerçek insanlığı, diğer canlılarla aynı acıyı yaşarken bile sadece insanların hissettiği bir acıdan öğreniyoruz.

O halde, insanlığa bu kadar özel olan bu eşsiz acı nasıl bir şeydir?

Bedenlerimiz yaralanmamış ya da açlıktan ölmemiş olsa bile, insanlar kendilerini yaralı, aç ve susuz hissedebilirler.

Hayallerimiz acımasızca yıkılırsa, kalplerimiz yaralanır ve görünmez kan akar. Nezaket ve şefkatten yoksun yaşamak zorunda kalırsak, kalplerimiz bastırılamaz bir susuzluk geliştirir.

Ancak tüm bu acılar arasında, kalbimizi en derinden delen, gözlerimizden en acı yaşları akıtan bir tanesi vardır. Bu, geri dönüp düzeltmeyeceğimiz bir hata işlediğimizin bilincidir. Eylemlerimize dönüp baktığımızda -kişisel fayda açısından değil ama ahlaki bir zihin çerçevesinde- korkarım ki "*Ben ne yaptım?*" diye düşünmek kadar acı verici bir şey yoktur.

İşte bu kadar. İnsanın kendi hatalarını kabul etmesi gerçekten acı vericidir. Çoğu insan bundan kaçınmak için her türlü bahaneyi bulur.

Ancak Copper, bir hata yaptığında bunu cesurca kabul etmek ve bunun için acı çekmek, yeryüzünde ve cennette sadece insanların yapabileceği bir şeydir.

Eğer insanlar doğal olarak doğru olanı bilmeselerdi ve bu temelde kendi davranışlarını belirleme gücüne sahip olmasalardı, o zaman yaptıklarını düşünmek ve hatalarından pişmanlık duymak neredeyse anlamsız olmaz mıydı?

Bunu yapmak zorunda değildim ya da bunu yapmak benim gücüm dahilindeydi diye düşündüğümüz için pişmanlık duygularıyla hırpalanıyoruz. Eğer aklın sesini dinleyecek gücümüz olmasaydı, neden pişmanlığın acısını tadalım ki?

Hatalarımızı kabul etmek zordur. Ancak hatalarımızın acısında insani yücelik de vardır.

"Tahttan indirilmiş bir kraldan başka kim tahtı olmadığı için üzülür ki?"

Eğer ahlaklı davranma yeteneğiyle doğmamış olsaydık, acı gözyaşları için hiçbir neden olmazdı.

İnsan olduğumuz sürece hepimiz hata yaparız. Ve sonra, vicdanımız uyuşmadığı sürece, yaptığımız hataların bilgisi hepimiz için acı verici düşüncelere neden olmaktan başka bir şey yapamaz.

Ancak, Bakır, bu acı verici düşüncelerden her zaman taze bir güven çıkaramaz mıyız? Ne de olsa, adalet yolunda yürüme gücüne sahip olduğumuz için bu acıyı da deneyimliyoruz.

"Uykunun uyanıklıkla olan ilişkisi neyse, hatanın da hakikatle olan ilişkisi odur. İnsanın hatadan uyandığında, sanki yeniden canlanmış gibi tekrar hakikate döndüğünü gördüm."

Bunlar Goethe'nin sözleri.

Kim olacağımıza kendimiz karar verme gücüne sahibiz. Bu nedenle hatalar yapacağız.

Ancak-

Kim olacağımıza kendimiz karar verme gücüne sahibiz. Dolayısıyla hatalarımızdan da kurtulabiliriz.

Ve son olarak, Copper, eğer "insan parçacıklarının" hareketinin diğer parçacıkların hareketinden nerede farklı olduğunu bilmek istiyorsan, işte burası!

Muzaffer Bir Dönüş

ANNESİNİN HİKAYESİNİ DİNLEDİKTEN BİR GÜN SONRA, COPPER G tekrar iyileşti. Doktor iki ya da üç gün içinde okula dönebileceğini söyledi. İki uzun hafta sonra ilk kez mahkumiyetten kurtulan Copper, Kitami'ye mektubu gönderdikten sonraki üçüncü gün gelene kadar evin içinde huzursuzca dolaştı.

Kitami'nin cevabı ne olacaktı? Copper bu konuda endişelenmemeye çoktan karar vermişti ama bir yanıt bekliyordu. Posta teslim zamanı yaklaştığında, ön kapıdaki posta kutusuna ani bir ilgi duymaya başladı, ara sıra gidip şöyle bir göz atıyordu.

Ancak üç gün geçmesine rağmen Kitami'den bir yanıt gelmedi.

Dördüncü günün öğleden sonrasıydı.

Copper sıcak ve güneşli ikinci kat koridorunda ayak tırnaklarını kesiyordu ki annesi alışılmadık bir telaşla dik merdivenlerden patır patır çıktı.

"Jun'ichi, canım, bir ziyaretçin var!"

Annesi daha merdivenlerin başına varmadan Copper'a seslendi. Sonra sevinçli bir bakışla odanın öbür ucuna, Copper'ın yanına koştu ve biraz soluk soluğa, "Kitami geldi! Kitami geldi! Mizutani ve Uragawa da-"

"Ha?" Copper'ın gözleri büyüdü. "Anne, gerçekten mi?"

"Bu doğru! Gerçekten geldiler. Çabuk, ön salona gelin."

Copper her şeyi unutarak ayağa fırladı. Annesine bir kez bile bakmadan koridoru bir sıçrayışta geçti ve merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Tırnak makasını hâlâ elinde tuttuğunu fark etmedi bile.

Koşarak ön salona gitti ve orada, beton Roor'un üzerinde sıra sıra duran üç arkadaşını gördü. Üçünün yüzü, birbiri ardına, karmakarışık bir şekilde önünde duruyordu. Kitami gülümsüyordu. Mizutani gülümsüyordu. Uragawa gülümsüyordu. Üçü de Copper'a bakıyordu, yüzlerinde sevgi dolu bir sırıtış vardı.

"Merhaba!" Kitami onlara doğru gelen Copper'ı görünce neşeli bir sesle seslendi. Copper'ın iki haftalık kasvetli duygularını bir çırpıda silip atacak kadar parlak bir sestti bu. Bu sesle birlikte Copper, okul bahçesinin gürültülü oyun havasının sanki oyun oynayan yüzlerce öğrenciyle doluymuş gibi bir anda dar koridora hücum ettiğini hissetti.

"Şimdi daha iyi misin?" Kitami konuştu, ancak Copper henüz onun önünde durmamıştı.

"Daha iyiyim, teşekkürler," dedi Copper mutlu bir şekilde, arkadaşlarının yanına varırken. "Yataktan ne zaman çıktın?" Mizutani sordu.

"Dünden önceki gün."

"O zaman okula geri dönebilirsin, değil mi?" Bu kez Uragawa'ydı.

"Evet, sanırım yarından sonraki gün gidebilirim."

O yavaş yavaş cevap verirken, Copper kendi yüzünün de hızla aydınlandığını hissetti. Sanki her cevapla birlikte vücudu fark edilir derecede hafifliyor, neredeyse Roating'e dönüşüyordu.

Dördü bir süre Copper'ın hastalığıyla ilgili soru ve cevaplarla meşgul oldular ve sonra nedense hepsi sessizliğe gömüldü. Bundan sonra ne konuşacaklarını bilmiyorlardı.

Hayır, ne olacağını biliyorlardı. Sadece nasıl başlayacaklarını bilmiyorlardı.

Copper karlı günden bu yana üç arkadaşını ilk kez görüyordu, bu yüzden mektubuna özür dileyerek başlamamanın kötü olacağını düşündü. Kitami ve diğerleri de Copper'ın mektubu hakkında özel bir şeyler söylemeleri gerektiğini düşünüyorlardı. Ama birbirlerine böyle yüz yüze bakarken, neden zahmet etsinlerdi ki? Kitami'nin ilk sözlerinden kendisinin ve arkadaşlarının artık bu konuda endişe duymadıkları anlaşılıyordu. Copper da bunun farkındaydı - yüzünden okunuyordu.

Copper ve üç çocuk bir süre sessizce durdular, arada bir göz göze geldiklerinde sebepsiz yere sırıtıyorlardı.

"Ama hepiniz . . . Neden bugün?" Copper sonunda başladı, başlamak için bir yol arıyordu.

"Neden ne?"

"Yani, bugün okul günü değil mi?"

"Oh, doğru ya. Okul bugün erken bitti. Öğretmenlerin bir tür toplantısı varmış. Her yerdeki okullardan öğretmenler geliyordu!"

Kitami herkes adına cevap verdi. Sonra kolayca devam etti.

"Mektubunuza gelince, üç gün önce geldi. Önceki gün Mizutani ve Uragawa'ya gösterdim ve hepimiz bir cevap yazmamız gerektiğini söyledik. Sonra dün bugün erken çıkacağımızı öğrendik, o yüzden mektuptan vazgeçip hep birlikte gitmeye karar verdik."

Copper, tahmin edilebileceği gibi, gözleri kapalı bir şekilde dinledi. Kitami konuştu. "Tüm bu şeyler için endişelenme. Bu bir! Bunu düşünmeyi bıraktık.

Değil mi, Mizutani?"

Mizutani "Evet," diye yanıtladı ve Copper'a hitap etti. "Jun'ichi, bu konuda endişelenmene gerek yok. Bu kadar çok endişelenmen senin için iyi değil."

"Ama ben ..."

Copper konuşmaya çalıştığında Uragawa sözünü kesti.

"Sorun değil dedik, Copper! Sana bir geçmiş olsun kartı da göndermedik. Ama tüm bunlardan sonra büyük bir yaygara koptu!"

"Çok büyük bir yaygara!" Kitami ekledi. Sonra üç çocuk sırayla konuşarak karlı gündeki olaydan sonra neler olduğunu anlattılar.

Olayı duyduğunuzda, bunun gerçekten de büyük bir yaygara olduğunu göreceksiniz.

Mizutani ve Kitami'ye kaba davranıldığını duyan Mizutani'nin kız kardeşi öfkeden deliye dönmüştü. O gün akşam geç saatlere kadar uyumadı ve eve geldiğinde babalarına olayı rapor etti. Ondan ne olursa olsun lütfen okula gidip pazarlık yapmasını istedi.

Babaları önümüzdeki iki gün boyunca şirkette sorumlulukları olduğunu, bu nedenle bunun mümkün olamayacağını açıklamaya çalıştı, ancak Katsuko buna kulak asmadı ve sonunda Bay Mizutani ertesi gün çocuklar adına konuşmak için okulu ziyaret etmeyi kabul etti.

Kitami'nin evinde babası çok öfkeliydi. Bay Kitami yedek orduda albaydı ve hikayeyi duyduğunda Kitami'yi okuldan alacağını söyledi. Kitami'nin, küçük öğrencilerin büyüklerine karşı uygun davranışlarını unutmamasının yanlış olduğunu söyledi. Ancak, bunun için birini cezalandırmak

öğretmenin işiydi ve öğrenciler daha büyük olsalar bile böyle bir yetkiye sahip değillerdi. Kitami'nin hatalı olduğunu görünce, Kitami'nin yediği dayakla yaşamak zorunda kalacağını, ancak yine de okulun kuralları çiğneyen son sınıf öğrencilerini görmezden gelmeye hakkı olmadığını söyledi.

Bay Kitami'nin düşüncesi buydu. Eğer okul son sınıf öğrencilerini bu şekilde serbest bırakacaksa, o zaman oğlunun bakımını onlara emanet etmek için hiçbir neden yoktu, bu yüzden Kitami'yi dışarı çıkaracaktı. Bu yüzden bağırıp çağırarak okula girdi.

Uragawa'nın evinde annesi babasından daha öfkeliydi. "Fakir bir tofu satıcısının oğlu olsa bile," dedi, "o benim için hala önemli bir evlat. Aptal ve yeteneksiz olabilir ve belki de yanlış bir şey yaptı, ama bunu hak etmiyor! Bu okulda önemli olan sadece zengin çocuklar mı? Bu tür bir adaletsizliğe katlanmayacağım!"

Uragawa'nın annesi babasına ulaşmış ve sanki bu tamamen onun suçuymuş gibi tüm öfkesini babasından çıkarmış. Sonra o da ertesi gün okula gidip öğretmene tüm bu yaygaranın nedenini sordu.

Okuldaki öğretmenlerin hepsi aynı anda üç aileden gelen şikâyetler karşısında oldukça şaşırılmıştı. Söz konusu olan, mezuniyet hazırlıklarının tam ortasında olan 1. sınıf öğrencileri olduğu için, öğretmenler onlara hoşgörölü davranma eğilimindeydi, ancak böyle bir sorun göz ardı edilemezdi.

Kurokawa ve grubu öğretmenlerin huzuruna çağrıldı ve gerçekler her zamanki gibi incelendi. Ardından, her ne kadar sessiz kalmaya çalışsalar da, haberler öğrenciler arasında hızla yayıldı ve şu an için okulda bir araya gelen herkesin konuştuğu tek şey buydu.

Öğretmenlerin de tartışacak çok şeyi varmış gibi görünüyordu, ancak bir hafta geçtikten sonra nihayet bir ceza verildi. Kurokawa ve Shavehead üçer gün uzaklaştırma cezası aldılar. Ardından, Copper'ın arkadaşlarını kar yağmuruna tutan Kurokawa'nın arkadaşlarından oluşan çete de kınandı.

Kınama, müdürün huzuruna çağrılıp azarlanmaları anlamına geliyordu. Cezayı açıkladıktan sonra, müdür tüm öğrencileri oditoryumda özel bir toplantıya çağırdı ve bu olaylarla ilgili hiçbir yanlış anlaşılma olmaması gerektiği konusunda onları dikkatle uyardı.

Son yıllarda eşi benzeri görülmemiş büyük bir yaygara koptu.

İçlerinde en şaşkın olanı Kitami'ydi. Olanları babasına anlattı ve karşılığında "Sen de haklı değildin. Bu olay açıklığa kavuşana kadar cezalısın!" Söz konusu olan Kitami'nin babası olduğuna göre, bu belki de beklenen bir şeydi. İradesi güçlü, inatçı bir adamdı ve bir kez bir şey söyledi mi, kesinlikle, hiçbir koşulda geri almazdı.

Kitami okula dönmesine izin verilmesi için ne kadar yalvarsa da babası reddetti ve sadece "Hayır dediğimde hayır demek istiyorum" dedi. Sonunda Kitami, olay unutulana kadar bir hafta boyunca evde kaldı.

"Bu yüzden, öğretmeninden hasta olduğunu duymamıza rağmen seni ziyarete gelemedik," diye açıkladı Kitami. "Her şey yoluna girene kadar ne olacağını bilmiyorduk, bu yüzden bir şekilde mektup bile yazamadık!"

Tam o sırada, dört çocuk birlikte dikkatle konuşurken sessizce yanlarında duran Copper'ın annesi araya girdi: "Jun'ichi, neden misafirlerini bu konuşma için burada bekletmek yerine odana götürmüyorsun?"

"Doğru, doğru, düşünmüyordum. Hepiniz yukarı gelmek ister misiniz?"

Ancak Kitami ve arkadaşları uzun süre kalamadılar. Copper nedenini sorduğunda, Mizutani'nin kız kardeşinin tren istasyonunda onları beklediği cevabını aldı.

"Katsuko? Neden bizim istasyonumuzda?" Copper şaşırarak sordu. Mizutani, Katsuko'nun liseden mezun olduğunu ve Copper'ın mahallesindeki bir kadın kolejinin giriş kılavuzunu aldığını açıkladı. Dördü birlikte gelmişlerdi ama Katsuko üniversiteye tek başına gitmişti. Hep birlikte istasyonda buluşup geri dönmek üzere bir plan yapmışlardı.

Bunu açıkladıktan sonra Mizutani'nin yüzü hafifçe

kızardı. "Pekâlâ, kız kardeşimden bir mektup aldım."

Bunun üzerine cebinden su rengi bir zarf çıkardı. Katsuko'dan Copper'a bir mektuptu. Copper zarfı hemen açtı.

Kime? Honda
Jun'ichi Mart XX

Sevgili Copper,
Kendini nasıl hissediyorsun? Bir ara çok hasta olduğunu
duydum ve senin için endişelendim.

Dün kardeşim bana Kitami'ye gönderdiğin mektubu gösterdi.
Çünkü Kitami mektubu eve götürmesi için ona izin vermişti.

O mektubu okuduğumda çok duygulandım. Küçük
kardeşimin bu kadar vicdanlı bir arkadaşına sahip olduğu için
şanslı olduğunu düşündüm.

Dürüst olmak gerekirse, bir keresinde herkesle birlikte
durmadığınızı duyduğumda, ilk başta oldukça kızmıştım.
Çünkü bunu yapacağınıza söz vermiştiniz, diye
düşünüyordum. Ama mektubunu bitirdiğimde tüm bu
düşünceleri unutmuştum. Okurken ağladım.

Kardeşim adına sizden rica ediyorum, lütfen
yaşananların dostluğunuzu zedelemesine izin vermeyin ve
umarım bundan sonra da eskiden olduğu gibi uzun süre
dost kalırsınız.

Lütfen kendinize iyi bakın. Katsuko

Okurken Copper'ın elleri titredi.

"Yani Katsuko tren istasyonunda mı bekliyor?" Copper, Mizutani'ye sesinde
küçük bir titreme ile sordu.

"Evet, çoktan orada olabilir."

"Sence bizim eve gelmesini istesem sorun olur mu?" "Şey, benimle
bir, ama o utangaç!"

Bunu duyan Copper tekrar annesine baktı. "Anne,
Mizutani'nin kız kardeşini de davet etmemin bir
sakıncası var mı?"

"Evet, evet, bu lne! Eğer onun için bir sorun olmayacaksa, elbette onu ağırlamak isteriz." "Peki o zaman, karakola gidip onu davet edeceğim! Sorun değil, tamam, Anne?"

"Evet, şey..." dedi annesi, Copper'ın hala hastalığının etkisinde olduğunu hatırlayarak ve biraz düşünerek, ama hemen sonra kararını vermiş gibi konuştu.

"Sorun olmaz. Hadi gidin. Ama bir pelerin giy ve eşarp takmayı unutma!"

Annesi daha konuşmasını bitirmeden Copper üst kata koşmuştu. Bir atkıyla geri döndüğünde, ön salonda asılı duran pelerinine doğru bir sıçrayış yaptı.

"Tamam, hemen döneceğim!"

Copper, Kitami ve diğer arkadaşlarından kendisiyle gelmelerini istedi. Copper'ın annesi üç çocuğa dönerek evde beklemek isteyip istemediklerini sordu, ancak elbette Copper ile birlikte gitmeyi seçtiler.

"Eve çabuk gel, Jun'ichi. Eve dönerken lütfen istasyondan bir taksiye bin!" Annesinin sözleri arkasında yankılanırken, Copper çoktan tahta *geta* sandaletlerini giymiş ve kapıdan dışarı fırlamıştı.

Çok geçmeden dört genç adam ve Katsuko, istasyon taksilerinden biriyle Copper'ın evine doğru yola koyuldular. Araba, yol kenarında sıra sıra dizilmiş enoki ağaçlarının dallarının altından geçerek neşeyle ilerliyordu.

"Söylesene, Copper ..." Katsuko arabada Copper'ın yanında oturuyordu. "Mektubumu annene gösterdin mi?"

"Hayır, henüz değil."

"Ona gösteremezsin! Yine de gösterebileceğinizi düşündüm, bu yüzden en kibar dilimi kullandım."

"Eğer kibar davrandıysan, ona göstermende bir sakınca yok değil mi?" Copper sordu. "Olmaz! O mektubu sana yazdım, annene değil."

"Ama bu - yani, Kitami'ye yazdığım mektubu okumadın mı?" "Şey . . .!"

Herkes gülüyordu. Araba parlak güneş ışığı altında ilerlemeye devam etti, pencerelerinden her yöne doğru kahkaha sesleri yankılanıyordu. İleride

Beyaz yol uzaklara doğru uzanıyordu ve yolun sonunda kiremitli bir çatı güneş ışığıyla yıkanarak sıcak bir şekilde parlıyordu.

Çitler sağda ve solda düzenli bir şekilde yanlarında sıralanıyor ve kiremitli çatı giderek yaklaşıyordu. Kiremit çatının dönüşünden hemen sonra Copper'ın evi vardı.

Copper nedense kendini savaşın sonunda zaferle dönen bir general gibi hissetti.

DaIodiller ve Buddhalar

BAKIR VE ARKADAŞLARI YENIDEN BİR ARADAYDI.

Mektubu kesinlikle işe yaramıştı, ama anlaşıldığı kadarıyla üç çocuk en başından beri işleri Copper'ın düşündüğü kadar ciddiye almamışlardı.

Ama artık bunların hiçbir önemi yoktu. Belki Copper'ın o kadar çok yalnız günü şüphe ve endişe içinde geçirmesine gerek yoktu ama yine de sonuç olarak kendi eylemlerine ve düşüncelerine -kendi yaşam tarzına- nasıl yakından ve dikkatle bakacağını öğreniyordu.

Düşünecek olursanız, ilkokuldan beri defalarca duyduğumuz "Kendini tanı" ve "Geçmişini gözden geçir" gibi sözler vardır. Bunlar biraz basmakalıp veya eski moda gelebilir ve şimdi bunları duyduğumuzda, "*Ah, yine o eski testere!*" diye düşünebiliriz.

Ve Copper o sözlerin tam anlamını uzun zamandır biliyordu. deyişler. Eğer bir sınavda bunların ne anlama geldiğini açıklamak zorunda kalsaydı, muhtemelen tam puan alırdı.

Ama sadece kelimelerin anlamını bilmek, o kelimelerin ifade ettiği gerçeği kavramaktan çok farklı bir şeydi. Copper kısa bir süre önce, yavaş yavaş, hayatı üzerinde yeniden düşünmenin ne anlama geldiğini öğrenmeye başlamıştı.

Copper'ın yaptığı ve söylediği şeylerde, garip bir şekilde yetişkin anları ve hala çocukça olanlar birbirine karışmış, birbirini takip ediyordu. Ama bu doğal olabilirdi. Copper neredeyse on beşinci yılının baharındaydı ve her geçen gün bir çocuktan bir yetişkine dönüşüyordu.

Copper da bunu fark etti. Yetişkin oyuncuların kullandığı beyzbol sopaları onun tam vuruş yapabilmesi için çok ağırdı ama babasının ona ilkokuldayken aldığı sopa tuhaf bir şekilde hafif ve kısa geliyordu ve onu salladığında kendini aptal gibi hissediyordu.

Her neyse, Copper değişiyordu. Ve görünüşe göre amcası da bunu fark etmişti. Copper final sınavlarını bitirip ortaokuldaki ikinci yılını dört gözle beklemeye başladığında, amcası ona meşhur bordo defterini verdi ve Copper'dan amcasının uzun zamandır kendisine yazdığı notları dikkatle okumasını istedi.

Bugün bahar ekinoksu günüydü ve Budist Higan kutlamalarının yapıldığı haftanın tam ortasıındaydı.

Neredeyse her Japon evinde bir rafta duran küçük Budist sunağının önünde Copper'ın merhum babasının bir fotoğrafı ve onun önünde de geniş bir çardaklar ve meyve aranjmanı vardı. Genellikle göze çarpmayan sunak, parlak renklerle süslenmişti.

Copper, önünde yepyeni, elle ciltlenmiş bir defter açık, derin düşüncelere dalmış, yüzüstü yatıyordu. Defter, annesinin özellikle onun için seçip satın aldığı bir defterdi. Copper içine ne yazacağını bulmaya çalışıyordu. Copper amcasının notlarını okuduktan sonra annesi de onları okumuştu. Annesi kitabı Copper'a geri verdiğinde, ona bu yeni defteri de verdi ve bundan sonra onun da kendi izlenimlerini kaydetmesini önerdi.

Copper bir süredir yeni defteri inceliyor, içine yazacak bir izlenim bulmaya çalışıyordu.

Ama izlenimlerin doğal olarak oluşmadığı ortaya çıktı ve üstelik, deneseniz bile hayal edebileceğiniz türden şeyler değillerdi. Copper amcasının notlarını okuyarak pek çok şey öğrenmişti ama yine de aklına amcasının zaten düşünmüş olduğu şeylerden başka bir şey gelmiyordu.

Her türlü duyguya sahipti, ama bunları yazmaya çalıştığında, bir şekilde bir araya gelmiyorlardı. Copper farkına bile varmadan, düşünceleri defterden ayrılmış ve mutfağa doğru gitmişti.

Mutfakta, Higan'da adet olduğu üzere, annesi hizmet iyle birlikte *ohagi*, tatlı kırmızı fasulye ezmesi, susam ve diğer ikramlarla kaplı pirinç kekleri yapmakla meşguldü.

İzlenimler, pirinç keki gibi üretilebilecek bir şey değildir.

Copper'ın aklına böyle bir izlenim geldi, ama bu yepyeni bir deftere başlamak için kullanabileceğiniz türden bir atasözü değildi. Sonunda Copper bir izlenim yazmaya çalışmaktan vazgeçti ve ayağa kalktı.

Shoji kapısını kaydırarak açtı, dışarıda hava bire birdi. Bahçenin şurasında burasında açmaya başlayan papatyaların sarı renkleri o kadar parlaktı ki, kendini uyanık hissetmesine neden oluyordu.

Copper bahçeye indi ve güneşi içine çekerek etrafta dolaştı.

Akçaağaç, tüm dallarındaki sert kabukların arasından patlayan parlak kırmızı tomurcuklarla kaplıydı. Sekiz yapraklı kâğıt bitkisinde, kalın örtüleriyle kaplı yeni sürgünler bambu gibi başlarını çıkarırken, diğerleri minik mücevherler gibi enkianthus'un dar uçlarını süslüyordu. Bahçede nereye bakarsanız bakın, her yerde yeni filizler vardı; yumuşak toprağı yukarı itiyor, ağaçların tepelerini kabartıyor, açık havaya çıkmak için can atıyorlardı.

Ve diğerlerinden daha hızlı bir şekilde, otların yaprakları sanki "*Bize bakın!*" dercesine yerden yükseliyor, taze yüzlerini kaldırıyor ve tüm güçleriyle yukarıya doğru uzanıyordu.

Copper'ın içinde iyi bir his vardı. Yakında ağır kazağını çıkarma zamanı gelecekti. Top sahasında yankılanan sopa sesi de çok uzakta değildi.

Birden bahçenin köşesindeki selvi ağacının altında çamurla kaplanmış bir top gördü. *Ne, diye düşündü Copper, geçen sonbahar kaybettiğim top mu? Her yerde aradım ama bulamadım ve şimdi tam burada karşıma çıktı, aynen böyle.* Copper güldü ve topu aldı. Top yuvarlanmış ve bütün kışı orada dinlenerek geçirmiş olmalıydı.

Orada sessizce yatarken karın topun üzerinde kaç kez birikmiş olabileceğini ve sonra kaç kez tekrar eriyip gitmiş olabileceğini düşündüğünde, Copper uzun, çok uzun kışın sonunda nasıl geçip gittiğini gerçekten hissedebiliyordu.

Evin yan tarafındaki dar ahşap sundurmanın altından küçük bir kürek çıkaran Copper, yeni filizlenmiş bazı Rowering bitkilerini gölgeden güneşin ulaşabileceği bir noktaya taşıdı. Aynı papatyalar olmalarına rağmen, güneşli yerdekiler çoktan çiçek açmıştı, ışığın kötü olduğu yerdekiler ise tomurcuklanmamıştı bile.

Copper bahçede bir o yana bir bu yana dolaştı ve nerede zavallı, çırpınan bir Rower'a rastlasa onu sıcak bir yere nakletti.

"Görünüşe göre hepsi bu kadar," dedi Copper ve etrafına bakındı. Topun düştüğü yerin yakınında tek başına yükselen ve bir Kürek bitkisi olabilecek gibi görünen bir filiz gözüne çarptı.

"Tamam, şurada bir tane daha var." Copper hızla kazmaya başladı.

Ama kazmaya başladığında Copper bir sürprizle karşılaştı. İlk başta on beş santimetreden daha aşağıda olamayacağını düşündü, ama ne kadar derin kazarsa kazsın - önce on beş santimetre, sonra neredeyse on santimetre - kök yine de çıkmadı. Küreği dikkatlice toprağa daldırdı ve filizin etrafında bir çukur kazdı.

Çukur yavaş yavaş derinleşti ve büyüdü; nemli toprak Copper'ın ayaklarının dibinde azar azar yığıldı. Büyük selvi ağacının gölgesindeki loş delikte, yalnız gövde biraz kimsesiz görünüyordu, yukarı doğru uzanıyordu, ucuna doğru sadece biraz yeşil ile soluktu. On, on bir, on iki santimetre-Copper hevesle kazmaya devam etti. Ama kök hâlâ dışarı çıkmıyordu.

On beş santimetreyi geçtiğinde Copper heyecanlanmaya başladı. Bu küçük bitki, toprağın bu kadar derinlerinden yüzeye doğru ilerliyor ve başını cesurca gökyüzüne doğru kaldırıyordu! Copper kendine rağmen küçük bitkiye hayranlık duymaya başladı.

Yirmi santimetrede bile kökün sonuna ulaşamamıştı. Şaşkınlıkla ince, solgun sapa baktı. Çardaktan çok taze soğana benziyordu.

Peki bu kadar büyümesi kaç gün sürmüş olmalı? En az on ya da on beş gün olmalı. Düşündüğünde, bu bitkinin baharın yakında geleceğini biliyor olması gerektiğini fark etti, toprak karla kaplıken bile ve yavaşça, toprağın altında, göndermeye hazırlanmaya başlamıştı

bir filiz. Ve sonra toprağın karanlığında, yavaş yavaş, hiç dinlenmeden kendini yukarı doğru uzattı, ta ki kısa bir süre önce, sonunda yüzünü toprak yüzeyinden yukarı kaldırıncaya kadar.

Ne sabırlı bir küçük dost! Copper'ın kalbi ona seslendi.

Küçük bitkinin karanlıkta tek başına sessizce çalıştığını ve şimdiye kadar kimsenin onu izlemediğini düşünen Copper, içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Bu garip şekilli bitki şimdiden onun için önemli bir varlık haline gelmişti.

İyi işti. Aferin! diye düşündü, neredeyse yüksek sesle ve hevesle tekrar kazmaya başladı.

Sonunda kök ortaya çıktı. Copper bunun bir papatya soğanı olduğunu hemen anlayabildi. Anlayamadığı şey, bir dalodil soğanının bu kadar derin bir yere nasıl girdiğiydi.

Ancak, toprağın bu kadar derinlerine gömüldükten sonra bile bu ampul ölmemişti. Ve hayatta kaldığı sürece, üzerini örten ağır toprak örtüsüne rağmen güneşin sıcaklığını hissetmeye devam etti ve bahar yaklaştıkça filizlerini gönderdi, yorulmadan parlak yüzeye doğru uzandı.

Copper garip dalodil'i dikkatlice kaldırdı. Yaklaşık bir metrenin üçte biri uzunluğuyla, burada yer üstünde çiçek açan arkadaşlarıyla hemen hemen aynı boydaydı. Ama ona bakınca kimse onun bir papatya olduğunu anlayamazdı. Beyaz gövde kısmı taze soğandan başka bir şeye benzemiyordu. Sadece bitkinin taç kısmı, birazcık yeşil renkte olan kısmı, bir dalodil'i andırıyordu, o da ancak ne olduğunu bilerseniz.

Copper bu komik dalodil'i güneşin altında omuz omuza dizilmiş meslektaşlarının yanına taşıdı ve dikti. Fazladan derin bir çukur kazdı ve beyaz kısmı daha önce olduğu gibi toprağın altında kalacak şekilde gömdü.

Diğer dalodiller koyu sarı çardakları yarı açık, parlak yeşil yapraklarını zarif bir şekilde yayarak, sanki yıkanmış gibi duruyordu. Copper, az önce diktiği ve başı diğerlerinin yanında hafifçe yukarı kalkmış olan dalodil'e baktığında, karşı konulmaz bir acıma ve sevgi dalgası hissetti. Toprağın içinde saklı duran o solgun gövde, Copper tarafından görülmek için kendini yukarı itiyordu.

İşte bu! Çünkü bu, o kadar aşağıdan bile olsa büyümekten başka bir şey yapamazdı.

Copper bunu bir kez daha düşündü. Büyümesi gereken bu tek yeşil parçayı besleyen güç, bu küçük, mütevazı bitkinin başını gururla kaldırmasına neden oldu,

ama . . .

Ama gözlerinizi kaldırıp etrafınıza baktığınızda, o büyüme ihtiyacı şu anda, tam da şu anda harekete geçmeye başlamıştı; akçaağaçta, kağıt bitkisinde, enkianthus'ta, aslında bahçedeki her bir bitkideydi.

Copper ellerindeki kiri yıkamayı unuttu ve sıcak güneş ışığında hareketsiz durdu. Göğsü iyi bir hisle kabardı.

Tüm o bitkilerin hissettiği aynı ihtiyaç onun içinde de kıpırdanıyordu.

O akşam Copper ve amcası, amcasının çalışma odasında sohbet ediyorlardı.

Sakin bir akşamdı.

Hafifçe açık pencereden içeri süzülen serin akşam havasında bir yerlerden karanfil kokusu geliyordu.

". . . Ama amca, Buda'yı ilk yapanların Yunanlılar olduğu hikayesi doğru mu?"

"Bu doğru. İngiliz ve Fransız akademisyenler bunu doğrulamak için uzun yıllar boyunca büyük çaba sarf ettiler."

"Emin misin?" Copper memnuniyetsiz bir yüz ifadesi takındı.

Copper gün içinde annesinin yaptığı tatlı pirinç kekleriyle amcasının evine gelmişti ama sonra amcası onu akşam yemeğine davet etmişti ve yemekten sonra çalışma odasında derin bir sohbe dalmışlardı.

Higan bayramı hakkında konuşmaya başlamışlardı ve sonra Budist heykellerine geçtiler ve Buda heykellerinin ne anlama geldiği, kaç yaşında oldukları ve onları kimin yaptığı hakkında konuşmaya başladılar.

Sohbet sırasında Copper'ın amcası Buda'nın ilk heykellerinin iki bin yıl önce Yunanlılar tarafından yapıldığından bahsetmişti. Ancak bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki Copper buna inanmakta güçlük çekti. Copper'ın bildiği Yunan heykellerinin hepsi düzgün vücutlu, yakışıklı, orantılı yüzlere ve zarif kol ve bacaklara sahipti - onlara baktığında ona serin ve ferahlatıcı bir his veren tek nesnelerdi.

Ama Copper'ın tanıdığı Budist heykellere gelince, ister Kamakura'daki dev Buda olsun, ister Nara'daki, hepsi oldukça tombuldu, yuvarlak yüzleri ve ağır kapalı göz kapakları vardı ve derin, derin bir şeyler düşünüyor gibi görünüyorlardı. Her ne kadar sonsuz bir iyilikseverlik ve asalete sahip olsalar da, Copper'ın bakış açısına göre bir şekilde melankolikler ve ona gizemli, doğaüstü bir his veriyorlardı.

Ve ne yüzleri ne de görünüşleri hiç de Batılı gibi görünmüyordu. Copper, kural olarak, söz konusu Doğulu şeyler olduğunda, bir Budist heykelinden daha Doğulu bir şey olmadığını düşünüyordu.

Ve buna rağmen, Buda'nın heykelini yapan ilk insanların Yunan heykeltıraşlar olduğunu düşünmek . . .

"Ama amca, Budizm Hindistan'da başladı, değil mi?"

"Bu doğru. Yani geldikleri ülke açısından, bu heykellerin ilki Hindistan'dan geldi. Ancak orada yapılmış olsalar bile, onları yapan insanlar Hintli değil Yunanlıydı."

"Gerçekten mi?"

"Peki, şu fotoğrafa bir bakın."

Copper'ın amcası kalın bir Batı kitabını açtı ve içindeki bir resmi Copper'a gösterdi.

Orada, bir Yunan heykelinin yanında birkaç Budist heykeli sergileniyordu.

"Ne düşünüyorsunuz? Birbirlerine benziyorlar, değil mi?"

Elbette, heykellerin Buda olduğu bir bakışta anlaşılabilir olsa da, yüzlerinde Batılı bir şeyler vardı ve kıyafetlerinin kumaşının katlanma şekli gibi şeyler Yunan heykeline çarpıcı bir şekilde benziyordu.

"Bu Buda'lar biraz tuhaf, değil mi?" dedi Copper. "'Tuhaf' derken tam olarak neyi kastediyorsun?" "Çünkü bir şekilde Batılılara benziyorlar."

"Öyle değil mi? Budist heykellerin, hatta bunlar gibi olanların Batılılar tarafından yapıldığına inanmak zor değil mi? Öte yandan, bazı yönlerden Yunan heykellerinden farklılar. Birincisi, hepsinin kulak memeleri bu şekilde uzamış. Sonra, yüz ifadelerinde Buda'ya benzer bir şey yok mu, sanki derin düşüncelere dalmışlar gibi?"

Kesinlikle öyleydi. Burada gösterilen Buda heykelleri, hem Yunan heykelleri hem de alışlagelmiş Japon ve Çin Buda heykelleri ile aynı gruplara aitmiş gibi hissettiriyordu. Her iki durumda da hem benzerlikler hem de farklılıklar vardı.

"Amca, bunun adı ne?" "Bu bir

Gandhara Buda'sı."

"Gandhara-o da ne?"

"Gandhara, uzun zaman önce Hindistan'ın kuzeybatı bölgesinde var olan bir ülkeydi..."

Copper'ın amcası ona Gandhara Buda'sının hikâyesini anlatmış.

"Muhtemelen Afganistan adında, Hindistan'ın kuzeybatı sınırında bir ülke olduğunu biliyorsunuzdur. Afganistan'dan Hindistan'a doğru akan ve İndus Nehri'ne dökülen bir nehir var. Bu Kabil Nehri'dir ve bu nehir boyunca, Hindistan sınırını geçtikten hemen sonra Peşaver adında bir şehir vardır. Uzun zaman önce, bu Peşaver şehrinin etrafındaki topraklar Gandhara adı verilen bir bölgeyi oluşturuyordu.

"Yaklaşık yüz yıl öncesinden başlayarak Gandhara'da ara sıra Budizm'le bağlantılı heykeller ortaya çıkarıldı, ancak 1870'te Leitner adlı bir İngiliz bilim adamının bu kalıntıların çoğunu İngiltere'ye götürmesinin ardından, bu bölgedeki sanat eserleri birdenbire tüm dünyadaki bilim adamlarının dikkatini çekti. Ve sonra burada pek çok Budist heykeli ortaya çıkarıldı.

"Başlangıçta Budizm Hindistan'da başladı. Yaklaşık yirmi beş yüz yıl önce, Hindistan'ın merkezinde doğan Siddhārtha Gautama adında bir prens tüm kalbiyle insanlığı intihardan kurtarmak istedi. Uzun yıllar boyunca sıkı bir çalışma ve meditasyon hayatı sürdürdü ve sonra öğretilerini vaaz etmeye başladı. Buda olarak anılmaya başlandı ve öğretileri Budizm olarak bilindi.

"Bundan sonra Budizm yavaş yavaş yayıldı ve özellikle Siddhārtha'nın ölümünden yaklaşık iki yüz yıl sonra, Magadha ülkesinde Ashoka adında ünlü bir kral vardı ve büyük gücünü Budizm'i desteklemeye adadı, böylece Budizm yalnızca Hindistan'da değil, ülke dışında da yayıldı.

"Bu şekilde, bir süre için olağanüstü bir ivme kazandı, ancak daha sonra Hindu inancı tarafından yavaş yavaş bastırıldı ve bundan sonra

Muhammed Hindistan'ı işgal etti ve Budistlere zulmetti. Sonunda Budizm'in doğduğu topraklar olan Hindistan, bu dinin neredeyse hiçbir etkisinin olmadığı bir yer haline geldi.

"Ve sonra, hayatta kalan Budist sanat eserleri, binalar ve anıtlar çoğunlukla yok edildi veya toprağa gömüldü ve sonunda yerleri unutuldu.

"Ancak on sekizinci yüzyılın ortalarında Hindistan bir İngiliz kolonisi haline geldi. İngilizler Hindistan'ı yönetmek zorunda oldukları için Hindistan'ın tarihini bilmeleri gerektiğini düşünüyorlardı, ancak Hint halkı onlar için bir gizemdi. Geride şaşırtıcı sayıda dini metin ve bu türden şeyler bırakmış olsalar da, kendi tarihleri hakkında günümüze ulaşan neredeyse hiç yazılı materyal yoktu.

"Tarihi kayıtlar olmadığı için İngilizler antik kalıntılara ve kalıntılara güvenmek zorundaydı. İngiliz hükümeti yüz yıl gibi uzun bir süredir bu alanların bazılarında geniş çaplı arkeolojik keşif ve kazı çalışmaları yürütüyordu. Sonuç olarak, Hindistan'ın her yerinde birbiri ardına bir dizi harabe, bina, anıt, sanat eseri, para birimi ve daha fazlası keşfedildi, böylece artık tarihini doğru bir şekilde bilebiliyoruz.

"Ve bu süreçte, Budist sanatının gelişim yolu hakkında da oldukça net bir anlayışa vardık.

"Gandhara Buda'ları bu tür araştırmalarla keşfedildi ve ayrıntılı karşılaştırmalı çalışmalar sonucunda daha sonra Buda'nın en eski heykelleri olarak kabul edildi.

"İnsanlar bu Buda'ları incelediklerinde, sizin de çabucak fark ettiğiniz gibi, yüzlerinin ve yüz hatlarının Batılı insanlarınkine çarpıcı bir şekilde benzediğini fark ettiler. Teknik olarak konuşursak, Yunan heykellerine tıpatıp benzeyen noktalar vardı. Bunlar arasında Yunan tanrısı Apollo'nun heykelleriyle tamamen aynı yüzlere sahip olmaları da vardı.

"Yine de tek neden bu olsaydı, Hindistanlıların Yunan heykellerini inceleyip onları yeniden yarattıkları düşünülebilirdi. Ancak bu durumda, bu heykellerin yaratıcılarının Hintli olamayacağına inanmak için başka bir neden daha vardı.

"Bu Buda'ların saçları tepeden düğümlenmişti. Budizm'de, emir alıp keşiş olanlar başlarını tıraş etmelidir ve bu, Budizm'de açıkça yazılmıştır.

Siddhārtha Gautama'nın da başını tıraş ettiği metinlerde yer almaktadır.

"Yani Gandhara Buda'larını yapan insanlar Hintli olsaydı, saçları bu şekilde bağlamaya gerek kalmazdı.

"Sadece Budist sanatının herhangi bir türünden bahsediyorsak da, Gandhara Buda'larından daha eski birkaç keşif yapıldı. Ancak tüm bu eski heykeller arasında, insan formunda bir Buddha'yı gösteren hiçbir heykel bulunamamıştır. Dahası, öyle görünüyor ki bunun sebebi Hintli heykeltıraşların bu tür tasvirleri yapma becerisinden yoksun olmaları değil, bundan bilinçli olarak kaçınmalarıdır.

"Bu eski heykeller arasında Buda'dan başka çok sayıda insan figürü var, ancak Buda'nın kendisi yalnızca bir ağaç, tekerlek veya kule gibi sembollerle temsil ediliyor.

"Sanchi Stupa, daha önce bahsettiğim Magadha'lı Hint kralı Ashoka tarafından yaptırılmış dünyaca ünlü bir anıttır. Kalıntıların bulunduğu yerde M.Ö. 100 ya da 150 yıllarına ait olduğu anlaşılan taş bir geçit vardır ve üzerinde Buda'nın hayatı heykellerle temsil edilmiş olsa da, geçidin hiçbir yerinde Buda için az önce bahsettiğim gibi sembollerden başka bir şey bulunmaz.

"Öyle görünüyor ki, en azından Siddhārtha'nın ölümünden üç ya da dört yüz yıl sonrasına kadar, Hint halkının âdeti onun suretini yontmamak olmuş olmalıdır. Bazı akademisyenlere göre bunun nedeni, ilahi bir varlığı temsil etmek için bir insan formu kullanmanın kutsallığa saygısızlık olduğunu düşünmeleri olabilir.

"Eğer durum buysa, bu size Gandhara Buda'larını yapanların Hintli olmadığını daha fazla düşündürmüyor mu?

"Ama Gandhara Buddhalarının yüzlerindeki ifadeler Yunan heykellerinde gördüğümüz hiçbir şeye benzemiyor. Yunan tanrılarının parlak, neşeli yüzleri vardır ama bu Buddhalar sanki derin düşüncelere dalmışlar gibi ciddi ifadelerle sahiptir ve onlardan aldığımız his tamamen farklıdır.

"Teknik ve dış biçim olarak Yunan heykellerine ne kadar benzeseler de, bu Budaların ifade ettiği genel ruh hali daha Hintli, daha Budist olamazdı.

"Tüm bu noktalar bir araya getirildiğinde şu sonuca varılabilir: Gandhara Buddhalarını yapan insanlar Doğu'da oldukça uzun bir süre geçirmiş ve Budizm'in havasını solumuş Yunanlılardı.

"Ama işin özüne indiğimizde, Gandhara bölgesinde gerçekten böyle Yunanlılar var mıydı?

"Kesinlikle vardı. Hindistan'ın kuzeybatısından Afganistan'a kadar olan bölgede çok sayıda antik sikke çıkarıldı. Bu sikkeler Baktriya ve Büyük Yuezhi adı verilen ve on sekiz ya da on dokuz yüz yıl önce bu bölgede hüküm sürmüş iki eski krallığa ait. Üzerlerinde Hint tanrıları ve Budist sanatının yanı sıra Yunan tanrılarının oymaları ve hem Hint hem de Yunan alfabesinden harfler bulunmaktadır.

"Bunlara baktığınızda, bu bölgede çok sayıda Rum'un yaşadığı açıkça görülüyor. "Peki o zaman neden bu kadar çok sayıda Rum kuzeybatıda yaşıyordu?
Hindistan mı?

"Bu, Büyük İskender'in büyük bir seferinin sonucuydu - onun hakkında zaten bir şeyler biliyor olabilirsiniz. Bu imparator M.Ö. 334 yılında Yunanistan'ın müttefik güçlerini Avrupa ile Asya arasındaki sınırda bulunan Hellespont adlı boğazdan geçirdi ve ardından on yıldan fazla bir süreyi Asya kıtasını fethetmekle geçirdi.

"O sıralarda Pers adında bir ülke, batıda Akdeniz'deki Suriye ve Mısır'dan doğuda İndus Nehri çevresine kadar uzanan geniş bir bölgeyi işgal ediyordu.

"Büyük İskender'in ordusu bu Pers topraklarını bir fırtına gibi kasıp kavurdu. Mezopotamya'daki Pers başkenti Babil'i yağmaladılar ve orduyu Orta Asya'da bugünkü Afganistan'dan İndus Nehri'nin doğu kıyısına kadar seferler düzenleyerek ilerletmeye devam ettiler.

"İskender Hindistan seferini M.Ö. 323 yılında bitirdi ve Babil'e dönerek burayı yeni imparatorluğun başkenti olarak kurdu. Ancak ne yazık ki o yıl, büyük kral otuz iki ya da otuz üç gibi genç bir yaşta, hala gençlik ideallerine tutunarak öldü.

"Şimdi, imparatorun idealleri hakkında - neydi onlar?

"Doğu uygarlığı ile Batı uygarlığını bir araya getirerek, kendisinin fethettiği tüm geniş topraklardan büyük bir imparatorluk kuracaklardı.

"Kendisinden başlayarak, Persli bir prensesi eş olarak aldı ve memurlarını Persli kadınlarla evlenmeye teşvik etti. Ayrıca, önemli yerlere ulaştıkça

seferi sırasında Yunan şehirleri kuracak ve Yunan halkının buralara yerleşmesini sağlayacaktı. Bu şekilde Persleri daha Yunanlı ve Yunanlıları daha Persli yaparak Doğu ve Batı'yı birleştirmeye çalıştı.

"İmparatorun eylemleri Yunan uygarlığının Doğu dünyasına yayılması için önemli bir temel oluşturdu ve Doğu uygarlığıyla kaynaşmasını sağladı. On yıldan biraz fazla süren faaliyetlerinin ardından hayatı sona erdi, ancak Yunan halkı Doğu'ya yerleşmeye devam etti ve sonrasında uzun bir süre boyunca Doğu ve Batı dünyalarının iki medeniyeti arasında büyük bir alışveriş mümkün oldu.

"Baktriya, bugün Afganistan olarak adlandırdığımız bölgedeydi ve orada özellikle çok sayıda Yunanlı yaşıyordu. Daha sonra, yaklaşık iki bin yıl önce, bu Yunanlılar yavaş yavaş Hindistan'ın kuzeybatı kesimine doğru ilerlemeye başladılar.

"Yunan kültürünün akımını taşıırken, Hint uygarlığının içine dalmış olarak yaşadılar. Yunan heykel sanatları hakkında bilgi sahibiydiler ve aynı zamanda Budizm'in dini atmosferini içlerine çektiler.

"Ve bu insanlar Buda'nın ilk heykellerini dünyaya getirdiler."

"Ve böylece Copper," dedi amcası uzun hikâyeden sonra, "bildiğimiz Budist sanatı yalnızca Budist fikirlerden doğmadı. Ne de sadece Yunan heykel teknikleri kullanılarak üretilmiştir. Bu iki şeyin bir araya getirilmesiyle oluşturulmuş bir şey. O zamana kadar Budist dini uygulanıyor olsa da Budist heykelleri yoktu."

Copper, amcasının anlattıklarından Buda heykellerini ilk yapanların Yunanlılar olduğunu anlamıştı. Buna rağmen, Doğu'nun simgesi olan bu Budist heykellerin aslında hem Doğu hem de Batı medeniyetlerinin çocukları olduğunu düşünmek, doğal olarak ona garip bir his vermekten başka bir şey yapamazdı.

"Yani amca, Nara'daki Büyük Buda da mı böyle?"

"Bu doğru. Bu devasa heykel Japonlar tarafından yapıldı, ancak bunu yapmak için gereken beceriler Çin'den geldi. Çin de bunları Hindistan'dan öğrendi. Eğer takip ederseniz

kaynağa geri döndüğünüzde, yine Gandhara Buda'larına ulaşırsınız ve oradan da Yunan heykeltıraşlığına kadar uzanırsınız."

Copper merakla, "Sanırım öyle," dedi. Amcası konuşmaya devam etti.

"Gandhara'dan başlayarak, Budist heykeltıraşlık sanatının akıntısına kapıldı.

Budizm tam da Asya'da yayılırken. Asya'nın her yerinde bilinir hale geldi ve sonra Cava üzerinden güneydoğuya, Çin ve Kore üzerinden kuzeydoğuya, Japonya'ya ulaştı. Yol boyunca, şu veya bu bölgedeki insanların özelliklerinden etkilenmiş ve orada burada küçük değişiklikler ortaya çıkmıştır. Ancak farklı biçimler alsalar bile, olağanüstü Yunan heykeltıraşlık teknikleri sonunda kaybolmadan aktarıldı."

Copper'ın amcası burada durakladı ve sonra ses tonunu biraz değiştirerek devam etti. "Görünüşe göre Budist heykeller Japonya'ya İmparator Kinmei döneminde, 1212 imparatorluk yılında. Yani yaklaşık 1600 yıl önce.

"Elbette o zamanlar ulaşım çok gelişmiş değildi. O zamanlar Japonya ile Çin ya da Çin ile Hindistan arasında gidip gelmek ölüm kalım meselesiydi! Özellikle Çin ve Hindistan arasında büyük sıradağlar ve çöllere vardı. Dahası, tekneyle pek bir şey yapamadığınız bir dönemdi, bu yüzden bu doğal engelleri aşmaktan başka seçeneğiniz yoktu.

"Bugün bile Hindistan'dan Çin'e ya da Çin'den Hindistan'a Orta Asya üzerinden seyahat etmek kolay değil. Dolayısıyla bir ya da iki bin yıl önce bunun ne kadar zor bir şey olduğunu tahmin edebilirsiniz.

"Copper, bu zorlukları hayal et ve sonra Budist heykelinin Japonya'ya girişinden önce yaptığı yolculuğu düşün. Muazzam bir şey değil mi?

"Sanat ve bilgi sınır tanımaz.

"Belki bu sözleri daha önce duymuşsunuzdur? Aynen söyledikleri gibi. Ne Asya kıtasının belkemiği dedikleri büyük sıradağlar - Himalayalar, Hindukuş, Kunlun - ne de Takla Makan gibi büyük çöllere büyük sanatın ilerlemesini engelleyebildi.

"Yunan medeniyetinin bin yıldan uzun bir süre önce tüm bu doğal engelleri aşarak Çin anakarasını nasıl geçtiğini düşündüğünüzde

Uzak Japonya-Bakır'a kadar uzanan bir mesafeden bakınca insan gerçekten şaşırmadan edemiyor, öyle değil mi?"

Bu gerçekten şaşırtıcı bir şeydi. Copper derinden etkilenmişti ama duygularını nasıl kelimelere dökeceğini bilmiyordu.

"Ve Copper, bu akım sadece Budist heykelleri taşımıyordu. Nara'daki Shosoin hazine evindeki imparatorluk hazineleri arasında, Hindistan, İran ve Afganistan çevresinden günümüze kadar pek çok sanat eseri korunmuştur. MS sekizinci yüzyılda Nara dönemindeki Japonlar - bizim atalarımız - o zamanlar dünya tarihi ya da dünya coğrafyası hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı, ama yine de kendilerini bundan koparmanın bir yolu yoktu.

"Ve sonra, halkımız dünya tarihi açısından hala çocuk gibi olsa da, büyük şeylere oldukları gibi hayranlık duydular ve onların değerini anlayacak ruha sahip oldular.

"Büyük şeylere ve uzak ülkelerin eserlerine karşı derin bir hayranlık duyuyorlardı ve bunları karşılayarak Japon kültürünü sürekli zenginleştirdiler. Ve sonra Japon halkı da kendi Japon yöntemleriyle insan ırkının ilerlemesini sağladı..."

Copper kendi gözlerinin parladığını hissetti.

Yunanistan'dan Doğu dünyasının doğu ucuna kadar çok çok uzak bir mesafe -Milyarlarca insanın doğumu ve ölümü ile geçen iki bin yıllık zaman.

Ve sonra, burada ve orada, tüm bu toprakların insanların elleriyle dünyaya gelen güzel kültür!

Bu uçsuz bucaksız ve muhteşem bir manzaraydı. Copper'ın içinde bir duygu dalgası yükseldi ve bu duygu onu titretti. Akşam esintisiyle gelen karanfil çiçeğinin kokusu üzerine sinmişti ve Copper bir süre sessizliğe gömülüp masa lambasına baktı.

O gün bahçede hissettiği şey, ne pahasına olursa olsun büyümesi gereken o şey, tarihin kaç bin yılı boyunca ilerlemiş, büyüdükçe büyümüştü?

Bahar Sabahı

SESSİZ, RÜYASIZ BİR UYKUDAN UYANDI.

Oda tamamen karanlıktı. Herkes hâlâ uyuyor olmalıydı, çünkü hiçbir yerden ses gelmiyordu.

Copper karanlıkta gözlerini açtı ve bir süre kıpırdamadan öylece yattı. Derin ve kesintisiz bir uykudan sonra gelen huzurlu bir his vardı içinde.

Ama saat kaçtı? ?

Etrafına baktığında, pencerenin buzlu camında, panjurların arasındaki boşluktan sızan loş bir ışık bulanıklığı görebiliyordu. Gece yerini şafağa bırakıyordu.

Copper yataktan kalktı ve alt katta uyuyan annesini uyandırmamaya çalışarak pencereyi dikkatlice açtı. Dışarıda yoğun bir sis vardı. Serin ve nemli hava odanın içine doğru süzülürken Copper'ın yüzünde hafifçe oynadı.

Güneş henüz doğmamıştı. İkinci kattaki pencereden dışarı baktığında, bahçedeki ağaçlar, komşunun çatısı, uzaktaki korular ve telefon direkleri sisle kaplanmıştı ve belli bir yerden gelen soluk ışıktaki her şey hâlâ yarı uykulu görünüyordu.

Sonra, aniden, dışarıda bir yerden, Copper bir bülbül sesi duyduğunu sandı. Kulaklarını gerdi ve bekledi ve bir süre sonra, işte yine oradaydı - başka bir zayıf, uzak çağrı. Copper onu göremiyordu, her neredeyse. Sadece derin sisin içinden gelen sesini duyabiliyordu. Sesi gerçekten mutlu geliyordu. Kimseden dinlemesini istemiyor, sadece şarkı söylemekten, kendi sesinin tadını çıkarmaktan mutlu görünüyordu. Her seslenişinde Copper neredeyse onu görebiliyor, küçük 1gure'un uzaklarda kaybolurken kendi sesini dikkatle dinlediğini hayal edebiliyordu. Copper pencere pervazına yaslanarak bir süre durdu ve o da dinledi.

Çok geçmeden Copper masasına oturdu ve yeni defterini çıkararak dolmakalemiyle düzenli bir şekilde yazmaya başladı.

Amca,

Bundan sonra izlenimlerimi bu deftere yazmaya karar verdim. Siz nasıl notlarınızı benimle konuşuyormuşsunuz ve duymamı istiyormuşsunuz gibi yazdıysanız, ben de bunu sizinle konuşuyormuşum gibi yazacağım.

Geri döndüm ve notlarınızı tekrar okudum. Hâlâ kafamı karıştıran kısımlar vardı ama pes etmedim ve defalarca okudum.

Beni en çok etkileyen şey, doğal olarak, babamın sözleriydi. Babamın son dileğinin benim iyi bir insan örneği olmam olduğunu asla ama asla unutmayacağım.

Sanırım gerçekten iyi bir insan olmaya çalışmalıyım. Dediğiniz gibi, ben uzman bir tüketiciyim ve hiçbir şey üretmiyorum. Uragawa'nın aksine, istesem bile hiçbir şey üretemem.

Yine de iyi bir insan olabilirim. İyi bir insan olabilir ve dünya için iyi bir insan yaratabilirim.

Ve eğer bunu yapabilirsem, bundan daha fazlasını yaratabilecek bir kişi haline gelebileceğimi düşünüyorum.

Bu noktada Copper elini hareketsiz bıraktı ve yazmayı kesti. Sisin derinliklerinden bir tren sesi geliyordu. Çoktan koşmaya başlamışlardı.

Copper pencereden dışarı baktı. Uzaktaki gökyüzü çoktan aydınlanmaya başlamıştı. O gökyüzünün altında Tokyo sokakları uzanıyordu. Milyonlarca insan birazdan kalkacak ve günlük işlerine başlayacaktı.

Uragawa da kalkmış olacaktı - hayır, Uragawa çok daha önce kalkmış olacaktı ve tam şu anda tencerenin başında durmuş, tofuyu hazırlamakla meşgul olacaktı.

Copper zihninde Mizutani'nin eski moda malikanesini ve Katsuko'yu da gördü.

Kitami'nin uyuyan yüzünü hayal edebiliyordu.

İyi arkadaşlara sahip olmanın sevinci Copper'ın göğsüne yeniden doldu. Copper notlarına geri döndü ve yazmaya devam etti.

Bence dünyadaki herkesin birbirine iyi bir arkadaşmış gibi davranacağı bir zaman gelmeli. İnsanlık bu kadar ilerlediğine göre, bence artık kesinlikle böyle bir yere ulaşabileceğiz.

Bu yüzden bunun gerçekleşmesine yardımcı olabilecek bir kişi olmak istediğimi düşünüyorum.

Birden etraf aydınlandı ve Copper başını kaldırıp baktı. Gün ışığı pencereden içeri süzülüyordu. Güneş sisi yarmış ve yeryüzüne taze ışıklar saçmaya başlamıştı.

Copper hayatını bu düşünceyle yaşamaya başladı. Ve böylece bu uzun hikaye, en azından şimdilik, sona eriyor.

Ve şimdi sanırım hepinize bir soru sormak istiyorum. Nasıl yaşayacaksınız?

Çevirmenden Bir Not

İLK BAŞTA, NE ~~İNİYEN~~ SADECE BİR ÇOCUĞUN HIKAYESİ.

Çocuk genç bir adam oluyor ve arkadaşlarıyla maceralar yaşıyor. Amca yeğeniyle ilgileniyor ve ona öğütler veriyor. Bir sürü tavsiye. Komik, hüzünlü ve bazen de Japonlara özgü bir şekilde güzel - örneğin 1937'de Tokyo şehrinin portresini, yılın tüm mevsimlerinde farklı mahalle manzaraları ve ağaçlarla çevrili banliyöleriyle çiziyor. Kitabı daha fazla okudukça, hikayenin yanı sıra her konuda dersler içerdiğini keşfettim: sanat, bilim, dil, tarih, politika ve felsefe. Nedenini anlamak için yazarı hakkında biraz bilgi sahibi olmak faydalı olacaktır.

Genzaburō Yoshino 1899'da doğdu, Tokyo'da büyüdü ve Tokyo İmparatorluk Üniversitesi'ne gitti. Başarılı bir borsacının oğluydu ve avukat olmayı planlıyordu, ancak okulda ilgi alanları değişti. Edebiyat okudu ve felsefe bölümünden mezun oldu. Mezun olduktan sonra iki yıl orduda görev yaptı, Tokyo Kütüphanesi'nde işe girdi ve siyasete ilgi duymaya başladı.

Bu dönemde Japonya giderek daha militarist ve otoriter hale geliyordu. Japonya 1925 yılında Kamu Güvenliğini Koruma Kanunu'nu kabul etti,

hükümeti eleştiren şeyler söylemeyi ya da yazmayı suç haline getirdi. Polisin özel bir kolu oluşturuldu: "Düşünce Polisi" olarak da bilinen Tokkō. Bu polisler siyasi grupları gözetliyor ve özellikle sosyalizm ve komünizmle ilgilenenler olmak üzere binlerce kişiyi ilerici fikirlerinden dolayı tutukluyordu. Sosyalistlerle siyasi toplantılara katılan Yoshino tutuklandı ve on sekiz ay hapis yattı.

Sonunda bir arkadaşı Yoshino'nun hapisten çıkmasına yardımcı oldu. O sırada Japonya, İkinci Dünya Savaşı'na girmesine yol açacak askeri harekatlara çoktan başlamıştı. Yoshino'nun arkadaşı ona genç okuyuculara yönelik bir kitap serisinin editörü olarak iş teklif etti ve birlikte bu seri için, yeni nesle özgür ve zengin bir kültürün insanlığın ilerlemesi için önemini öğretecek bir etik ders kitabı planladılar. Ancak Yoshino 300 sayfalık bir ders kitabının çocuklar için çok sıkıcı olacağından endişeleniyordu. Biraz tartıştıktan sonra, iki adam bunun yerine bir hikaye yazmaya karar verdiler ve Yoshino *Nasıl Yaşarsın* romanını yazdı.* Bu nedenle, 1930'ların Japonya'sında büyüyen bir çocuğun hikayesi olmasının yanı sıra, sıkıntılı zamanlarda kendini düşünmenin ve başkaları için ayağa *kalkmanın* değeri üzerine birçok ders ve sessiz ama güçlü bir mesaj içeriyor. Bu açıdan eşsiz bir kitap ve özellikle vatandaşlara karşı şiddetin arttığı ve dünyanın birçok yerinde bağımsız düşünürlerin hükümetleri tarafından saldırıya uğradığı şu günlerde bizim için çok değerli. Uzun ve saygın bir editörlük kariyerinin yanı sıra Yoshino, hayatının büyük bir bölümünü barış ve uluslararası işbirliği savunucusu olarak çalışarak geçirmiştir.

Kendisi de bir çevirmen olan Yoshino'nun benimle aynı fikirde olduğunu tahmin ediyorum.

tüm çevirilerin ortak çalışma olduğuna inanır. Bu da farklı değil. Bu kitap, yazarı Genzaburō Yoshino'nun vizyonu nedeniyle özeldir, ancak Algonquin Books'a ve onun vizyonunu yurtdışına taşımak için bu çeviriye güvendikleri için mirasına da teşekkür etmek istiyorum. Elisabeth Scharlatt'a, beni bu öyküyü İngilizceye kazandırmayı düşünen yetenekli, zeki ve akıllı editör Elise Howard ile tanıştırdığı için minnettarım. Ayrıca İngilizce versiyonumu okuyup geliştirmeme yardımcı olacak kadar cömert dostlarıma da: Ellen Brinks, Eric Ozawa, Michael ve Omara Rosenfeld, Eva Thaddeus ve Akira Yoshimura bu çalışmada özellikle yardımcı oldular. Susan Bernofsky bir nesil çevirmene rehberlik etmiştir ve bu projede onun tavsiyelerine sahip olduğum için şanslıyım. Eşim Melissa ve benim

Tüm ailem beni sürekli teşvik etti ve hepsinden önemlisi, Yoshino'nun kitabı yayınlandıktan hemen sonra çocukluğunu Japonya'da geçirmiş, Tokyo Üniversitesi'nde okumuş ve kitapta anlatılan yerlerin ve olayların çoğunu hafızasından bilen kayınpederim Yuichi Ozawa'nın dikkatli ve yorulmak bilmez yardımı olmasaydı çeviriyi tamamlayamazdım. Nasıl yaşadığımı düşündüğümde, bunu bu nazik dostların desteğine borçluyum.

* İlk plan Yoshino'nun arkadaşı, romancı ve oyun yazarı Yamamoto Yūzō'nun (1887-1974) kitabın yazarı olmasıydı, ancak kendisi hastalanınca kitabı yazmak Yoshino'ya düştü.

Algonquin Young Readers tarafından yayınlandı
Algonquin Books of Chapel Hill'in bir baskısı
Post Office Box 2225
Chapel Hill, Kuzey Carolina 27515-2225

Workman Publishing'in bir bölümü
225 Varick Street
New York, New York 10014

KIMITACHI WA DOU IKIRU KA
Genzaburō Yoshino tarafından

Metin telif hakkı © 1937, 1982 Gentaro Yoshino'ya aittir

İlk olarak 1982 yılında Iwanami Shoten, Publishers, Tokyo tarafından yayımlanmıştır. Bu İngilizce baskı 2021 yılında Algonquin Young Readers, New York tarafından Japan Uni Agency, Tokyo ve Steven Salpeter, Curtis Brown, Ltd., New York aracılığıyla eser sahibi c/o Iwanami Shoten, Publishers, Tokyo ile anlaşarak yayınlanmıştır.

Çeviri © 2021 Bruno Navasky
tarafından yapılmıştır. Önsöz © 2021
Neil Gaiman tarafından.
Tüm hakları saklıdır.

Thomas Allen & Son Limited tarafından Kanada'da eş zamanlı olarak

yayımlanmıştır. Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

mevcuttur. eISBN: 9781G43751G10

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

